XXVII. évfolyam, 33. szám.
Ára: 1,80 Ft
1971. augusztus 19.

Ludas Matyi

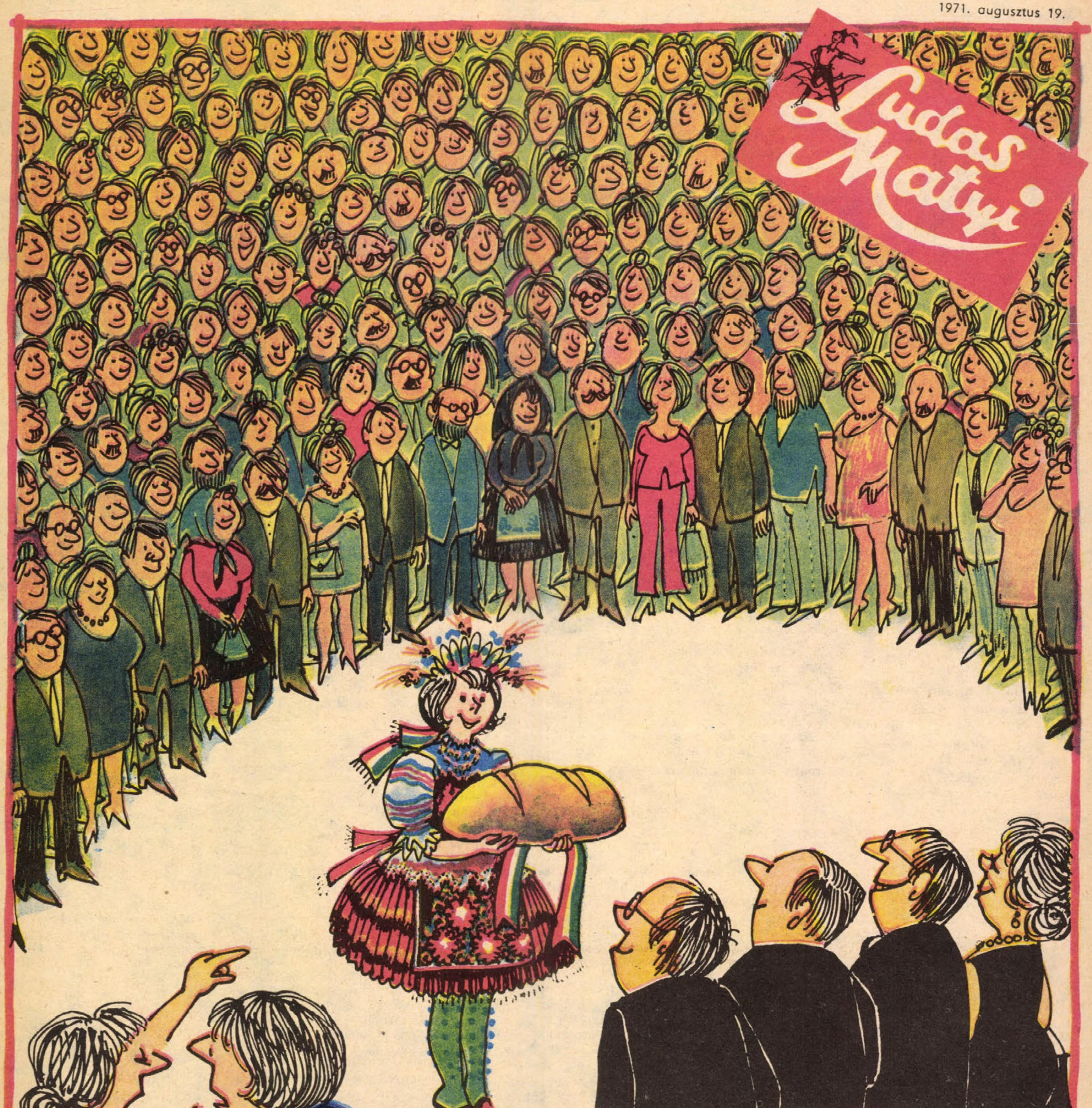

Brenner György rajza

– Jól nézd meg, mert ilyen szép kenyeret egyhamar úgysem látsz...

KEDVES LUDAS!

VOLÁNRAPSZÓDIA

Szereplők: Kérelmező (K), *Diszpécser* (D), *Pilóta* (P).

Első kép:

Telefonbeszélgetés a Volán taxival. Időpont: július 14., reggel 8 óra 07 perc.

K: Jó reggelt, kérnék egy taxit délután két órára.

D: Nevet és címet!

K: Hollósy Zoltán, Budapest XX., Vécsey úti KISZ-lakótelep, 5. épület, III. emelet, 14.

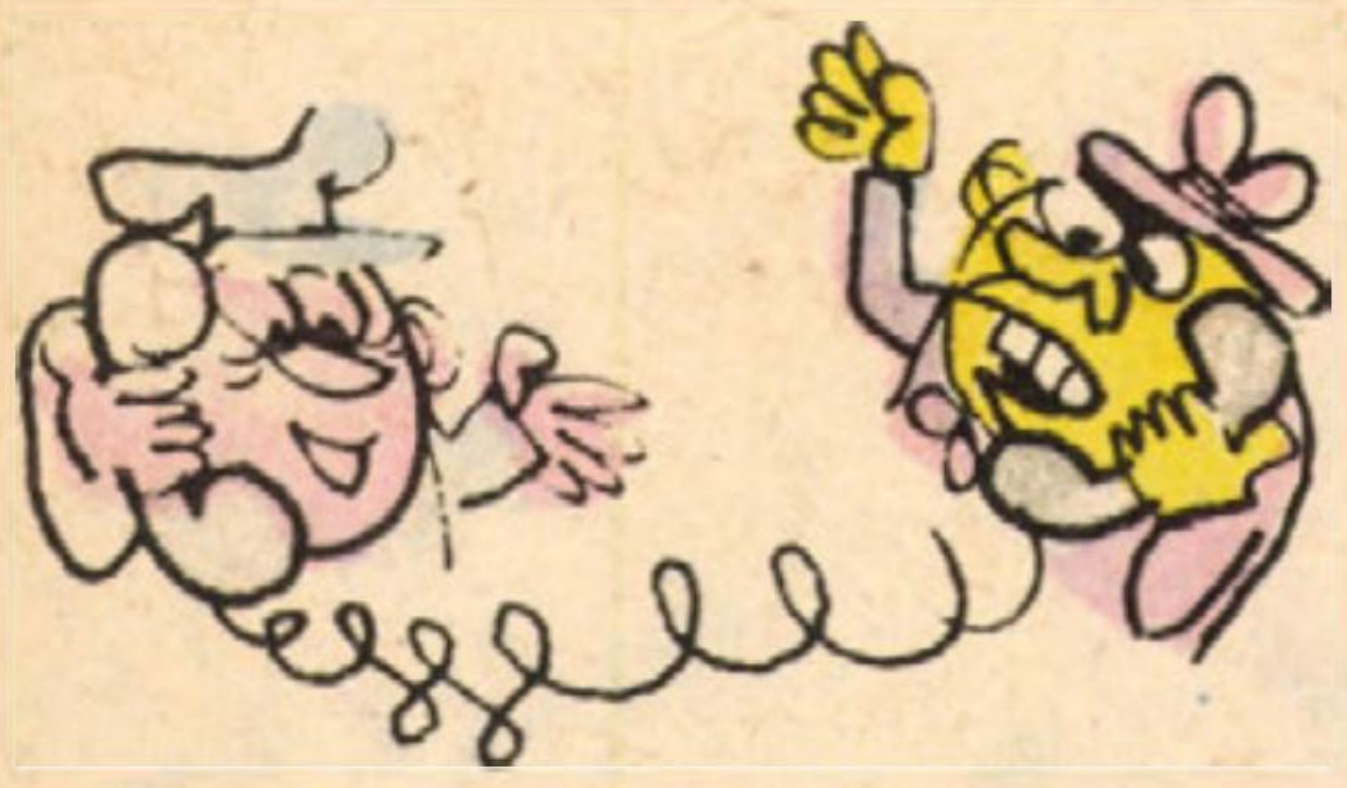

D: Hívjon fél kettőkor.

K: Sajnos nincs rá módom.

D: Hát jó, tessék. Szóval taxit fél 2-re?

K: Nem. Pontosan 2-re.

D: Rendben. A címet.

(K újból elmondja és egyben kéri, hogy mivel előrendelésről van szó, lehetőleg ne Zebegény tájáról küldjék a kocsit.)

D: Igyekszünk. Mi a telefon?

(K megadja a „kontroll"-számot.)

D: Visszahívjuk!

(Nem hívták!)

Második kép:

K idegesen kóvályog a lakótelep utcáin, mert 2 óra múlt 9 perccel és a kocsi sehol. A távolban meglát egy Volgát, amely éppen indul vissza a városba. K utána veti magát. Volga észreveszi, megáll.

K: Adj isten. *(Bemutatkozik.)*

P: A nevét ismerem. Azt megadták. De a címét nem.

(K kételkedik, P bizonyít, URH-n hívja D-t, D a hangszórón át K képébe vágja, hogy nem diktálta be a címét. Volga K-val megérkezik az épülethez a csomagokért. Idő pontosan negyed 3. Az óra már most 38 forintot mutat, mert a Bem rakpartról érkezett. P ideges, közli, hogy háromnegyed 3-ra a Pasarétre diszponálták. K ideges, mert a nemzetközi expresszt el kell érnie a Keletiben. Eléri. Végösszeg szerény borravalóval: 80 forint.)

Harmadik kép:

K reklamál a Volánnal. Az esetet senki sem vállalja. Végre egy D bemondja a Fődiszpécser nevét.

D: Ezt tessék hívni később, ha már mindenáron reklamálni tetszik akarni.

***

Tetszettem akarni . . .

Hollósy Zoltán
Budapest XX., Vécsey uti
KISZ-lakótelep
5. épület, III. emelet, 14.

ELEMI CSAPÁSOK

Munkahelyemen van egy „ELGATRON" örökvaku, amelynek működtetéséhez négy nagyméretű rúdelem szükséges. A régebben forgalomba hozott, kék címkével és „AKKU" felirattal ellátott elem kitűnően megfelelt az üzemeltetéshez. Ám egyszer csak mi történt? A gyár előbb egy, majd két milliméterrel rövidebbre kezdte gyártani az elemeket; s ilyen módon a párosával, hosszában elhelyezett elemek először két, majd négy milliméterrel kisebbek lettek a szükségesnél.

Ez a gondunk azóta elszállt. Megszüntették ugyanis a bevált elemek gyártását. Helyette narancssárga címkével, „PERION" márkával hoztak forgalomba rúdelemeket. Sajnos sokkal gyengébb minőségben. Az első alkalommal gyanútlanul megvásárolt perionok nem töltötték fel teljesen az akkut. Újabb négy darabot vásároltam — ezek sem. Harmadik néggyel próbálkoztam, most sem volt szerencsém. Nem adom fel, meglátjuk, ki bírja tovább. Egyelőre 54 forintom bánja az ügyletet. Azért mégis elgondolkozom: hogy van ez? Az „AKKU" nem tölti meg, a „PERION" nem tölti fel az ELGATRON-t . . .

Pedig egy elemtől ez lenne a legelemibb.

Csonka Ferenc
áruforgalmi főelőadó
Győr, MESZÖV

A NYOMOK A FŐVÁROSBA VEZETNEK

Ezennel országos körözést hirdetek egy tekercs színes negatív kézrekerítése ügyében. A nyomok a fővárosba vezetnek . . .

Május 11-én még látták! Aznap adtam be a tekercset a helyi Fényszövbe, hogy előhívás céljából Pestre küldjék. Azóta szőrén-szálán eltűnt, még csak hírét sem hallottuk. Pedig a szövetkezet dolgozói mindent elkövetnek a szökevény kézrekerítésére, a Fővárosi Fényszöv viszont mereven elzárkózott a kooperáció elől, még csak válaszra sem méltatta a szigetváriak ismételt reklamációit.

Aggódva várom a híreket. Mert azóta kereken három hónap telt el. A rádióban pedig úgy hirdették, hogy a hazai gyártmányú színes negatívokat három napon belül ingyen előhívják. Lehetséges, hogy az exportfilmeket harmincszor ennyi idő alatt, és az előre befizetett 15 forint fejében sem tudják előhívni?

Tudom már! A filmekben van a hiba. Dacosak. Hívják, hívják őket, de nem jönnek elő az istennek se.

Váradi Károly
Szigetvár, Tulipán u. 12.

ROMHÁZ, SEJ . . .

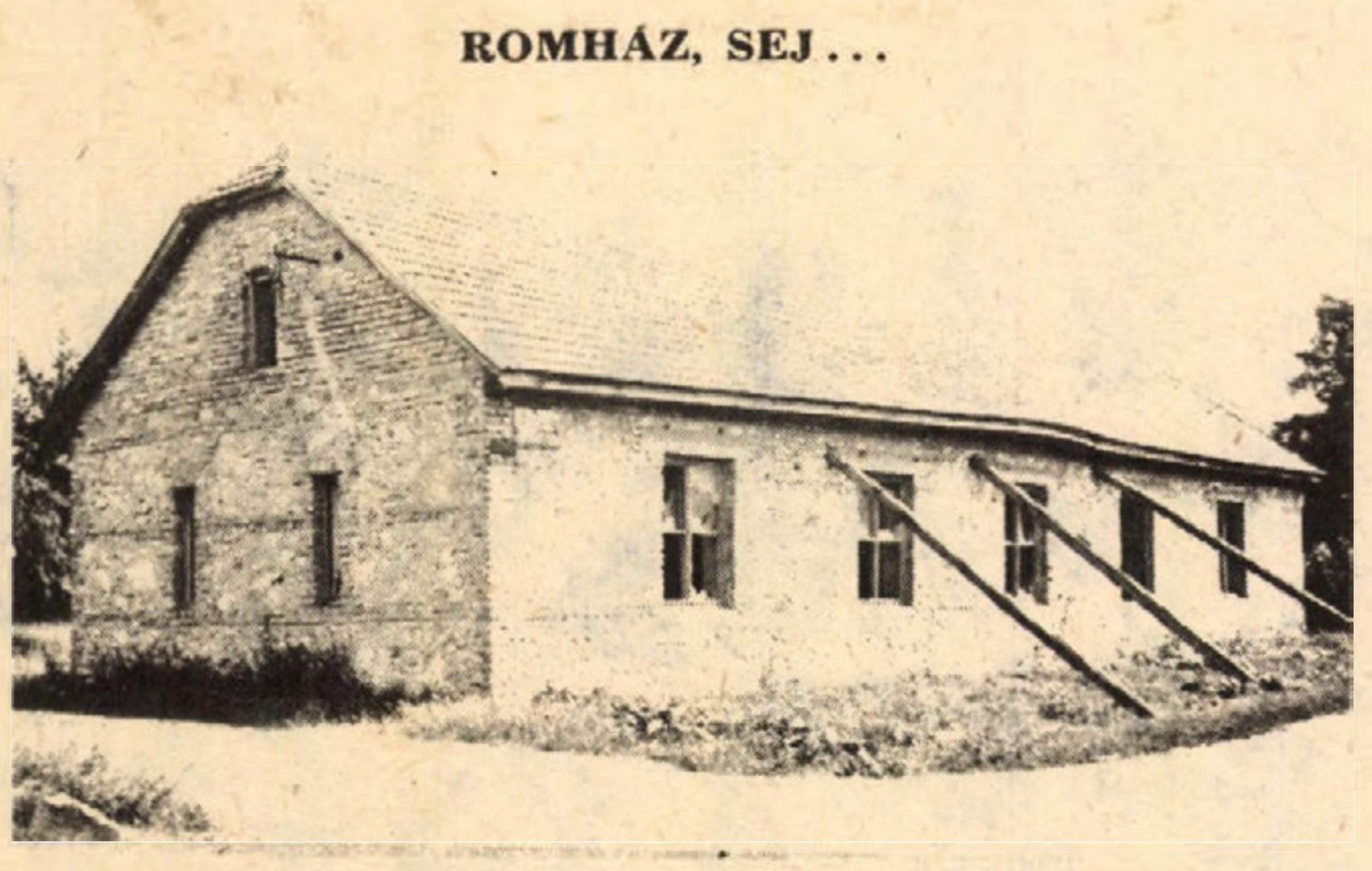

Ilyen leletre bukkant úrhidai fotókörútja során Kovács László, székesfehérvári olvasónk. Az épület esztendők óta így áll, romos, düledező. Egyébként ez a szomorkás rokkant épület Úrhida egyetlen művelődési háza!

GŐZ VAN A GÁZZAL

Egész évben arra készültem, hogy szabadságomat a szabadban töltöm. Ezért felszereltem magam egy kitűnőnek mondott — tehát korántsem olcsó — lengyel gázfőzővel. A prospektus közölte, hogy a főző egyetlen töltéssel tizenhat órán át üzemeltethető megszakítás nélkül. S az ország több pontján feltölthető.

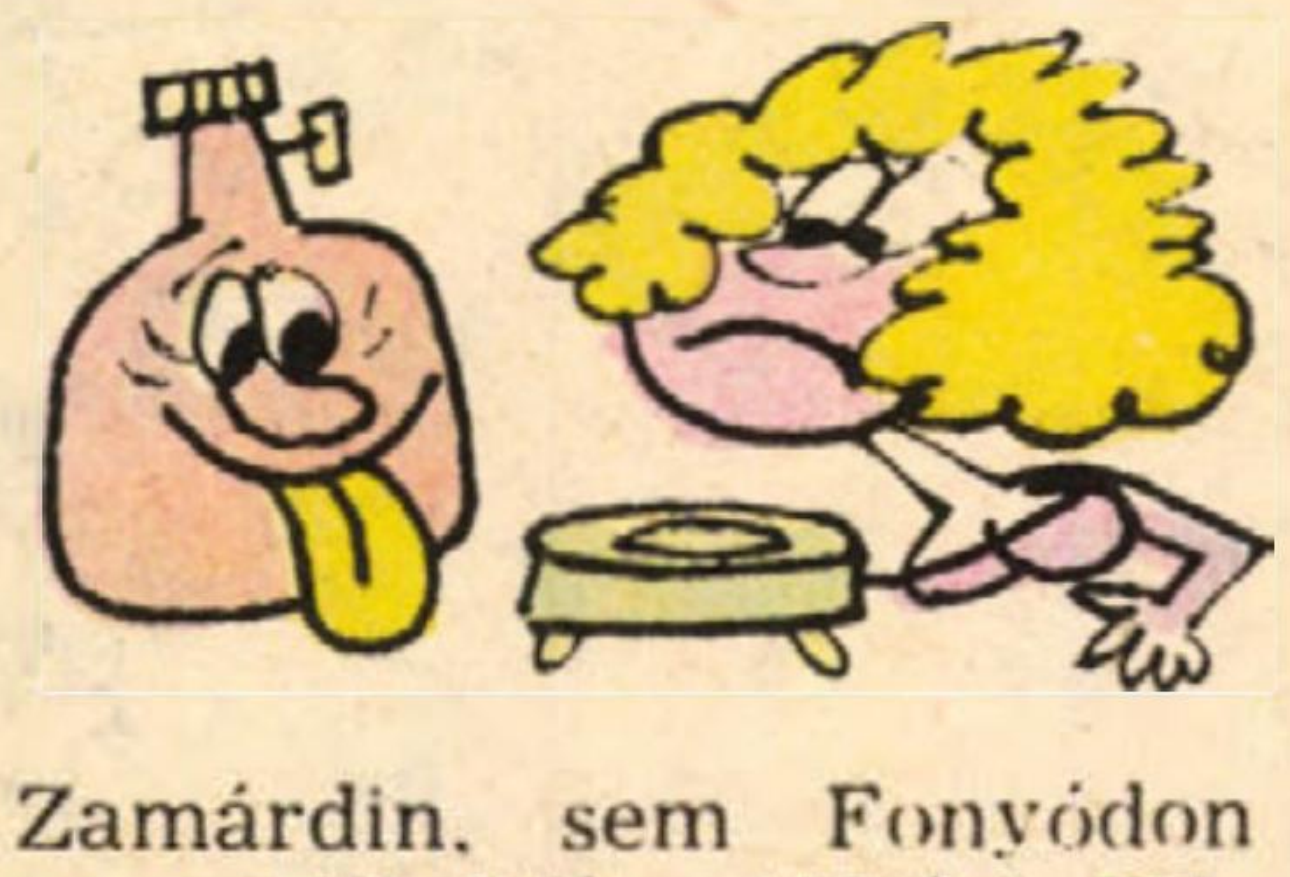

Utóbbi mindkét állítás enyhe túlzásnak bizonyult.

1. Az első töltés már hatórai használat után kilehelte a szufláját.

2. A prospektusban megjelölt helyek közül többel is próbálkoztunk. Sem Siófokon, sem Bogláron, sem Zamárdin, sem Fonyódon nem vállalták a töltést. Közölték, hogy az újratöltés — ellentétben a prospektus állításával — nem az ország számos, hanem az ország egyetlen pontján, kizárólag a budaörsi állomáson történik.

Azóta csak nézzük az 531 forintos főzőt. Pedig annyira azért nem is szép.

Zentai Jenőné
Bp. XIII., Váci út 104.

JÓ REGGELT, VASÁRNAP

Augusztus elsején, vasárnap reggel, felszálltam a Flórián téren egy 11-es jelzésű villamosra, hogy Óbudáról a Margit-híd felé vegyem utam. Rosszul vettem, ez már a tizedik méter után kiderült. A villamos ugyanis nem kanyarodott jobbra, hanem annak rendje s módja szerint felnyargalt az Árpád-hídra. Kérdésemre a vezetőnő közölte, hogy a kocsi a 33-as vonalán halad kisegítésképpen, s ezt ő a megállóban jelezte is. Diszkrét jelzés lehetett, mert a kocsi túlsó végébe már egy árva szó sem szűrődött el belőle.

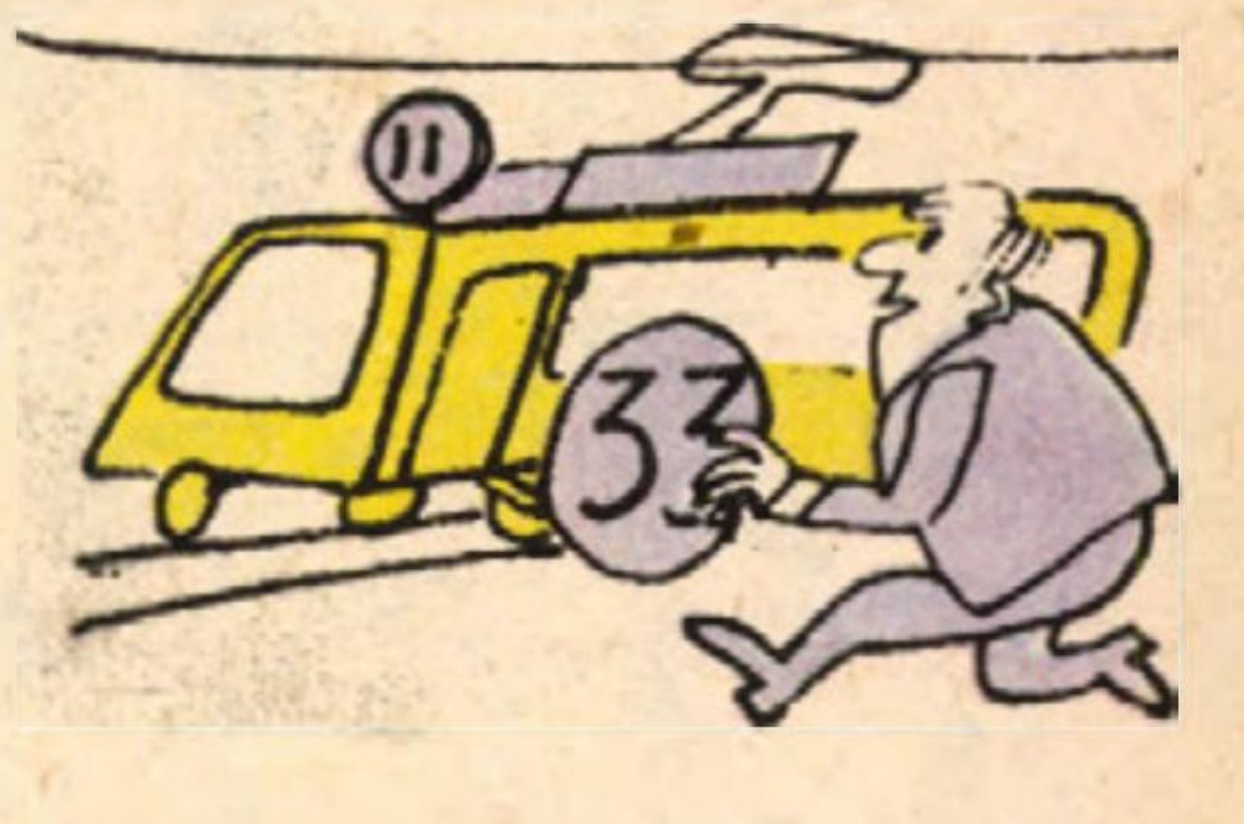

Egyetlen mozdulattal el lehetett volna kerülni az incidenst. Ha az óbudai remízben leveszik a kocsi csücskiből a 11-es táblát és egy 33-ast tesznek a helyére.

Tudom, hogy a BKV munkaerőhiánnyal küzd, de sosem jutott eszembe, hogy a táblahiány is fenyegető méreteket ölthet.

Dr. Jánosfy Iván
Bp. III., Flórián tér 4/5. I. 5.

VESZPRÉM MEGYE INTÉZKEDIK!

Két panaszolt ügyben két levelet is kaptunk Veszprém megyei szervektől.

①

Hivatkozva az alsóörsi vízirakodó felszámolásának tárgyában tett megkeresésükre, tájékoztatom, hogy a Tanácsi Építőkőfejtő Vállalat a nevezett vízirakodó használatát megszüntette. A felszámoláshoz szükséges intézkedések (kőelszállítás, teleprendezés) folyamatban vannak.

Farkas Tamás,
a Veszprém megyei Tanács VB
Ipari Osztályának vezetőhelyettese

②

Az „Előfizetéses tej" című cikkükben foglaltakat kivizsgáltuk és intézkedtünk a nevezett egységet üzemeltető keszthelyi ÁFÉSZ-nál a helytelen gyakorlat megszüntetésére. A cikkben szereplő 67. sz. balatongyöröki bolt idényjellegű pavilon, hűtési lehetősége nincs, így a tejet a reggeli kiszállítás után 2—3 órán belül el kell adnia, hogy meg ne romoljon. A boltvezető helytelenül járt el, amikor az üzletében tej volt és a vevőt mégsem szolgálta ki.

Tóth Pál,
a Keszthelyi Járási Tanács VB
Mezőgazdasági és Elelmezésügyi Osztályának
helyettes vezetője

SOK A BANKRABLÁS NYUGATON

Szur-Szabó Jozsef rajza

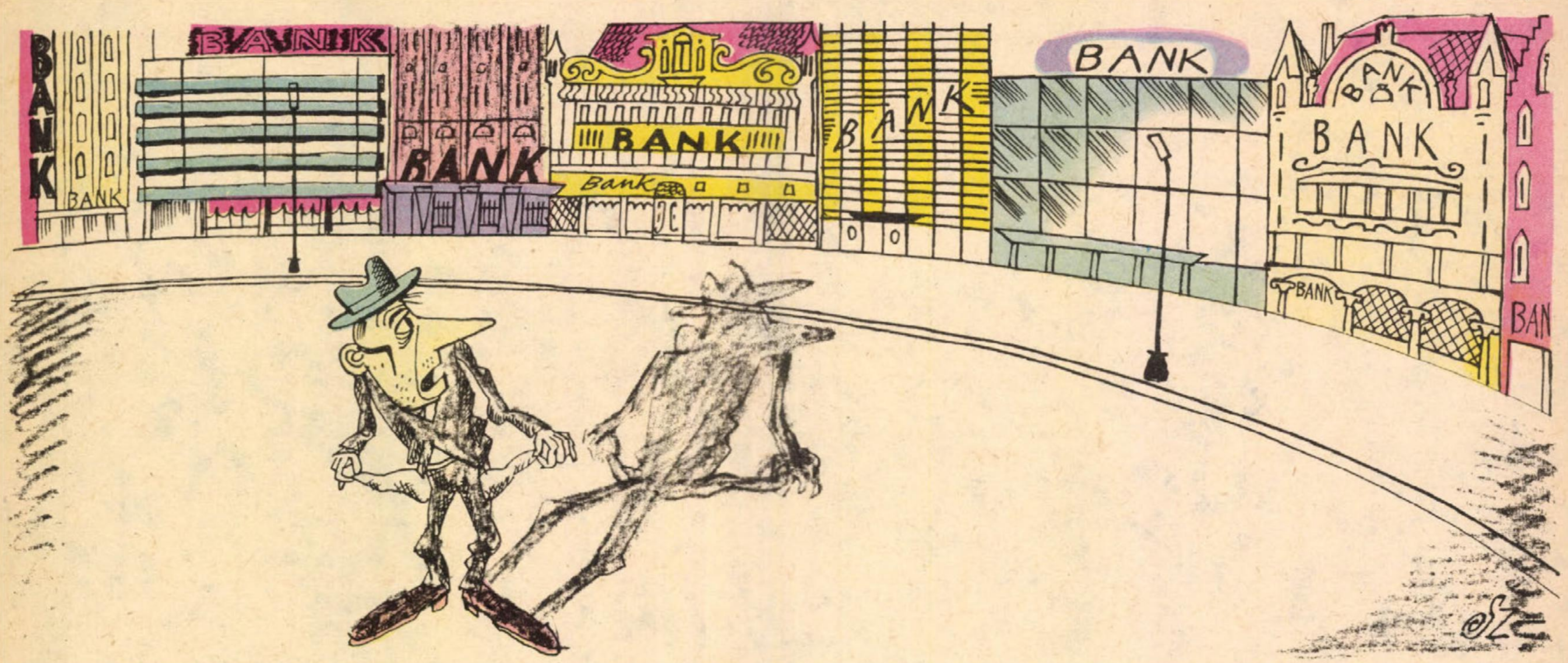

– Kiraboltak!

Egy és más...

①

Végre! Végre! Végre valaki kimondta! Hányszor akartam már én is elárulni a rejtély megfejtését, de valami mindig visszatartott, tudja az ördög, hogy mi. Talán azt a pár száz embert sajnáltam, akiknek szomorúságot kellett volna okoznom. Inkább hallgattam, Itt-ott, baráti körben nem titkoltam, hogy a rejtély kulcsának birtokában vagyok, de a nyilvánosság elé nem léptem. Örülök hogy az Élet és Irodalom nálam keményebb lelkű glosszátora most nem restellte kimondani az igazságot. A Hungária kávéház 1973 végére (!) ígért átépítéséről szóló rövid kis glosszáját ezzel a mondattal végzi: *„Szerintem nem is akarják megnyitni* a Hungáriát."

Hát persze, hogy nem. A fejemet teszem rá, hogy nem. Sőt most, hogy megjött a bátorságom — mert lám, én nem vagyok egyedül —, most már azt is ki merem mondani, hogy ha meg akarnák nyitni, be se zárták volna. Nem volt annak semmi komoly, látható oka, hogy bezárták.

Azazhogy volt. Az a szegény Hungária kávéház nem hajtott elegendő hasznot. Csodás freskói alatt majdnem kizárólag dupla feketéket hordott ki a pincérek serege, mert úgynevezett irodalmi kávéház volt. Fiatal és kevésbé fiatal írók, költők, újságírók tanyája. Az ilyenek egy-két kávé mellett órákig képesek üldögélni. Délután idős hölgyek lepték el a Hungáriát. Azok azután pláne nem jelentenek tekintélyes lózungot. Zenekar nem tombolt esténként, csak kevesen vacsoráztak a „mély víz"-ben, a vendéglátóipar szempontjából semmirekellő, csendesen beszélgető elemek.

Nem mindegy az, hogy egy felszolgáló ötforintos kávékat vagy hatvanforintos rántott libamájakat cipel-e. Ezért kellett bezárni a Hungáriát s ezért nem akarják megnyitni. Hangsúlyozom: *szerintem*. De arra a kérdésre, hogy miért nem mondják meg nyíltan, ha így áll a dolog, nem tudok felelni. Csak feltevésem van. Hogy tudniillik majd megmondják, ha tudni fogják, hogy *milyen típusú étteremmé* építsék át. Mert hogy a Hungária, az utolsó pesti kávéház *kávéház* nem lesz többé, arra megint csak azt az egy szál fejemet merem tenni. Örömmel fogom a bakó bárdja alá hajtani, ha egyszer majd kiderül, hogy tévedtem.

②

Mit tagadjam, nem minden izgalom nélkül tanulmányoztam a másodállásokról szóló hivatalos rendelkezéseket. De azután hamarosan megnyugodtam. Az én másodállásommal nincs baj. Én ezentúl is nyugodtan átkiabálhatok a Nánási út egyik oldaláról a másikra.

Mert ez az én másodállásom. Idényjellegű elfoglaltság; május végétől szeptember közepéig tart. Lényege a következő:

Van az Autóbuszüzemnek egy járata, mely a 34—Y jelzésre hallgat. Ez a szerény járat a Miklós térről indul és végighaladva a Nánási út elején, már fordul is vissza az Emőd utcán. Sajátossága, hogy hétköznap csak üzemkezdettől reggel 7-ig, azután délután 2 órától este 7-ig szuperál. Ennek ellenére ugyanolyan megállóhelyei vannak, mint a teljes értékű járatoknak: vasoszlop s rajta fémtábla: 34—Y. Kevés számú megállóhelyeinek egyike éppen nyári lakommal szemben van. Ebből adódik a másodállásom. Ha ugyanis látom, hagy a busz megállójában valaki várakozik az éppen *nem közlekedő* ipszilonra, képtelen vagyok megállni, hogy át ne kiabáljak: „Halló, uram (vagy asszonyom)! Már (vagy még) nem jön az ipszilon!" Erre a karitatív tevékenységre naponta többször is alkalmam van, s azért neveztem karitatívnak, mert illetményt senkitől nem kapok érte. (Ha kapnék, azonnal csináltatnék egy kis fémtáblát ezzel a felirattal: „Csak reggel 7-ig és du. 2-től 7-ig közlekedik!" — és felerősíteném a megállóhely oszlopára.)

Másodállásom egyébként természetbeni javadalmazással sem jár. A legtöbben egyetlen szó nélkül továbbállnak. Sokan — hitelt nem adván szavaimnak — tovább állnak. Egy-egy ifjú hölgy gyanakvón hátat fordít. Ócska trükk — gondolja. És akadnak, akik, mielőtt továbbindulnak, így szólnak: „Köszönöm!" De ezek kisebbségben vannak. A többiek azt hiszik, hogy úgyis megfizet engem az Autóbuszüzem.

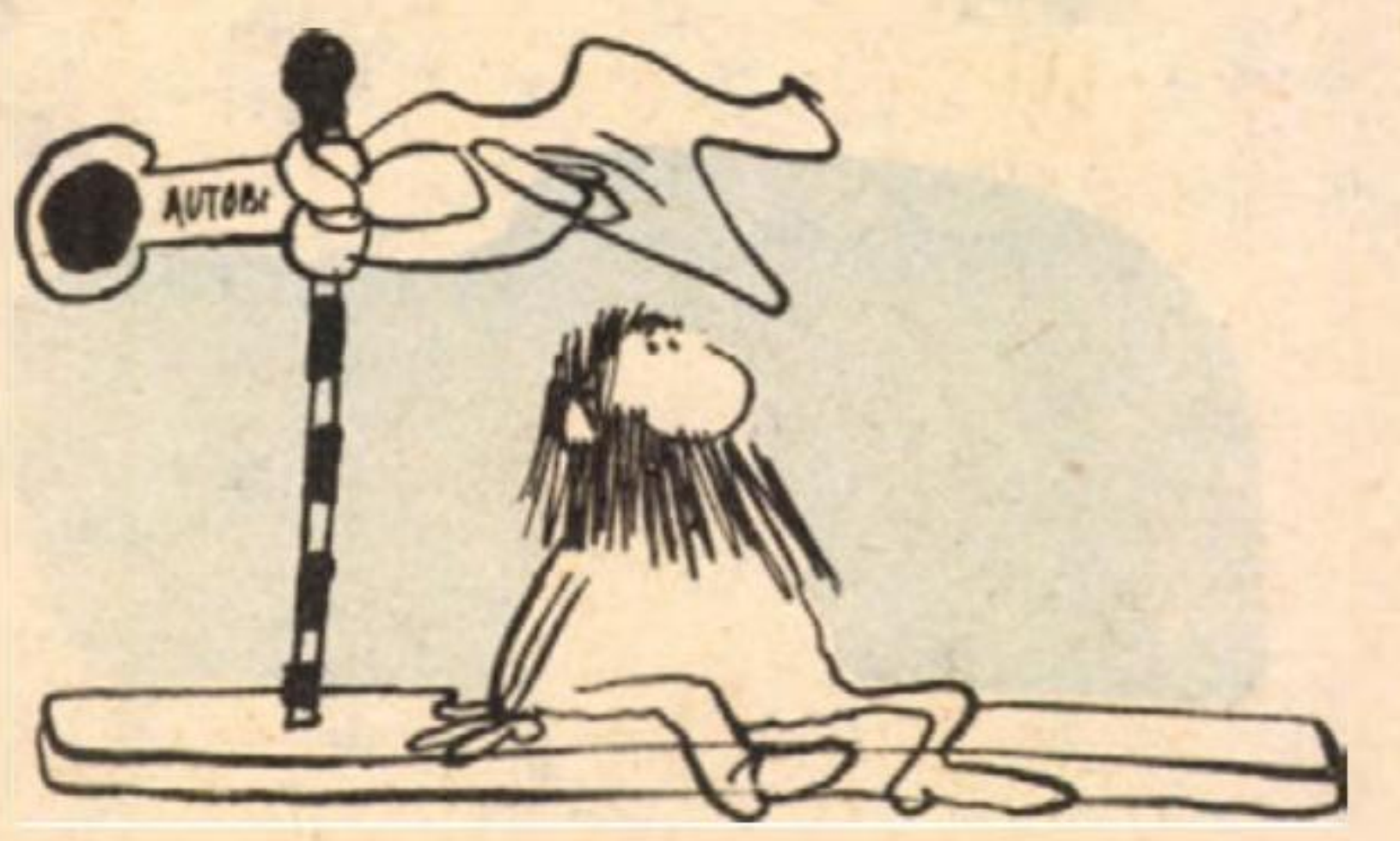

③

Körlevelet kaptam, melyből megtudtam, hogy „Így történt SZÚR-ról SZÚR-ra" címmel olvasmányos, szórakoztató s egyben histórikus vonatkozású könyv készül. A könyv szerkesztője ezzel kapcsolatban az alábbi három kérdésre vár választ tőlem:

1. Hányszor játszottam a SZÚR-csapatban?

2. Milyen poszton?

3. Lőttem-e gólt, hányat és mikor?

A feltett kérdésekre van szerencsém az alábbiakban válaszolni:

1. A Színészek—Újságírók mérkőzésén egyszer sem játszottam, sem mint színész, sem mint újságíró. Ha annak idején, amikor még mint futballista számításba jöhettem, csak sejtettem volna is, hogy e kedélyes mókameccsekből valamikor jelentékeny közéleti esemény lesz s még könyv is fog készülni róluk, nem haboztam volna felhúzni a futballcsukát. Az, hogy egyszer sem futballoztam a SZÚR-on, még csak hagyján. De azt már őszintén sajnálom, hogy eleddig még mint néző sem voltam jelen. Pirulva vallom be.

2. Következik az előbbiekből, hogy semmilyen poszton sem játszottam. Koromra való tekintettel már reményem sem lehet arra, hogy ilyen vonatkozásban helytálljak.

3. Természetesen egyetlen egy gólt sem lőttem. Abban tehát, hogy a magyar újságírók köztiszteletnek örvendenek, semmi részem sincs.

A körlevél végül még néhány adatot kér szakmai pályafutásomról. Íme:

Futballozni 8 esztendős korombam kezdtem a budapesti Jósika utcában, rongylabdával. Kamaszéveimet a Városligetben futballoztam végig, egy ízben szerepeltem a Barcsay utcai gimnázium csapatában, mint jobbszélső. Búcsúmérkőzésemet az Almássy téren játszottam 1926 nyarán. Azóta írással foglalkozom. Gólt soha életemben nem lőttem.

(t.)

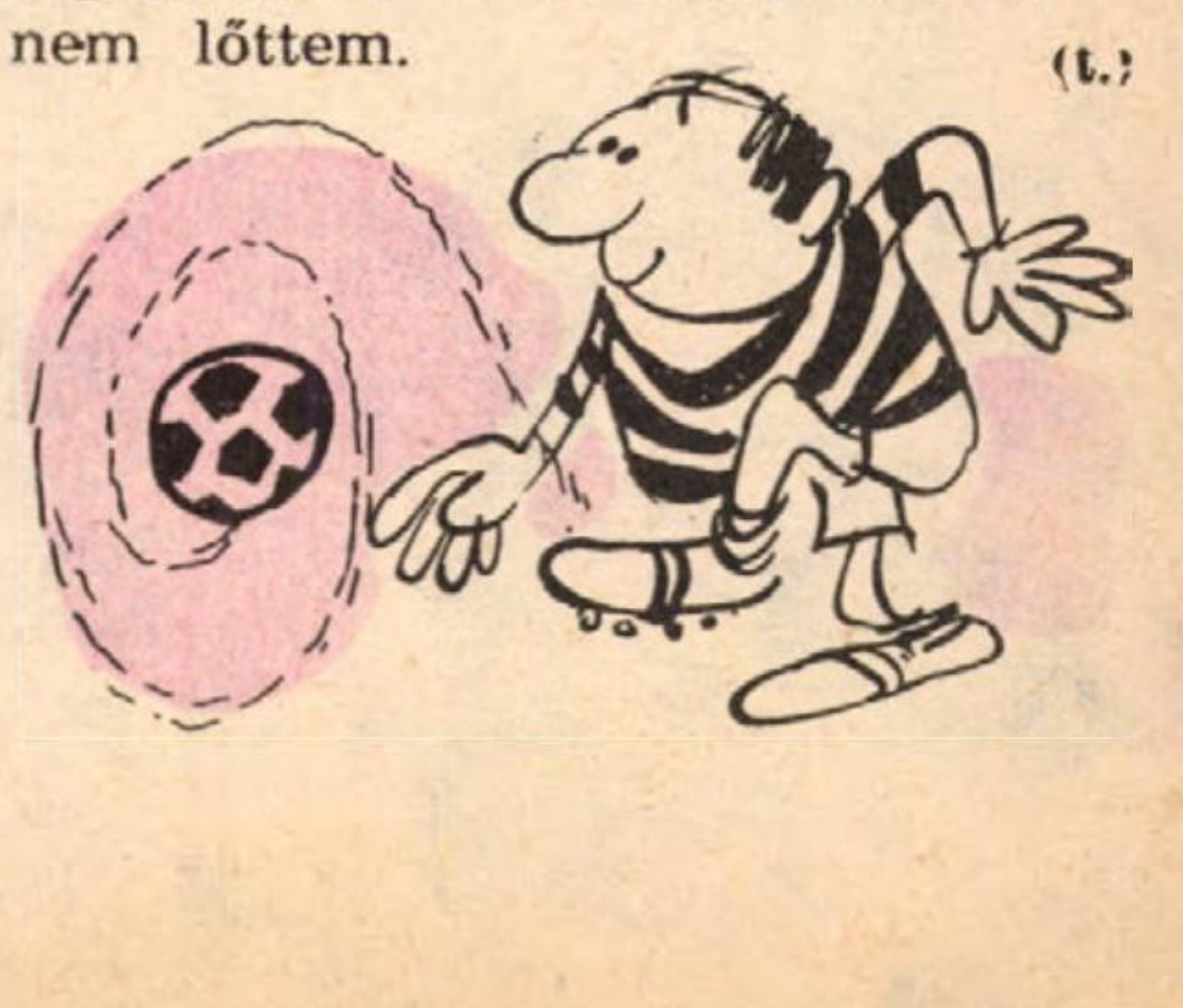

CSŐLAKÓ

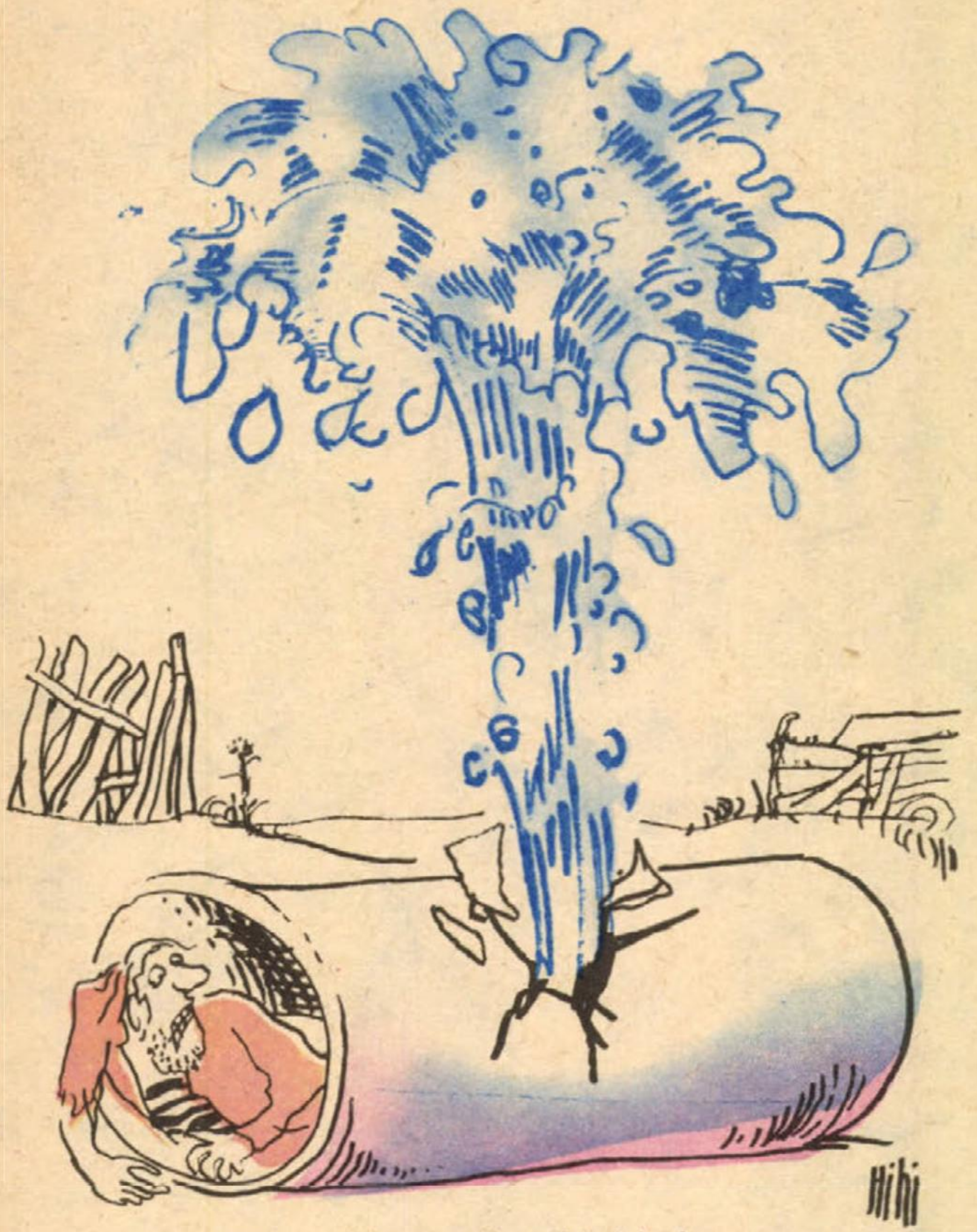

– A fene ebbe a sok csőtörésbe! . . .

KÉSZÜLŐDÉS A VADÁSZATI VILÁGKIÁLLÍTÁSRA

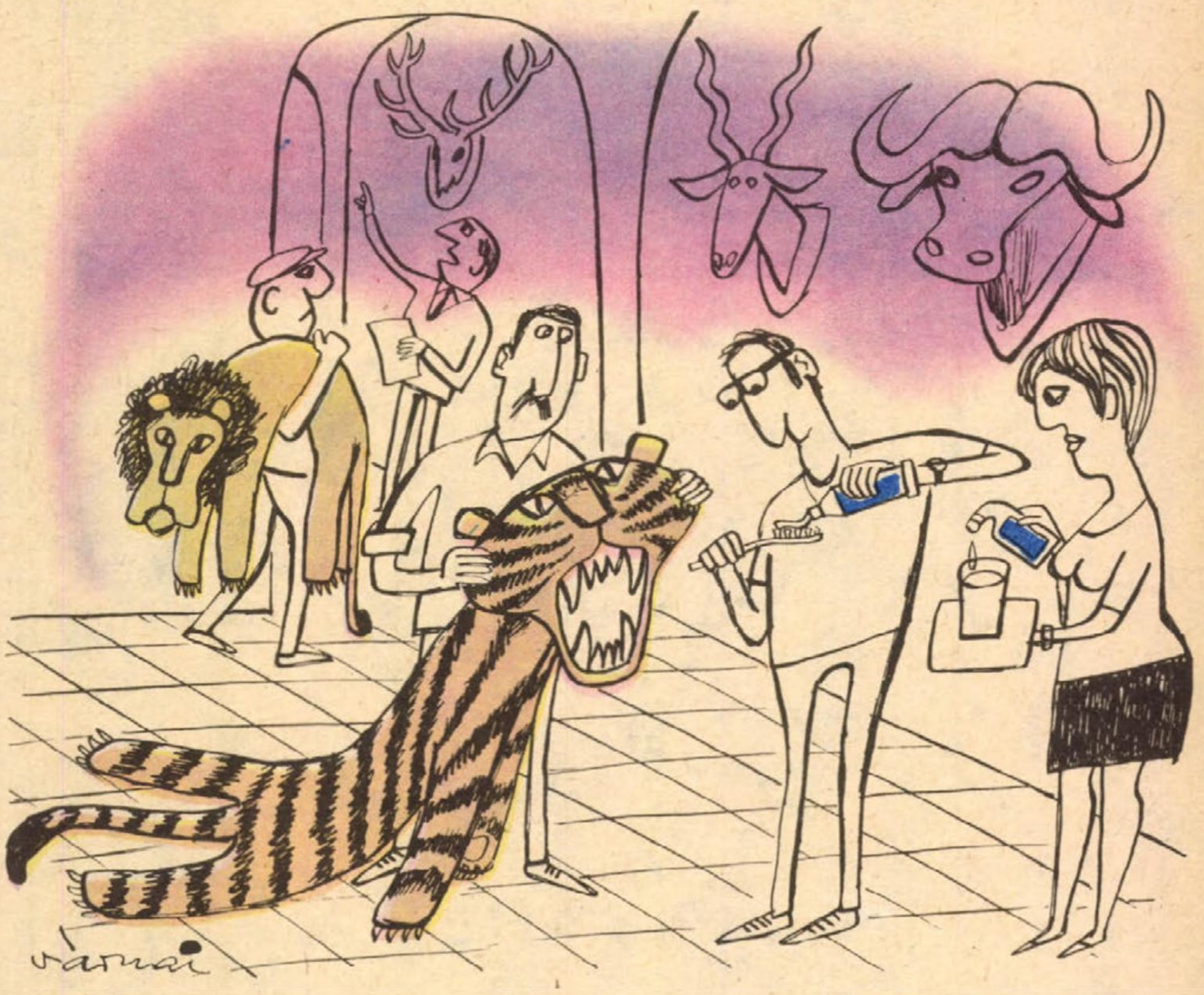

Apai aggodalom

Mióta vagyunk mi szomszédok?

— Tíz éve, hogy felépült a ház.

— És dicsekedhetem azzal, hogy jó barátságban vagyok önnel?

— Természetesen. Megtisztelő rám nézve.

— Akkor arra kérem, hagyja békén a fiamat.

— Hogy értsem ezt?

— A fiam az idén végezte el a műszaki egyetemet.

— Tudom. Igen jó viszonyban vagyok vele.

— Éppen ezt kifogásolom. Túlzottan nagy hatással van rá.

— Nem gyerek már! Mindenről kialakult véleménye van.

— Az nekem teljesen mindegy. Szeretném, ha nem beszélné rá, hogy gyárba menjen dolgozni.

— Ezt ő döntötte el. A gyártól kapott társadalmi ösztöndíjat. Ne haragudjék, de én az ön helyében nem szólnék bele a felnőtt, diplomás fiam dolgába.

— Én pedig az én helyemben beleszólok. Már körül is néztem. Eleget gürcölt a gyerek a diplomájáért. Alaposan meg kell fontolnom, hogy hol és milyen anyagi körülmények között kezdjen az élethez.

— Ezt bízza a fiára. Különben is, az ösztöndíjat vissza kell fizetnie, ha máshová megy állásba.

— Halálra kacagom magam az ön naivitásán. Ez is probléma?! Ha én a fiamat okosan helyezem el, akkor nehézség nélkül visszafizeti azt a havi nyolcszázat, amit a gyártól kapott.

— És az erkölcsi elkötelezettség?

— Én nem vagyok szentimentális. Jöjjön velem sétálni, kifelé a zöldbe. Itt is egy kis villa, ott is egy kis villa. Az egyik kapu díszes cégtábláján olvashatja: „X. Y. mérnök, kisiparos, mázoló- és fényező-mester”, a másikon nem kevésbé díszesen: „X. Y. okleveles gépészmérnök autójavító műhelye”. És még egy külön táblán vastag kék nyíl mutatja az odavezető utat. Miért ne tehetné ugyanezt az én fiam is?

— Tehetné, de van felelősségérzete. Ragaszkodik a gyárhoz, nem adja el a jövőjét egy tál lencséért.

— Ön pedig még biztatja is.

— De még mennyire! Örüljön, hogy ilyen fia van.

— Én a fiam jövőjét tartom szem előtt. Ez nem zavarja önt?

— Bevallom, nem.

— Elég szomorú, hogy a jó szomszéd semmibe sem veszi az én apai aggodalmamat.

— A fiú szégyellné, hogy évekig hitegette az őt támogató gyárat és most cserbenhagyná.

— Fiatalság — bolondság. És a nagyobb kereset, amiből nekem, a szülőnek is jutna valami?

— Tehát önt a saját jövője nyugtalanítja és nem a fiáé. Úgy tudom, önnek remek állása van, jól megél a fizetéséből, és ha eljön az ideje, tisztességes nyugdíjat kap.

— Nálam nem a pénz számít. A gyerek morális kötelessége, hogy segítse a szülőt, aki felnevelte. Erre is kell gondolni.

— Ha a szülőnek nincs szüksége rá, akkor is?

— Akkor is. A gyerek érezze a felelősséget.

— Nagyon is érzi. És tudom, hogy tiszteli önt. A gyárban nagy lehetőségei vannak, később magas fizetést érhet el, és nem olyan ember, aki megfeledkezik a szüleiről . . . Felesleges emiatt aggódnia.

— Ön sem tagadhatja, hogy többet hoz a konyhára, ha betársítom a fiamat egy műanyag-kisiparoshoz. Jó szakma . . .

— Attól tartok, elkésett vele. Már egy hónap óta a gyár elektromérnöke.

— Ön félrebeszél! Az egyetemre jár be utógyakorlatra.

— Ezt csak úgy elhitette önnel.

— Tehát félrevezetett.

— Csak megkímélte önt: nem akarta halálra izgatni . . .

Földes György

EGY KIS FÉLREÉRTÉS

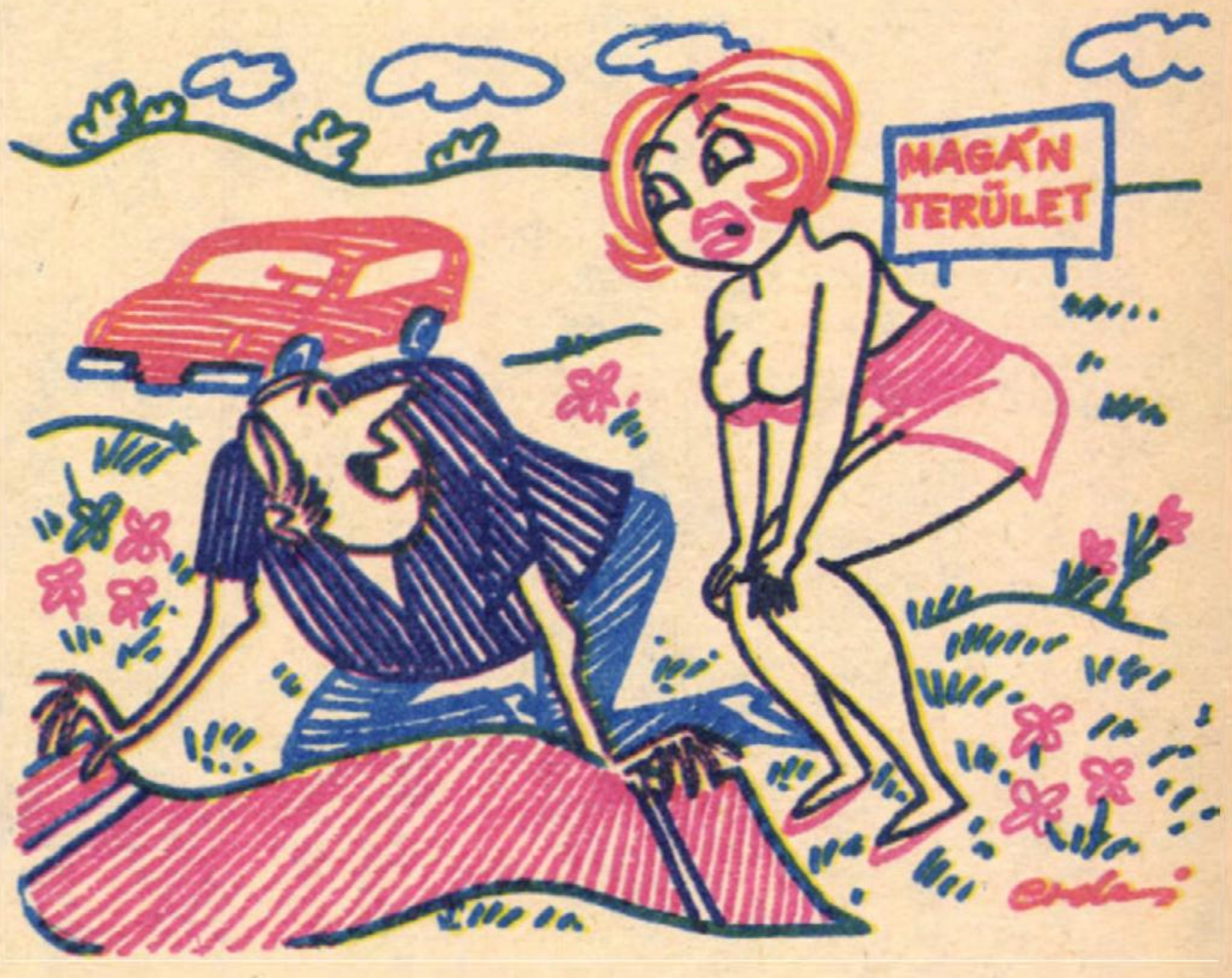

– Pirike, miért mondja, hogy magánterület, hát nem tegeződünk?

DIVATOS HOLMI

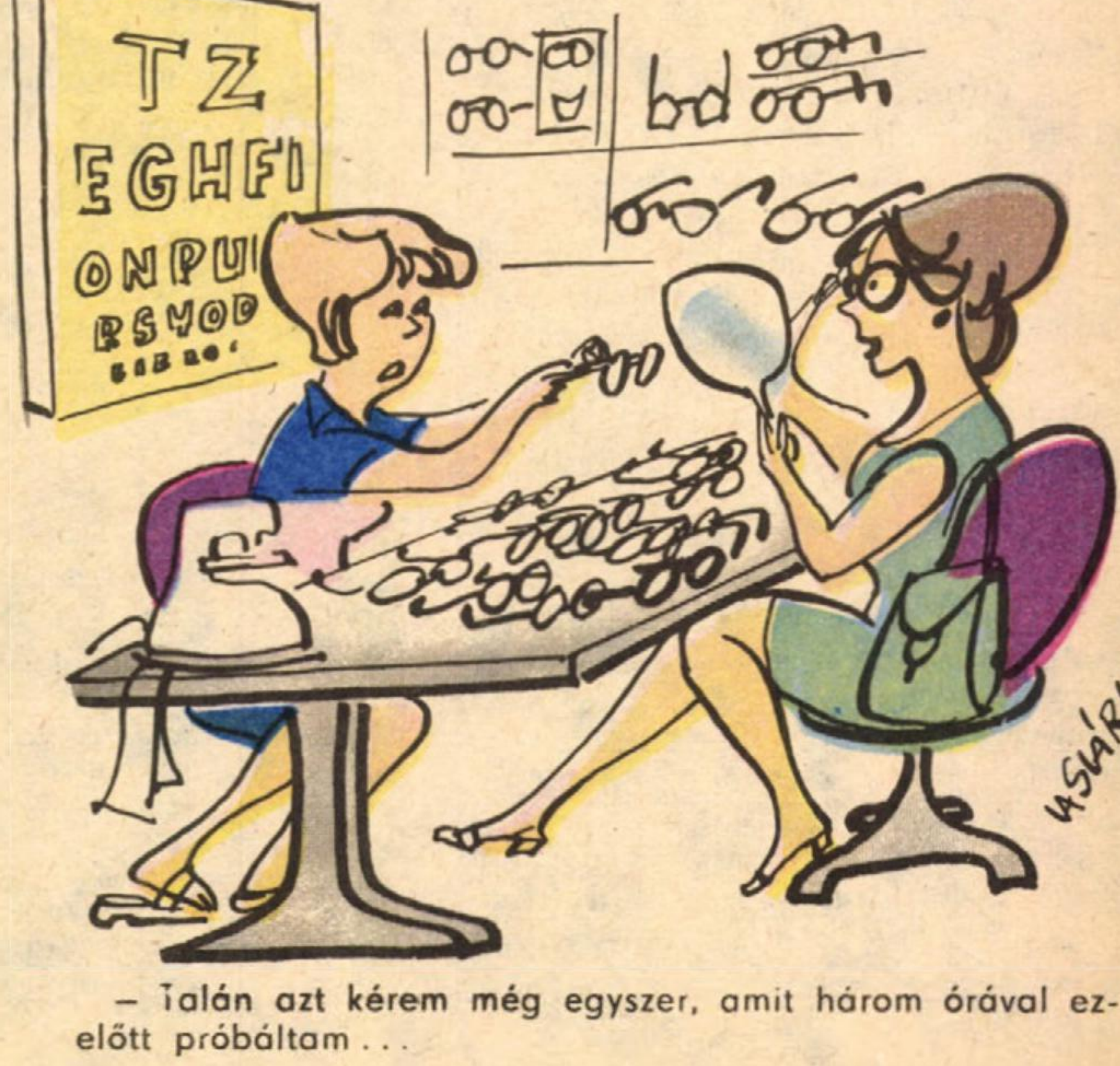

– Talán azt kérem még egyszer, amit három órával ezelőtt próbáltam . . .

LELKIISMERETES PÉNZTÁROSNŐ

Nem mindennapi és valóságos „krimi”-ről számol be a londoni „Sunday Express”. A bristoli postahivatalba álarcos bandita hatolt be, s pisztolyát a pénztárosnőre fogva megparancsolta:

– Azonnal adjon ide minden pénzt!

A pénztárosnő bólintott és így válaszolt:

– Szivesen, de előbb meg kell kérdeznem a főnököt. Az ő engedélye nélkül, sajnos, nem tehetem . . .

Es már el is fordult, hogy a házi telefonon felhívja főnökét. A készülék „mással beszél”-jelzése után a pénztárosnő visszafordult, de a bandita már nem volt ott.

– Milyen türelmetlenek az emberek . . . – mormogta fejcsóválva a pénztársosnő.

KÉT SZOMSZÉDVÁR

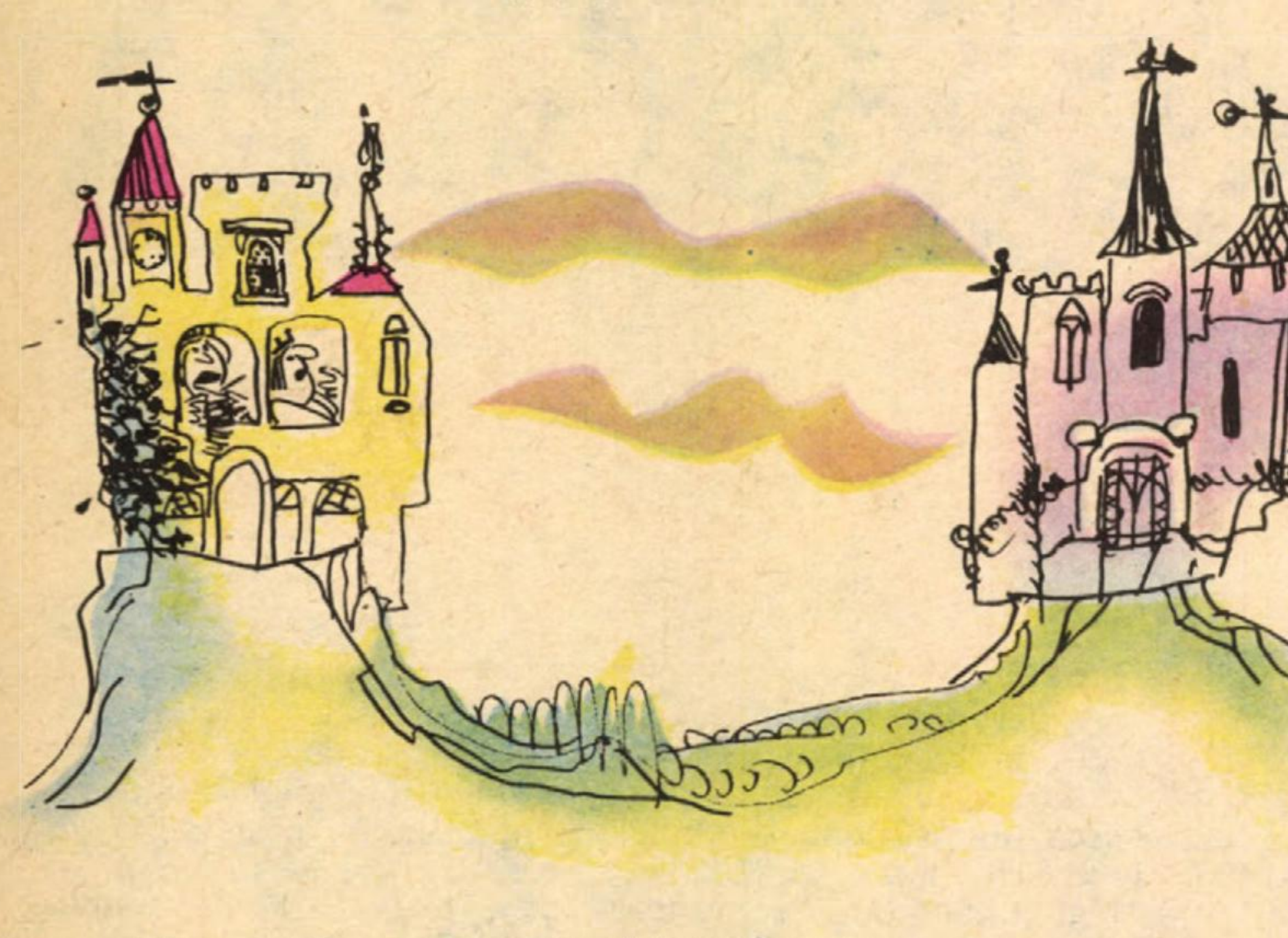

– Honnan jön ez a nehéz olajszag?
– A szomszédból, felség. Nemrég vette meg azt a kastélyt egy lángossütő . . .

NŐNEK AZ IGÉNYEK

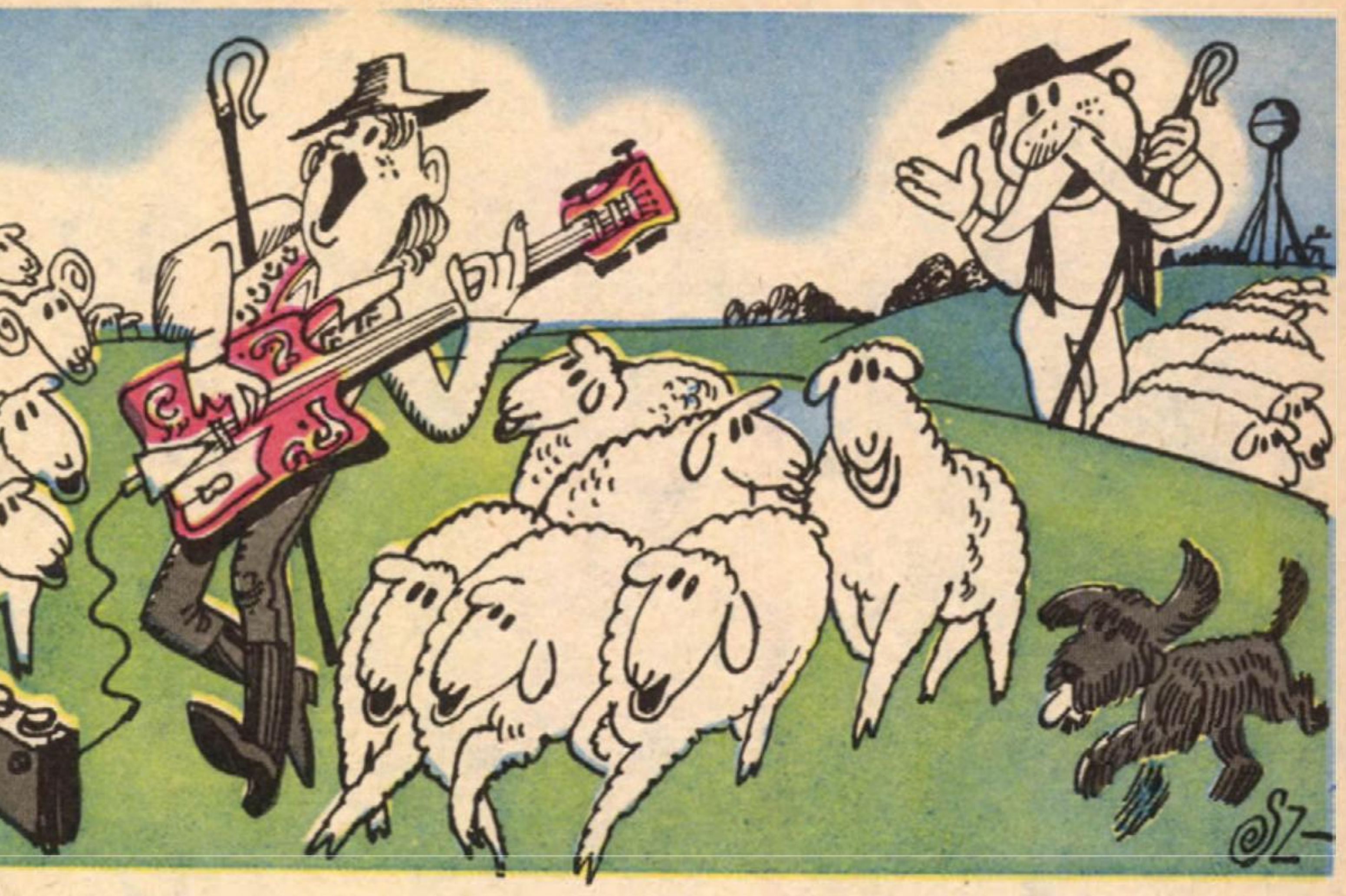

– Nekem még jó volt a furulya . . .

ERŐSÖDIK A KOCOGÓK TÁBORA

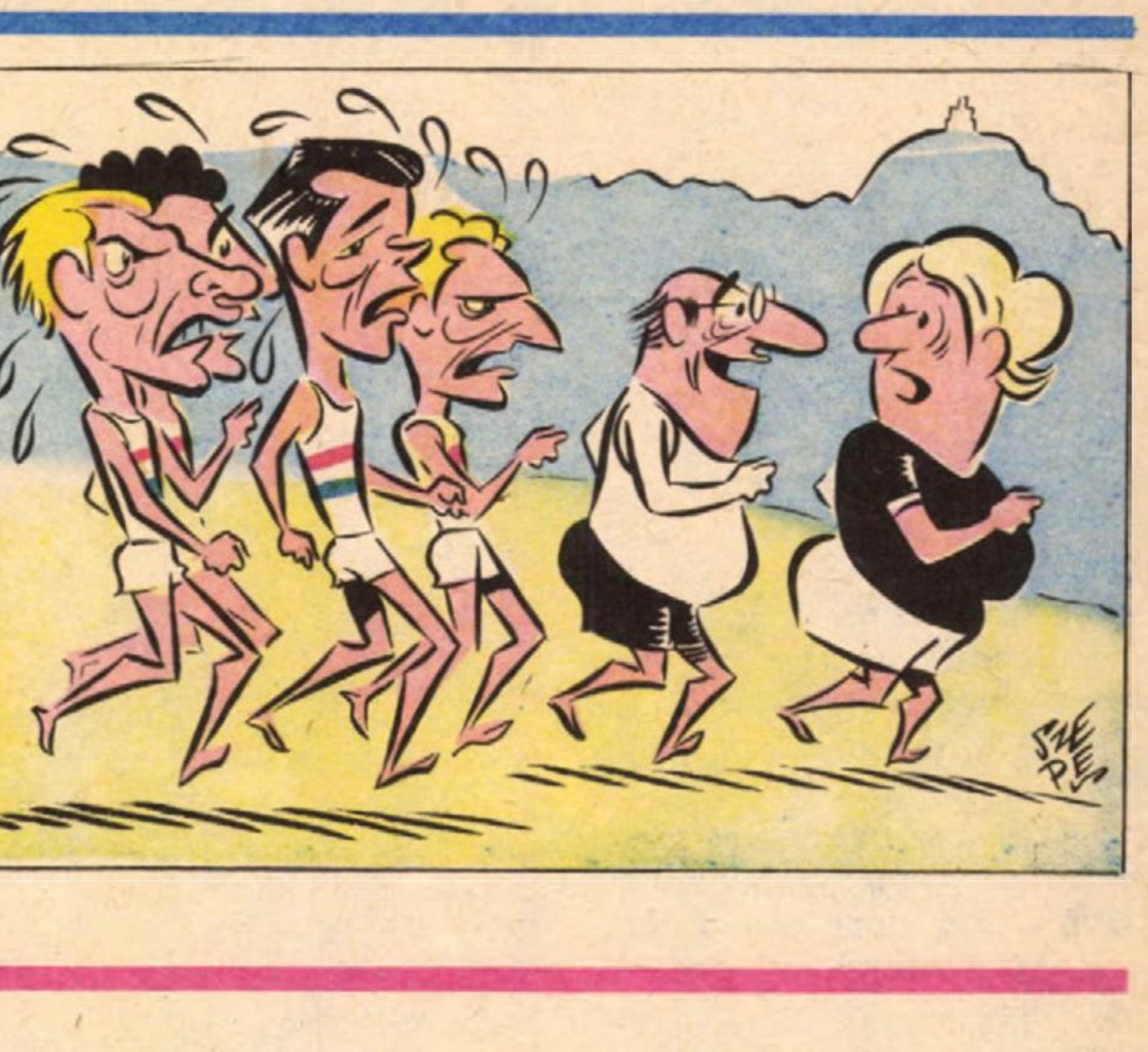

– Kik ezek az új csatlakozók?
– A válogatott futógárdánk.

AGILIS RIPORTER

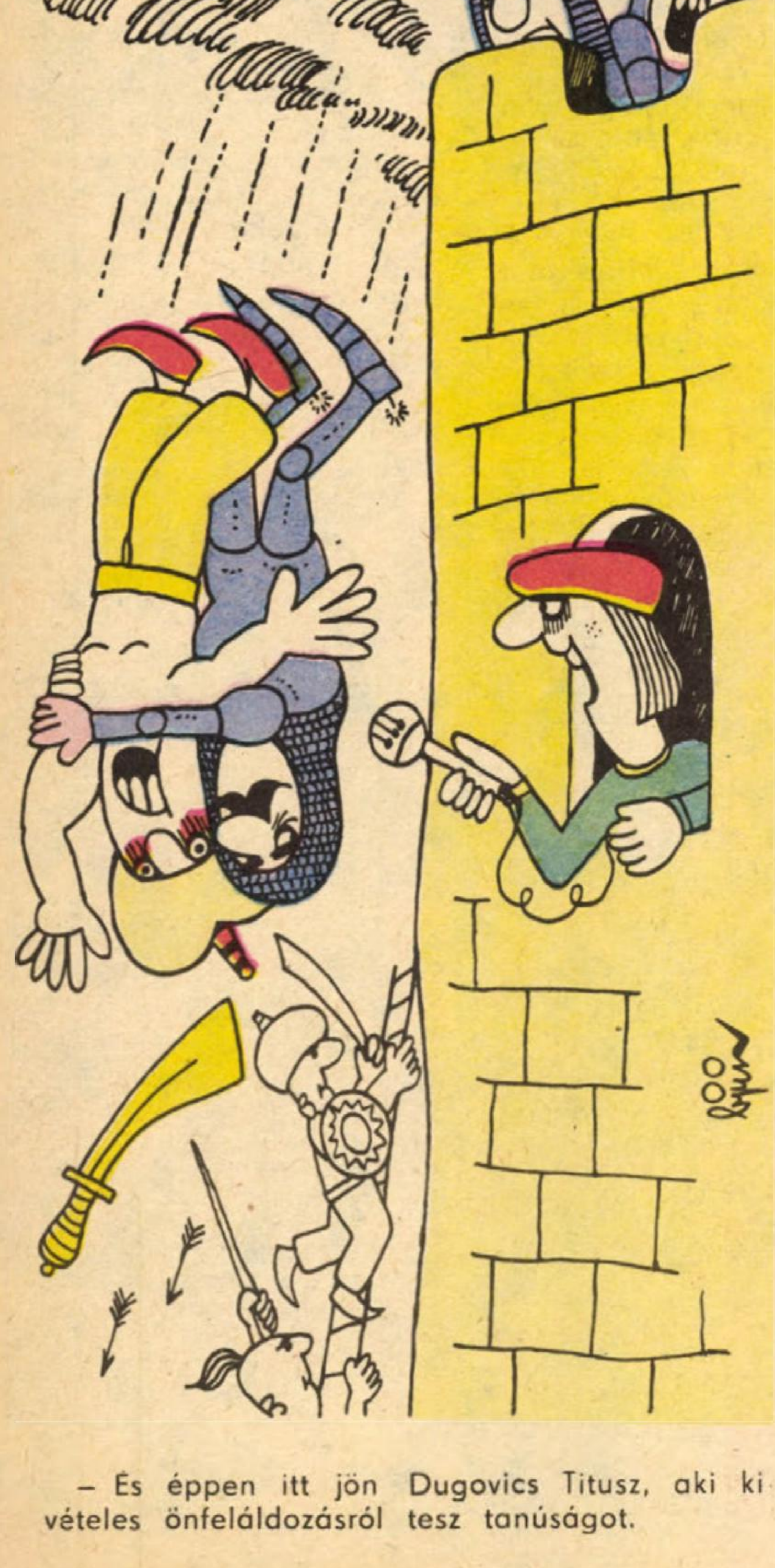

– És éppen itt jön Dugovics Titusz, aki kivételes önfeláldozásról tesz tanúságot.

A SZEMTELEN MAJOM

Olvastam az újságban, hogy a Malawi állambeli Blantyre tárgyalótermébe beszökött egy szemtelen majom. A bíró asztaláról elcsórta a tintatartót, majd pimasz makogásokat hallatva eltűnt, mint Jellasich a rozsban.

Magam elé képzeltem az ügyész ütődött tekintetét, láttam, hogyan kezdi a bíró ijedtében a parókáját enni, és jót nevettem az egészen, azanyád, majom . . .

És akkor szíven ütött az eset mélységes poézisa. Abban a tárgyalóteremben talán éppen egy szerencsétlen csirketolvaj nyaka közé akartak sózni valami mogorva ítéletet, esetleg egy kedélyes alkoholistát szándékoztak holmi éjszakai kurjongatások miatt szurokba és tollba hempergetni. A bíró már feltette a cvikkert, már fogta a pennát, hogy aláírja a verdiktet, és akkor . . . zutty, beugrott az ablakon a szőrös gondviselés, ez a majom ex machina és elcsórta a tintatartót.

Üdvöz légy tehát, szemtelen majom, fogadd nagyrabecsülésemet, kérlek, nyújtsd finoman tagolt és retkes mancsod, egy törzsből valók vagyunk, te meg én. Hiszen pimasz vagy és aggodalmas, slendrián és szertelen, a tételes igazságot ugyan csak makogod, viszont teszel a konvekciókra. Legfeljebb te nem borotválkozol naponta, mert neked ezt is könnyebben elnézik.

Arra gondoltam, hogy ugyancsak tudnék mit kezdeni egy ilyen majommal. Először is Gáz Jenőnek nevezném. Hogy mégse kelljen annyira tisztelnem, mert az ilyesmi csak megrontja a légkört.

Aztán lapzártakor hívatna a főnököm.

— Kérlek, mégiscsak disznóság, megint nem adtad le a kéziratokat.

Mire bedobnék egy mélyen árnyalt álmélkodást.

— Hogy mondhatsz ilyet? Hiszen már hajnalban ide tettem az asztalodra.

— Hát akkor hová lett?

— Hová lett, hová lett! Gáz Jenő beslisszolt és elcsórta, hiszen tudod, milyen. Most, hogy mondod . . . az előbb láttam is! Kinn ült egy ostornyél tetején. Valami papír volt a kezében és rettenetesen röhögött.

Feltétlenül megalapítanám a Gáz Jenőért Rajongók Klubját. A szemtelen majom csekély bérleti díj fejében a klubtagok rendelkezésére állna.

És attól fogva . . .

Gáz Jenő dugdosna kis tarajos gőtéket frissen sült zsemlék közepébe.

Gáz Jenő rendezne próbafűtést harmincöt fokos kánikulában.

Gáz Jenő harapná el a tubus túlsó végét, hogy a rendeltetésszerű használat első pillanatában még a fal is csupa borsmentás fogpaszta legyen.

Gáz Jenő csempészné a csirizt ki a talpbélés alól és be a somlói galuskába.

Gáz Jenő álldogálna kilencven percig a pálya közepén, hogy plasztikus mozdulataival anatómiájának hol egyik, hol másik pontjára hívja fel a szurkolók és a játékvezetők figyelmét.

Gáz Jenő nyalná le a mézgát a postabélyeg hátuljáról, hogy a közhasználatban többé az istennek se ragadjon.

Gáz Jenő adna húsz pontot bárgyúcska klimpi-klampi álslágerekre.

Fogtam egy banánt és kerek, duzzadó reménységgel léptem ki az utcára, hogy a tágas magasságokat fürkésszem. Elálló vitorlafület kerestem, kaján és sárga vigyort, apró, mélyen ülő szempárt, amelyben ősi, alapvető pimaszság csillog.

Végignéztem a dagadt hirdetőoszlopokat és a göthös akácokat. A harsány antennákat és a rekedt ereszeket.

Gáz Jenő nem volt ott.

Puff neki. Most csinálhatjuk magunk tovább.

Peterdi Pál

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

Idestova negyven éve, hogy először léptem a Nemzeti Színház színpadára. Elsőéves akadémista voltam, s tanárom, Horváth Jenő, a Nemzeti főrendezője tüntetett ki a szereppel.

Herczeg Ferenc Árva László király című darabjában játszottam azt az apródot, aki az utolsó jelenetben berohan a király elé és . . .

A próbákon minden tökéletesen ment: berohantam, megtorpantam a trón előtt és elmondtam a szövegemet.

Aztán következett a premier, és én alig vártam, hogy rám kerüljön a sor és csinos jelmezben, vadonatúj, hegyes orrú szattyáncipőmben berobbanjak a színre.

Elkövetkezett a nagy pillanat, és én nekilendültem. Szétcsapva az ajtót berobogtam a színre, ahol ott ült a király és az ország nagyjai, azaz Uray Tivadar és a Nemzeti nagyjai: Gaál Gyula, Palágyi Lajos, Tőkés Anna, Sugár Károly.

Tehát rohantam a trón elé, és egyszer csak azt éreztem, hogy kicsúszik alólam a talaj, és én ott ülök a fenekemen. Fiatal voltam és rugalmas, fél kézzel valahogy hídba feszültem, úgy mondtam el a szövegemet: „Felséges uram, a rabok kitörtek börtönükből, Hunyadi emberei mind kitörtek."

Uray elfordult, a trónszék párnájába temette arcát, fuldoklott a nevetéstől. Csak sokára tudta fölszólítani híveit, akik szavát lesve fordultak felé (és hogy háttal legyenek a közönségnek, hiszen őket is rázta a nevetés), hogy „Gyerünk, meneküljünk külföldre!"

Mintha ennek a királyi parancsnak engedelmeskedtem volna én is, amint összecsapódott a függöny, menekültem.

Ez volt a szerencsém, mert Horváth Jenő, a mi szeretett Tutyunk, egy hatalmas doronggal keresett mindenfelé.

Másnapra lecsillapodott, sőt még ő vigasztalt kétségbeesésemben: Nagy szerencsét jelent . . .!

Ungvári László

ALKALMAZKODÓ LEGÉNYSÉG

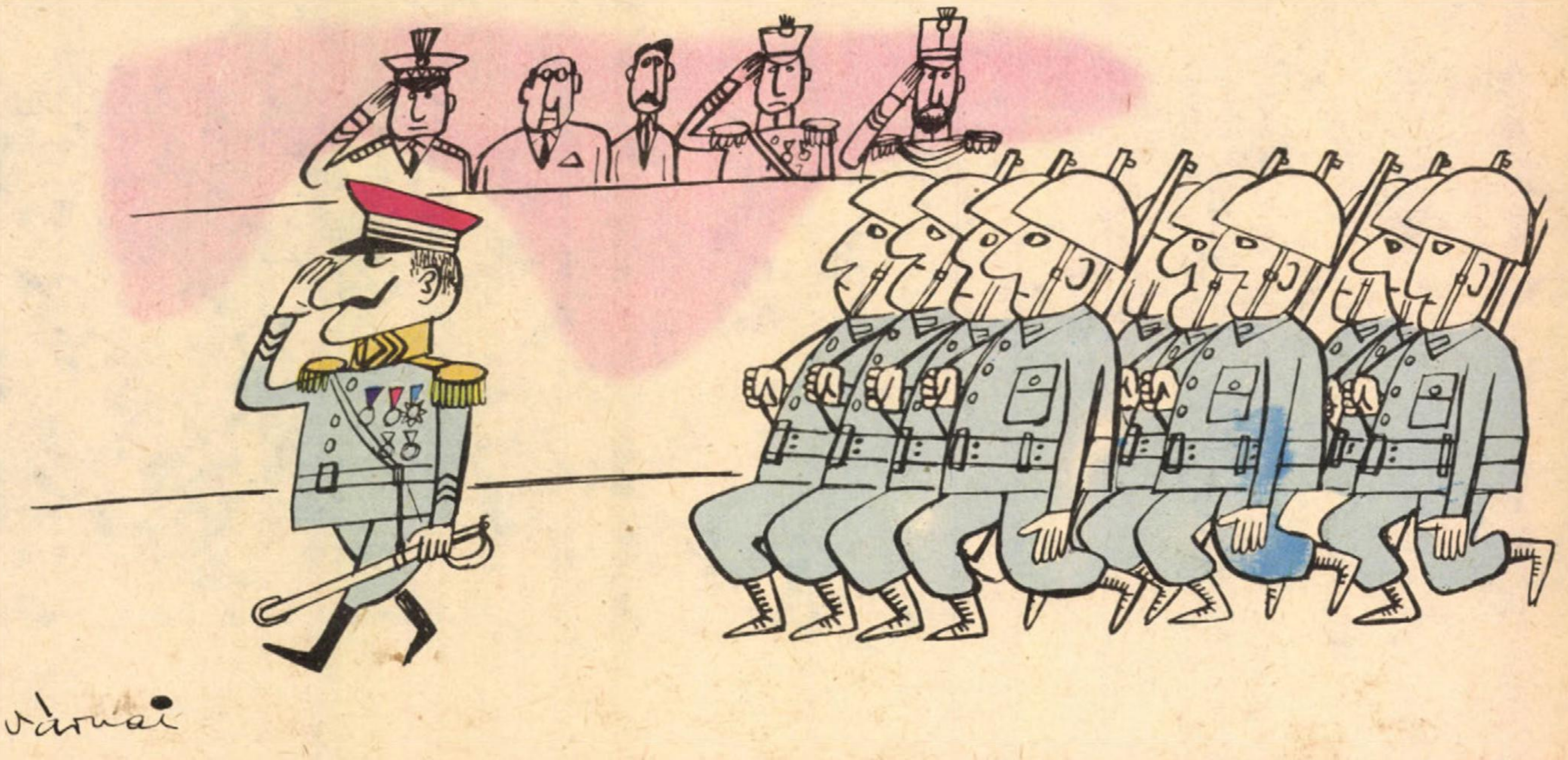

PESTI KISFIÚ

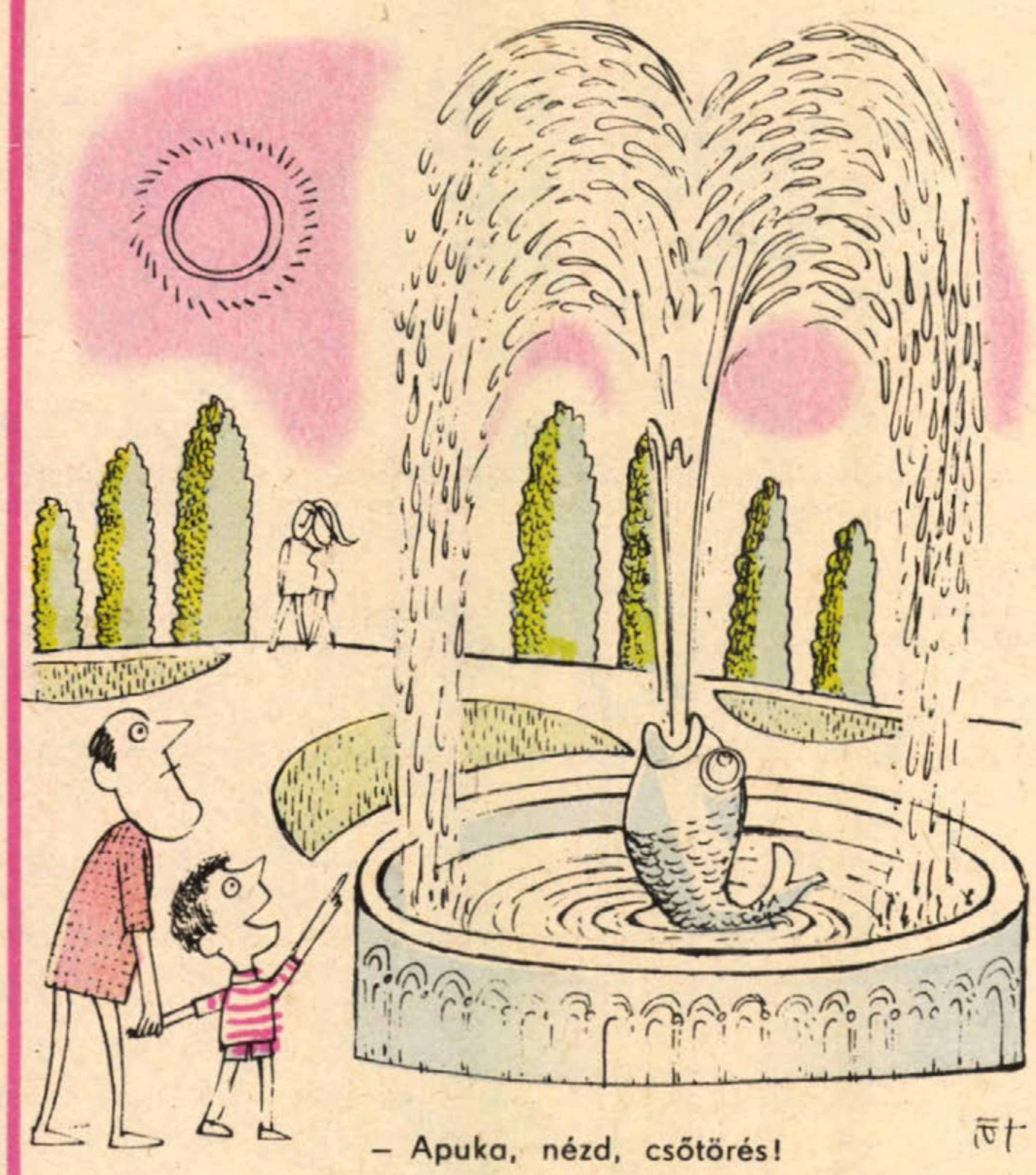

– Apuka, nézd, csőtörés!

AGGODALOM

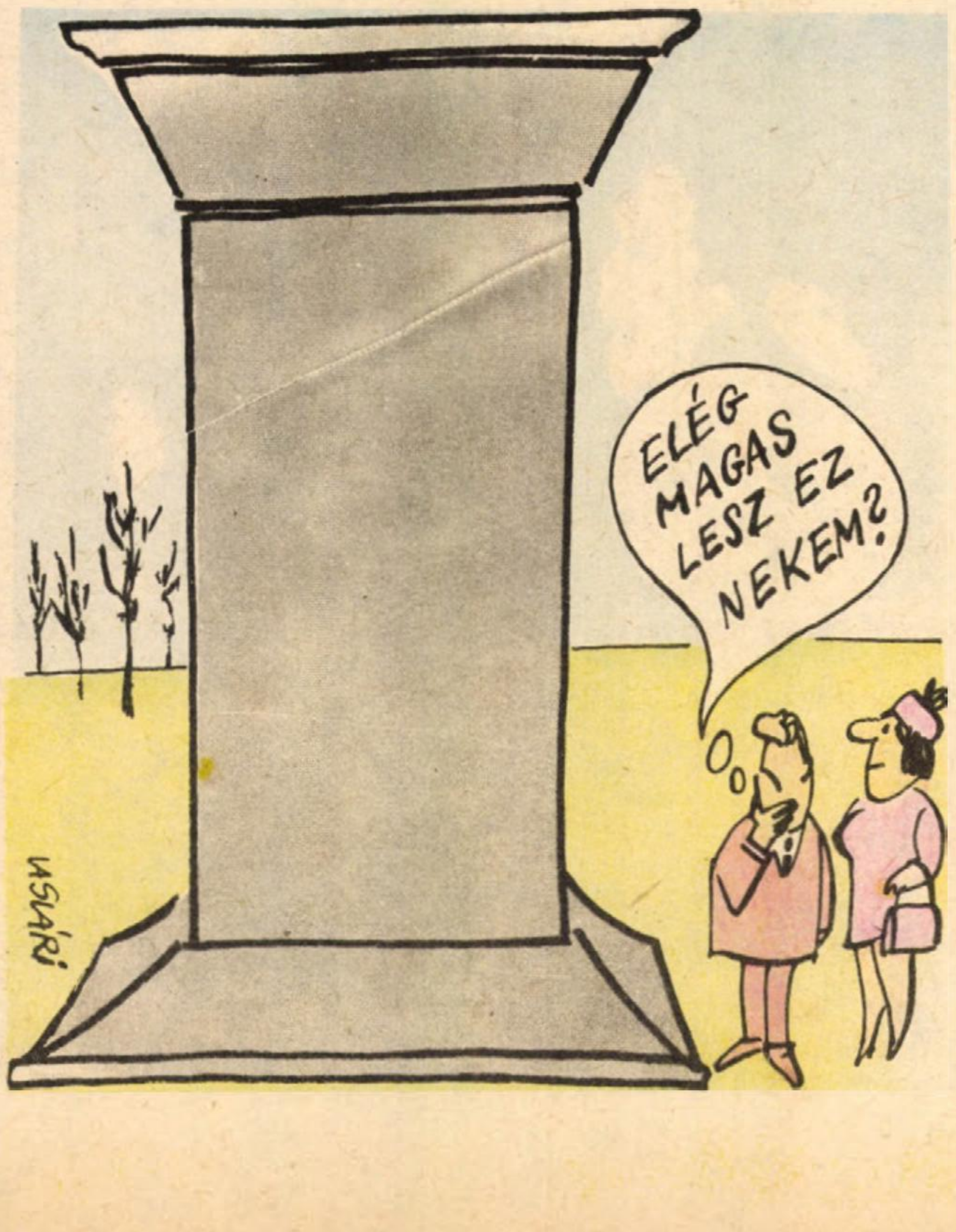
ELÉG MAGAS LESZ EZ NEKEM?

MOZGATHATÓ FALRÉSZ

A július végi kánikulában, midőn mindenki kókadtan lézengett és az emberek arról panaszkodtak, hogy a nagy melegben még gondolkodni sem tudnak, nekem korszakalkotó nagy ötletem támadt. Nem azért, hogy dicsekedjem. de minden szerénység nélkül mondom — sőt biztos vagyok benne —, hogy egyszerűségében is nagyszerű és . . .

Az isteni szikra akkor gyulladt agyamban, amikor a sok évi átlagnál egy csomó fokkal magasabb hőmérsékletű napon dolgom akadt egy áruházban, majd egy irodaházban, aztán egy étteremben, és végül egy butikban. Ezekben a helyiségekben egyaránt forrponton volt a hőmérséklet, a bent tartózkodó emberek aléltan tántorogtak, s időnként az utcára támolyogtak, hogy némi levegőt szippantva, ne fulladjanak meg hivatásuk teljesítése közben.

Ekkor én — tán a nagy részvét hatására — arra gondoltam, mi lenne, ha ezen helyiségek falainak egy részét elmozdíthatóan szerkesztenék meg. Lehetne — például — azokon a helyeken, ahol a világosság céljából most is üvegezés van, de — mondom — úgy, hogy a levegő bebocsátására egy elmés szerkezet segítségével megnyitható lenne (és télen bezárható) ez az üvegezett falrész.

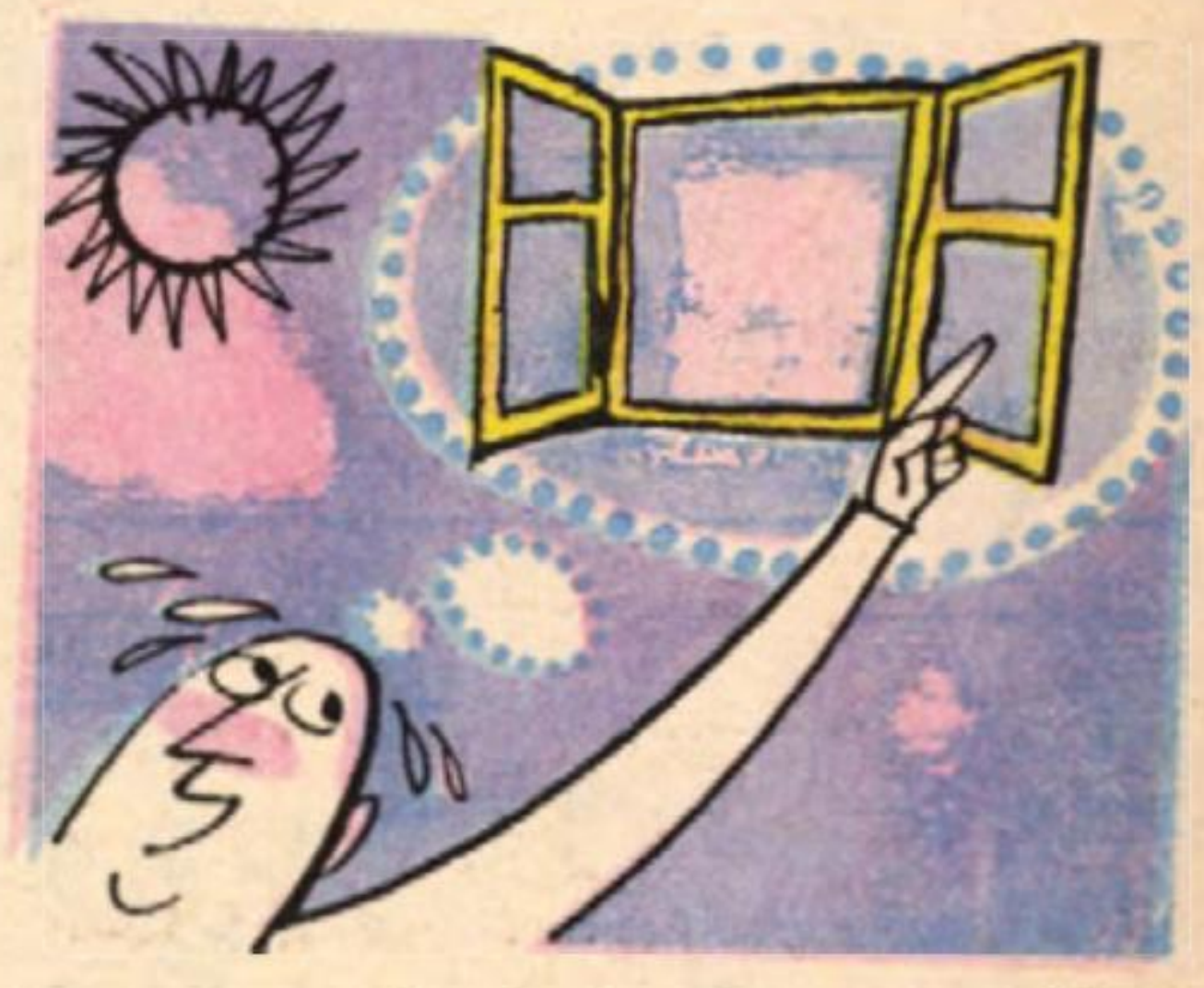

Elmondtam ötletemet egy építész barátomnak, akinek rémlett valami. Úgy emlékezett, hogy hasonló szerkezetet a hajdani, húsz-harminc évvel ezelőtti épületeken már alkalmaztak, és egyes krónikák feljegyzései „ablak" néven emlegetik.

Mindegy! A maxiszoknyát sem tegnap találták ki.

(sólyom)

* * *

KÁNIKULA

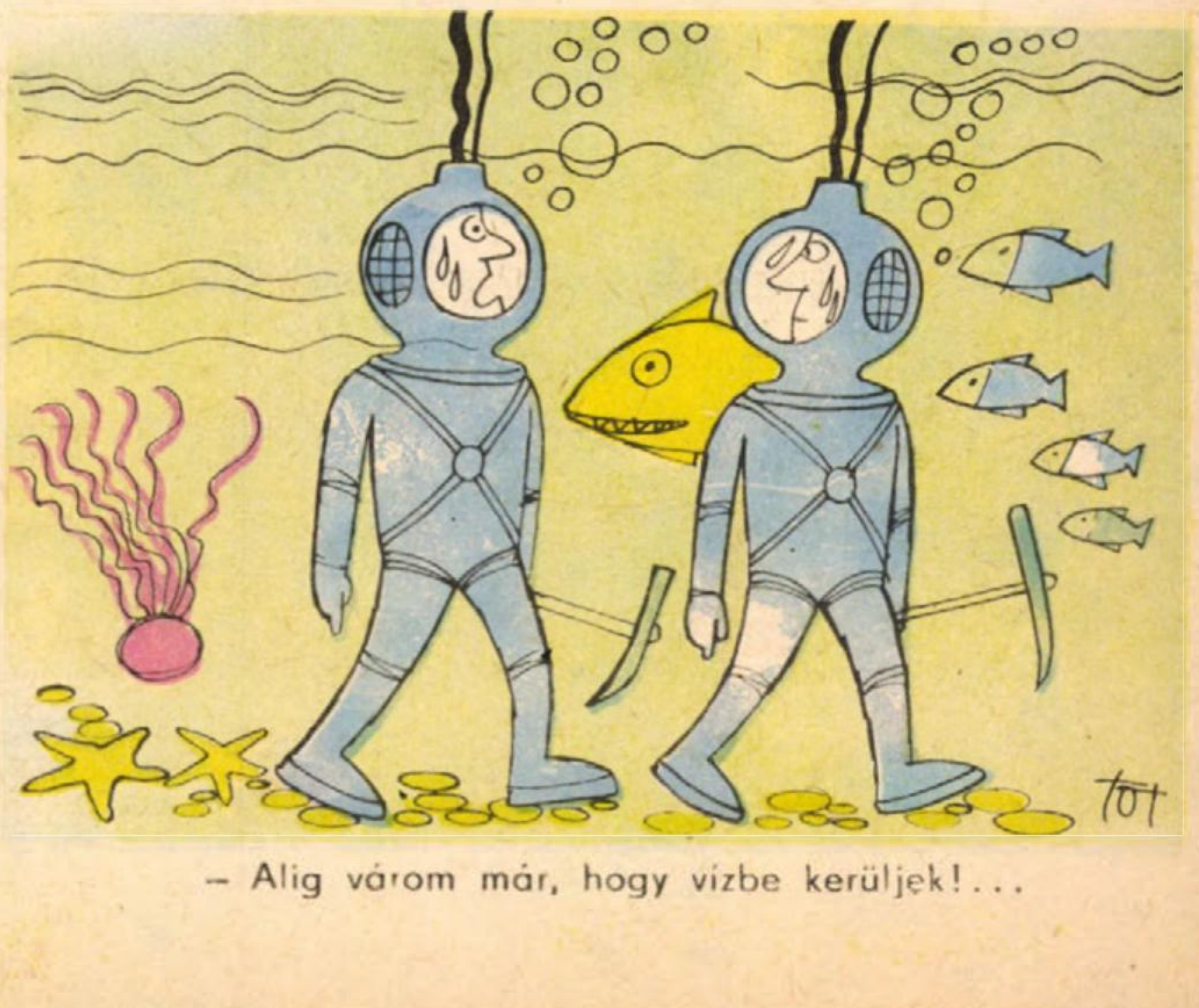

– Alig várom már, hogy vízbe kerüljek! . . .

GYORSITOTT NYELVTANFOLYAM

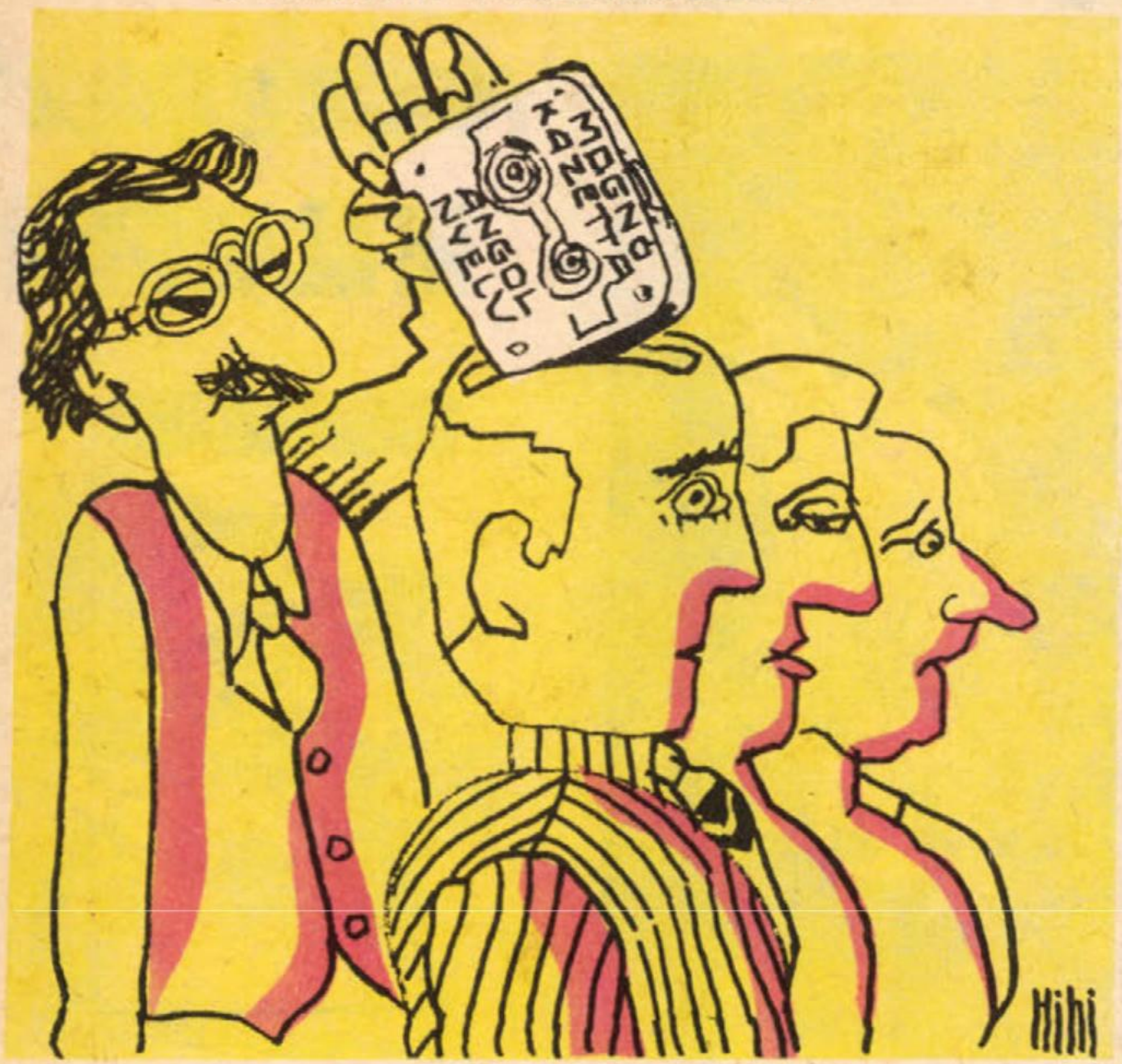

RITKA JÁRAT

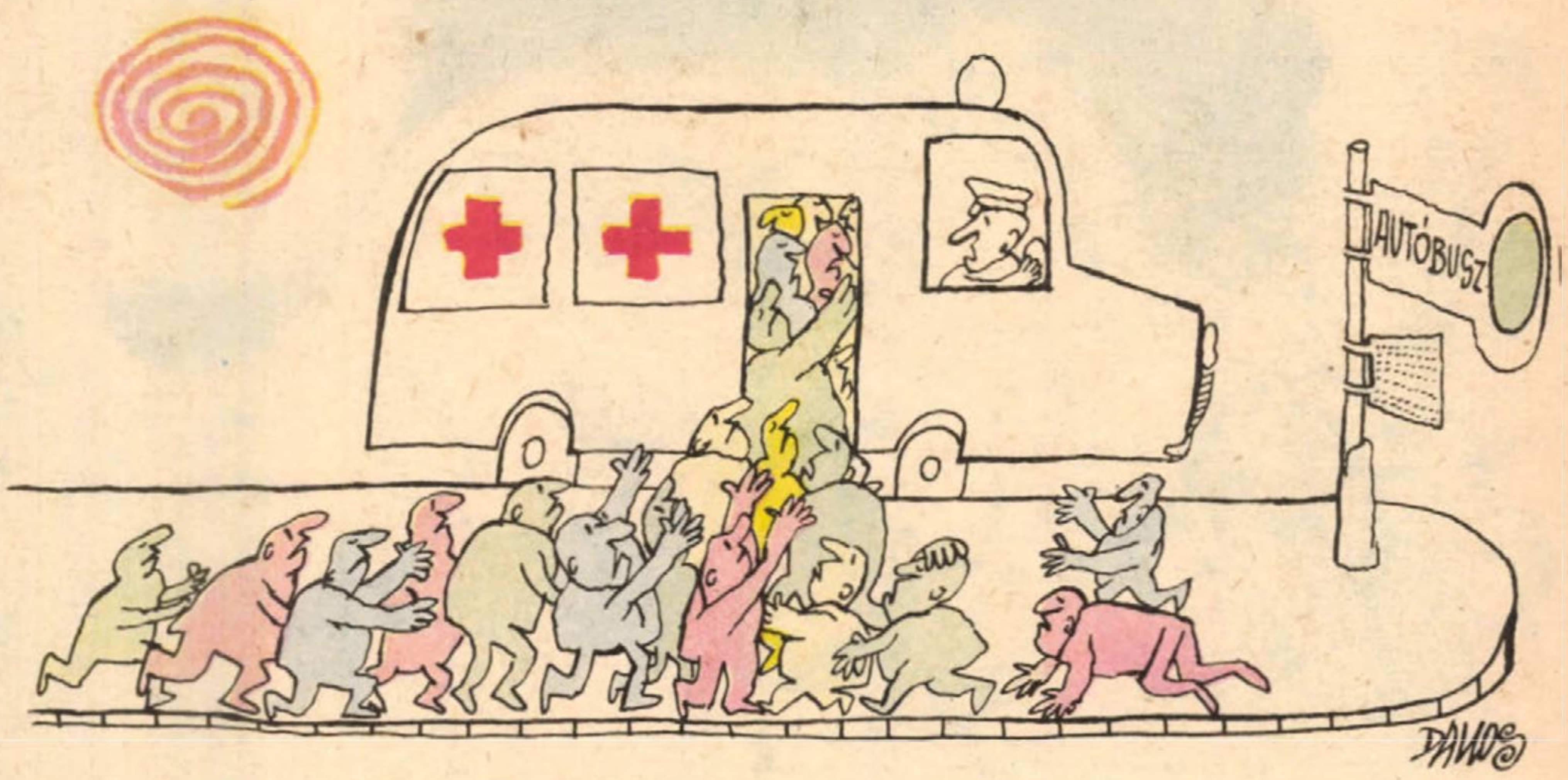

– Napszúrást kaptak a várakozásban . . .

ELIGAZÍTÁS

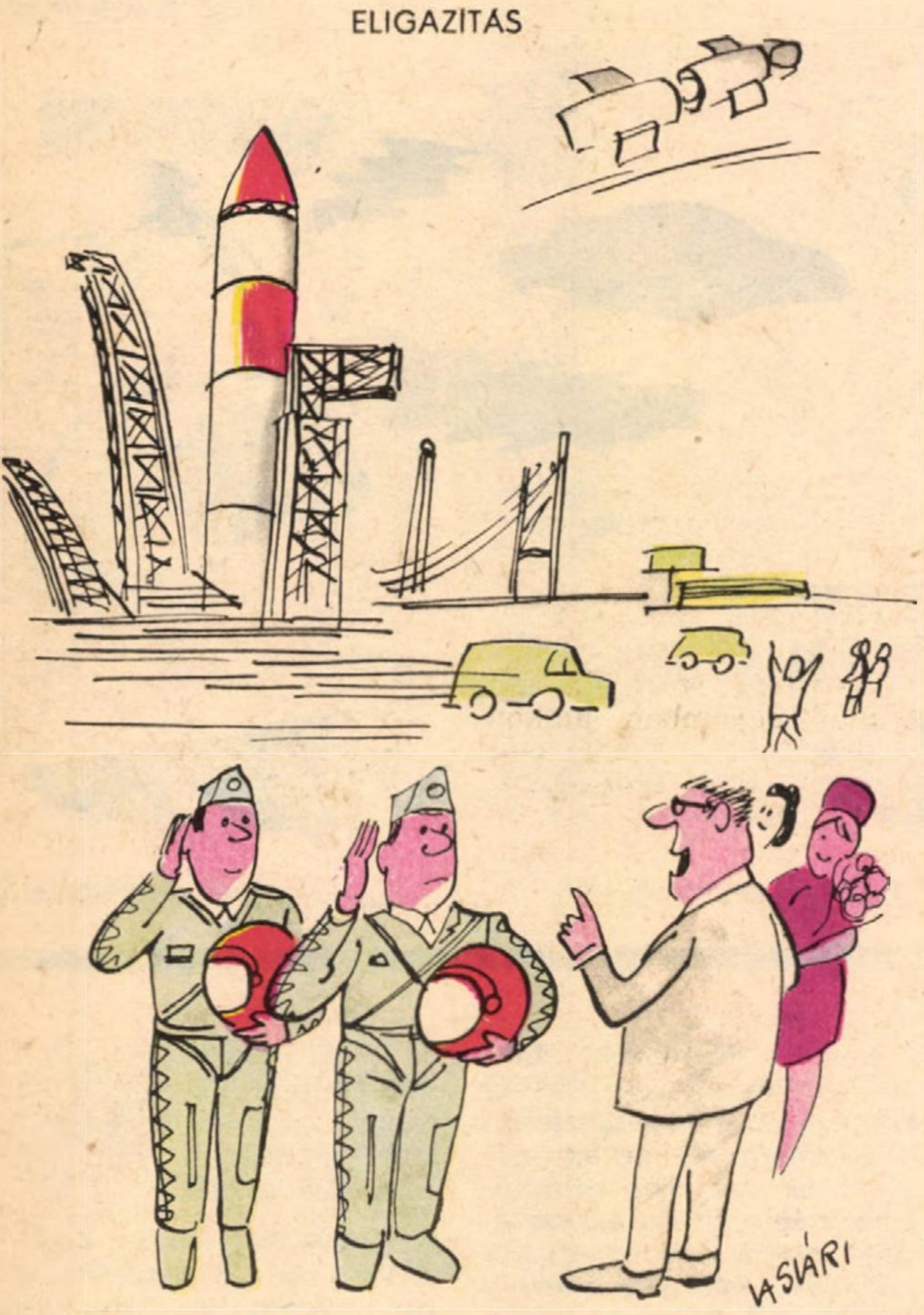

– A Holdon ne mulasszák el az ideiglenes bejelentkezést! . . .

Kutyanyelv

Utálatos egy természetem van, annyi szent! Olvasok valamit, és máris bele szeretnék kötni, hogy így vagy úgy, vagy azért várjunk csak! Más alkalommal elmondanak valamit, és én mindjárt készen vagyok opponálni. Mostan például nem kisebb ambíció feszít, mint hogy bebizonyítsam, milyen ártalmatlan dolog az LSD fogyasztása. Legalábbis az alkohollal összevetve.

Olvasom ugyanis — valamennyi napilapunk közölte a hírt —, hogy egy LSD-t fogyasztó amerikai fiatalember a szer befolyása alatt leugrott a magasból, mert úgy érezte, hogy szárnyai nőttek. Ha jól emlékszem, fél évvel ezelőtt olvashattunk egy hasonló tragédiáról, ugyanilyen repülési kényszerrel az LSD hatására.

Ez félévenként egy madár. Vagyis egy szerencsétlen, aki elpusztítja önmagát. És most tessék elképzelni, hogy mit csináltam:

Előkerestem, egy hétre visszamenőleg, a napilapokat, és minden olyan hírt, amelyben az alkohol volt a szereplő, az alkohol szót átjavítottam LSD-re! Mondhatom, egyszeriben félelmetes lett. Csak néhány hírből idézek:

„LSD-s állapotban a sínek között ment át A. B. és C. D. A vonat mindkettőjüket halálra gázolta."

„LSD-sen csónakba szállt E., F., G. és H. H.-t kimentették, három társa a folyóba fulladt."

„Szíven szúrta a vele LSD-ző barátját egy ipari tanuló."

És így tovább, a tragédiáknak se szeri, se száma. Összeszámoltam: egy héten belül harminc halálos balesetet okozott az LSD! Több mint tíz emberölési kísérletet követtek el az LSD fogyasztása következtében. Nem is sorolom tovább!

És ami a legnyugtalanítóbb: egyre több LSD-t látok boltjaink kirakatában egyre bőségesebb választékban, ízléses üvegekben. És minden korlátozás nélkül, szabadon árusítják.

Hát nem borzasztó?

S. P.

ZŰRÖS HÁZ

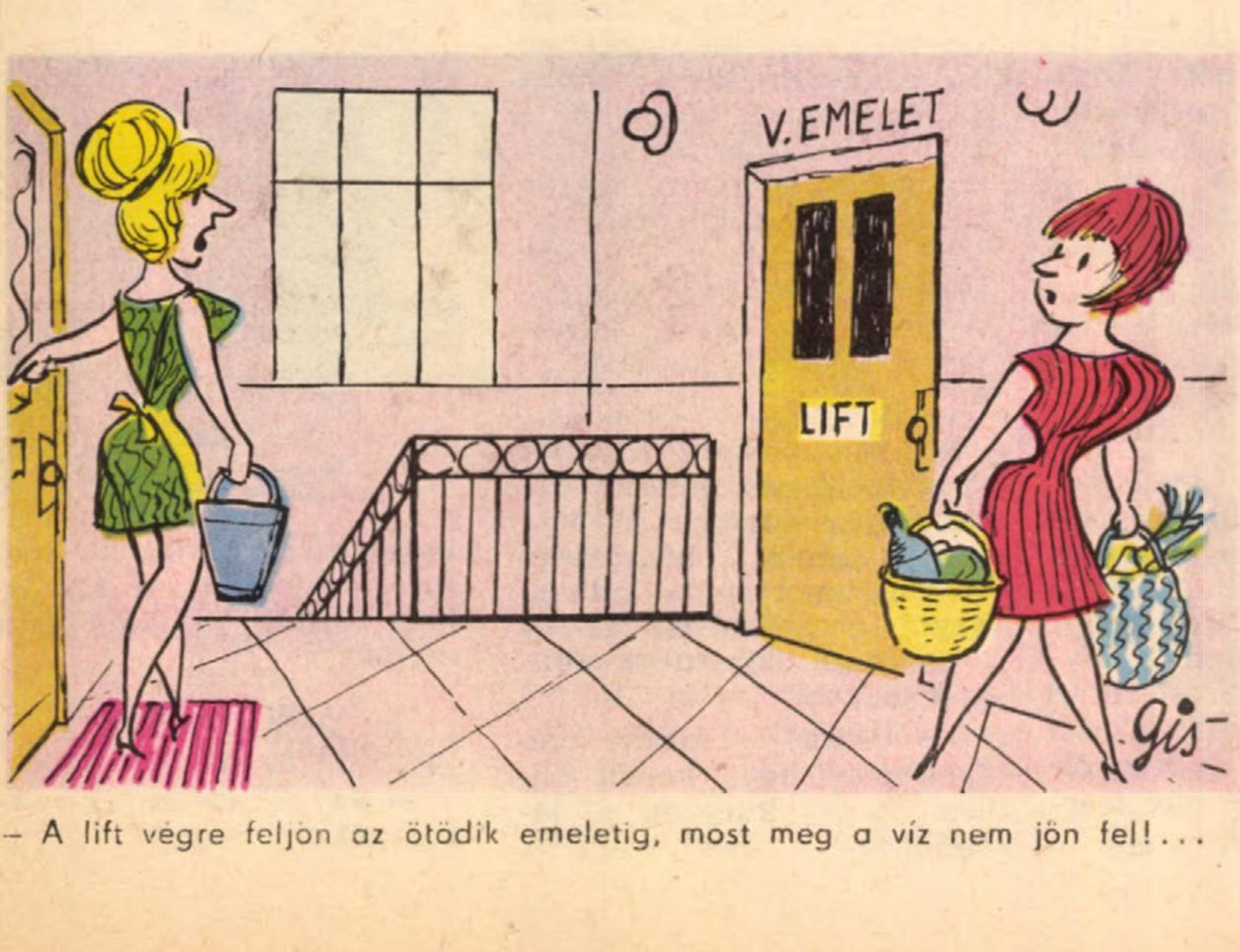

– A lift végre feljön az ötödik emeletig, most meg a víz nem jön fel! . . .

A SZINES TEVE MINTÁJÁRA

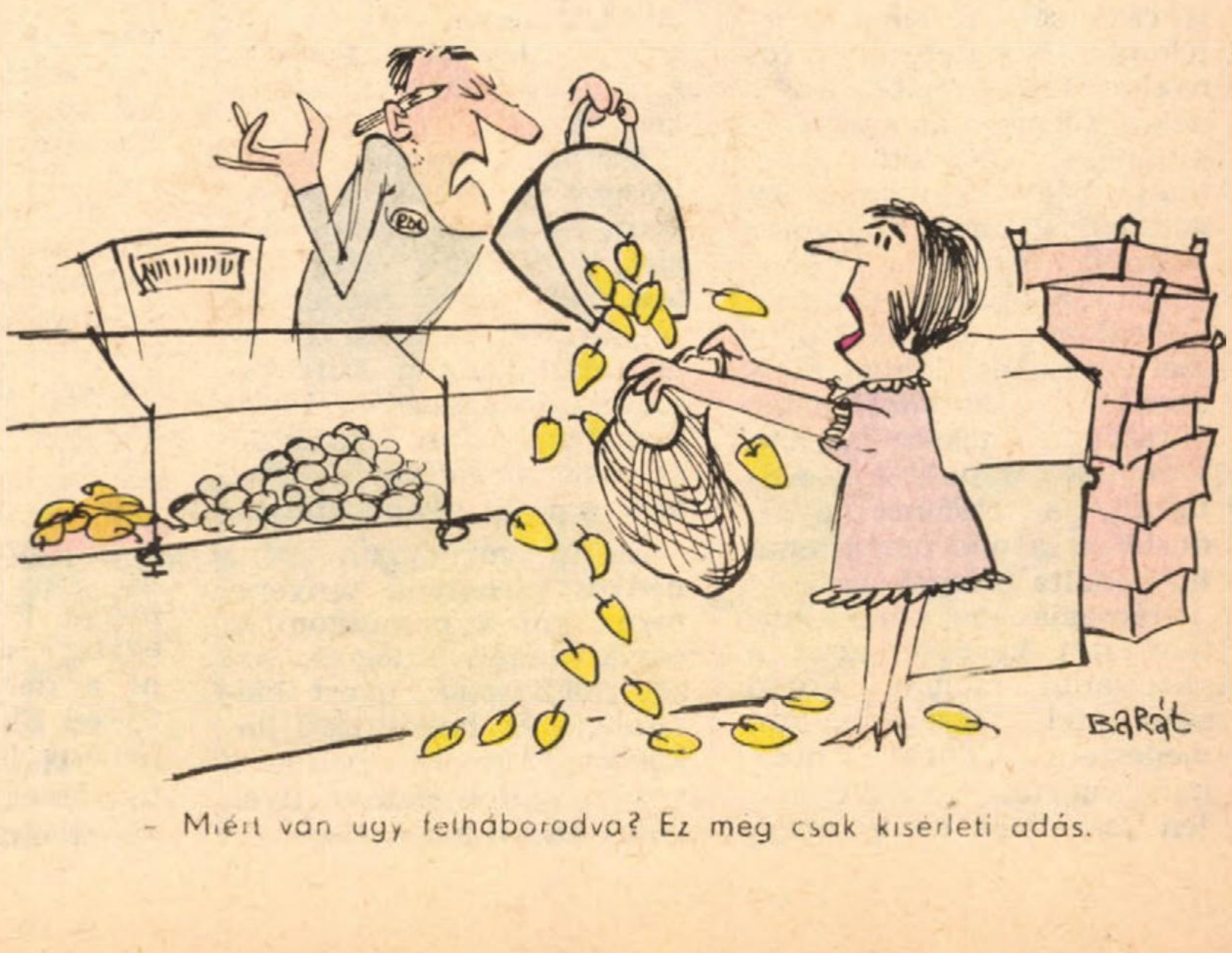

– Miért van úgy felháborodva? Ez még csak kísérleti adás.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
MI AZ ABSZOLÚT BIZALMATLANSÁG?

Mészáros András:

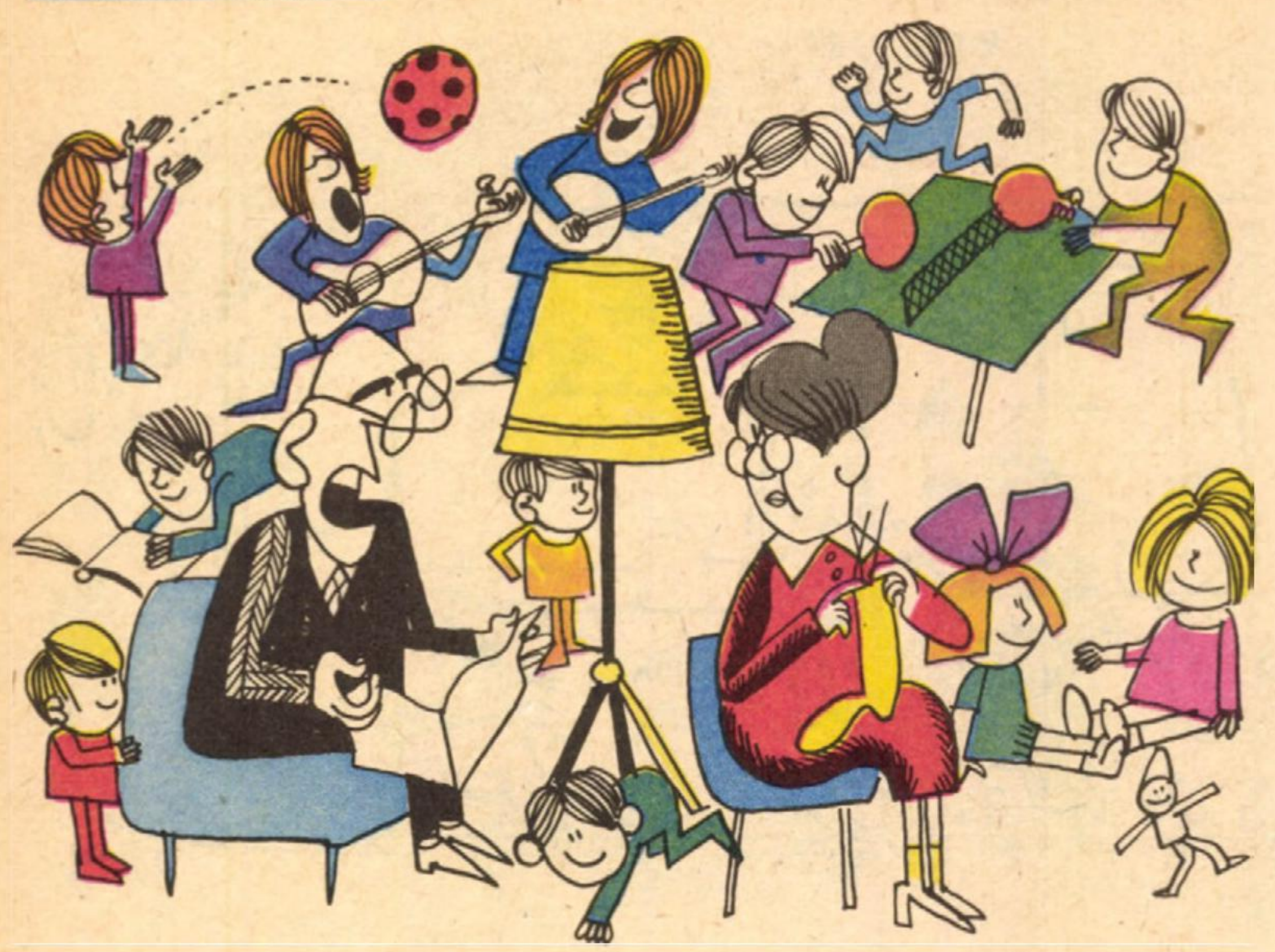

– Esküszöl, hogy te vagy az anyja mind a tizenkettőnek?

Dallos Jenő:

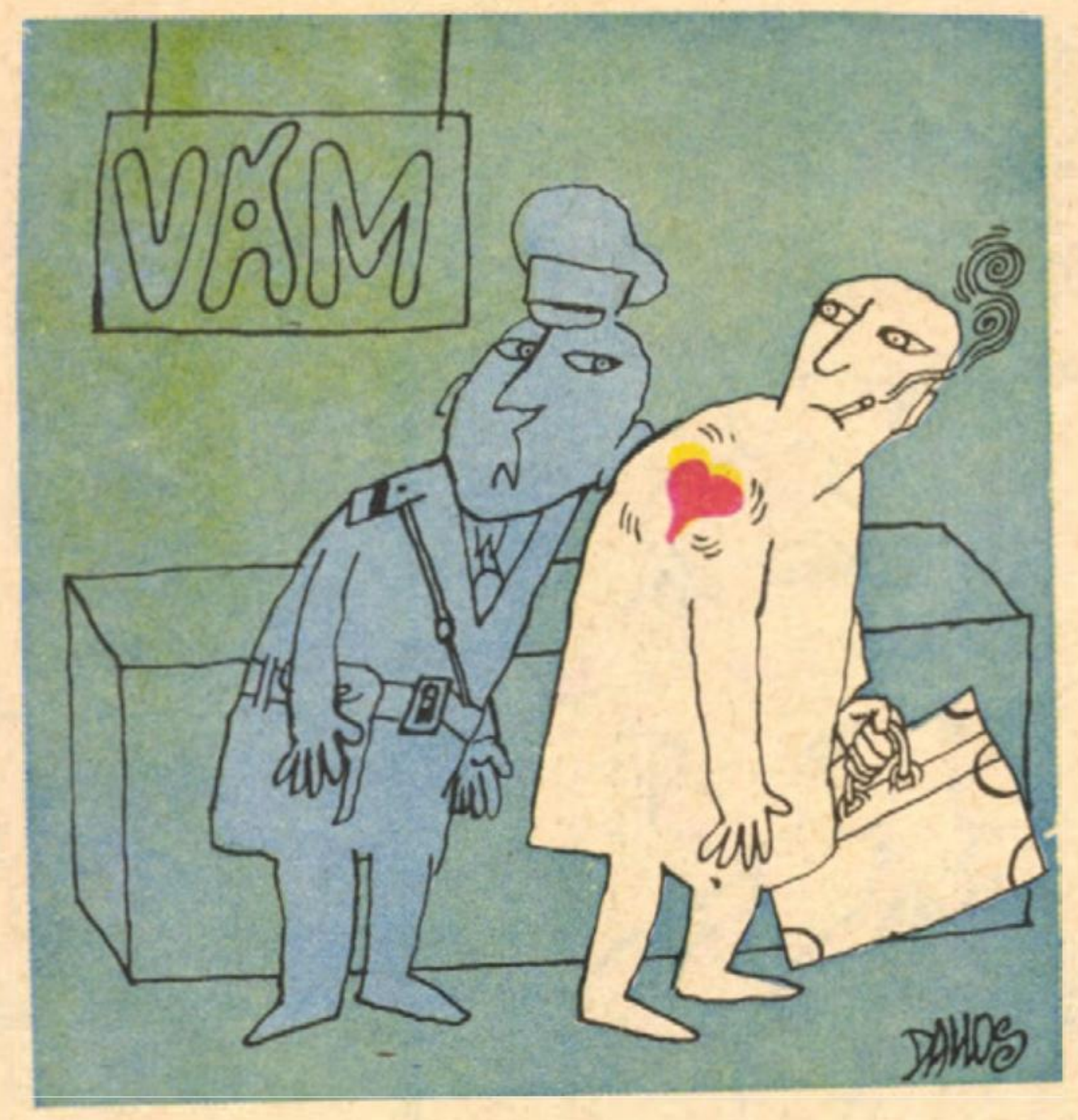

– Itt belül valami ketyeg.

Hegedűs István:

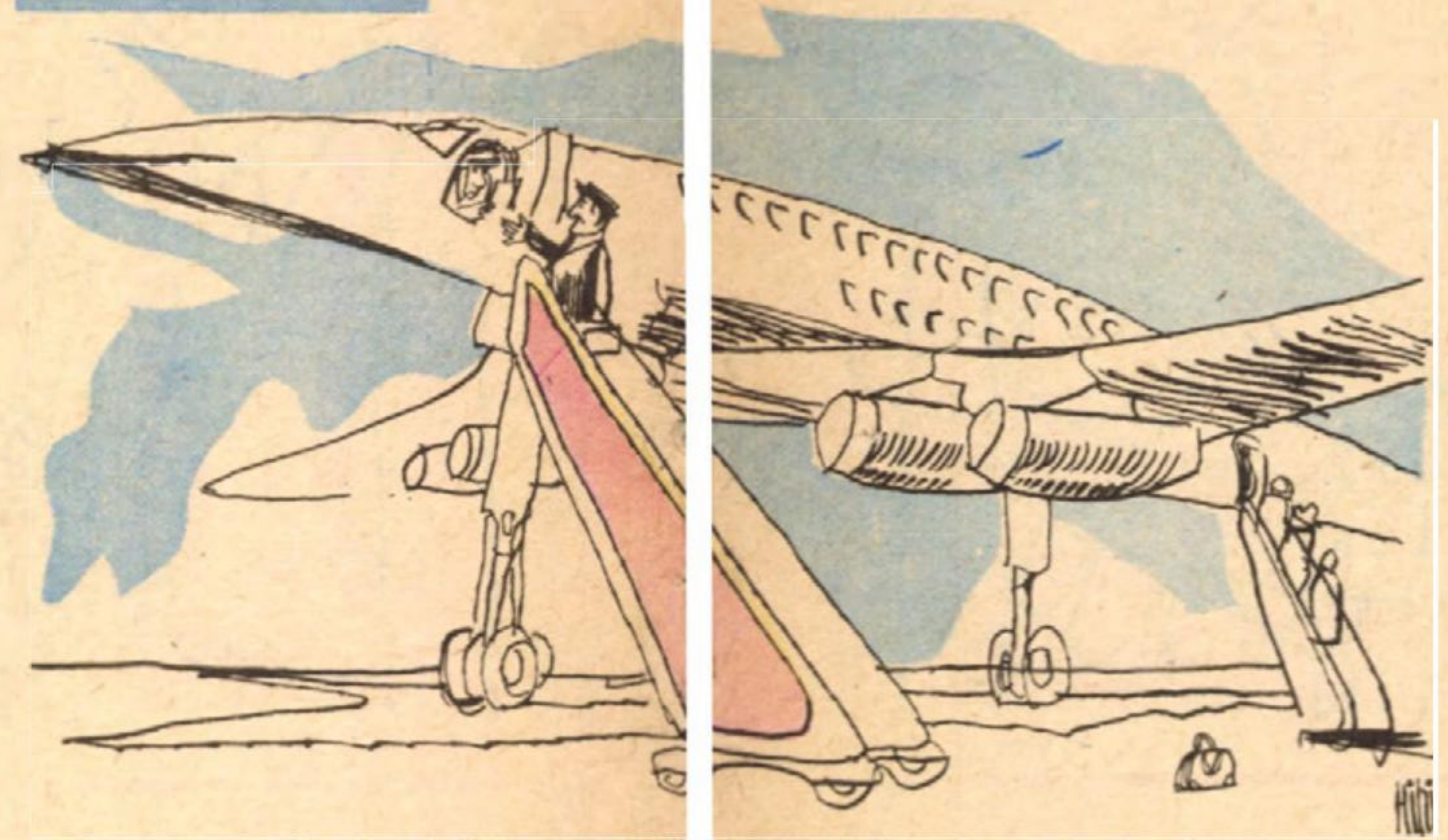

Gépinduláskor elkérni a pilóta jogosítványát

Takács Imre:

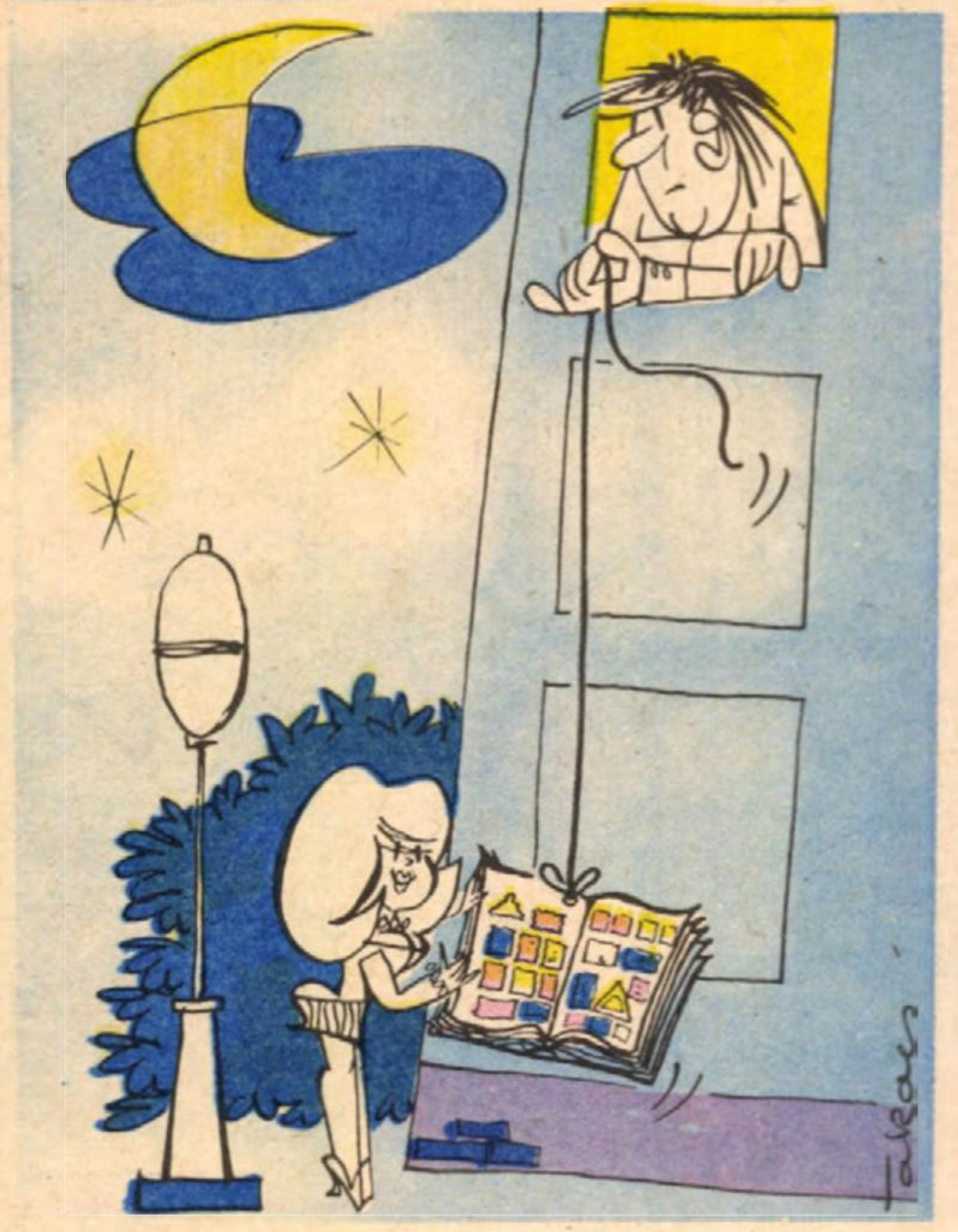

– Amikor a kislány csak így hajlandó megnézni a fiú bélyeggyűjteményét . . .

Várnai György:

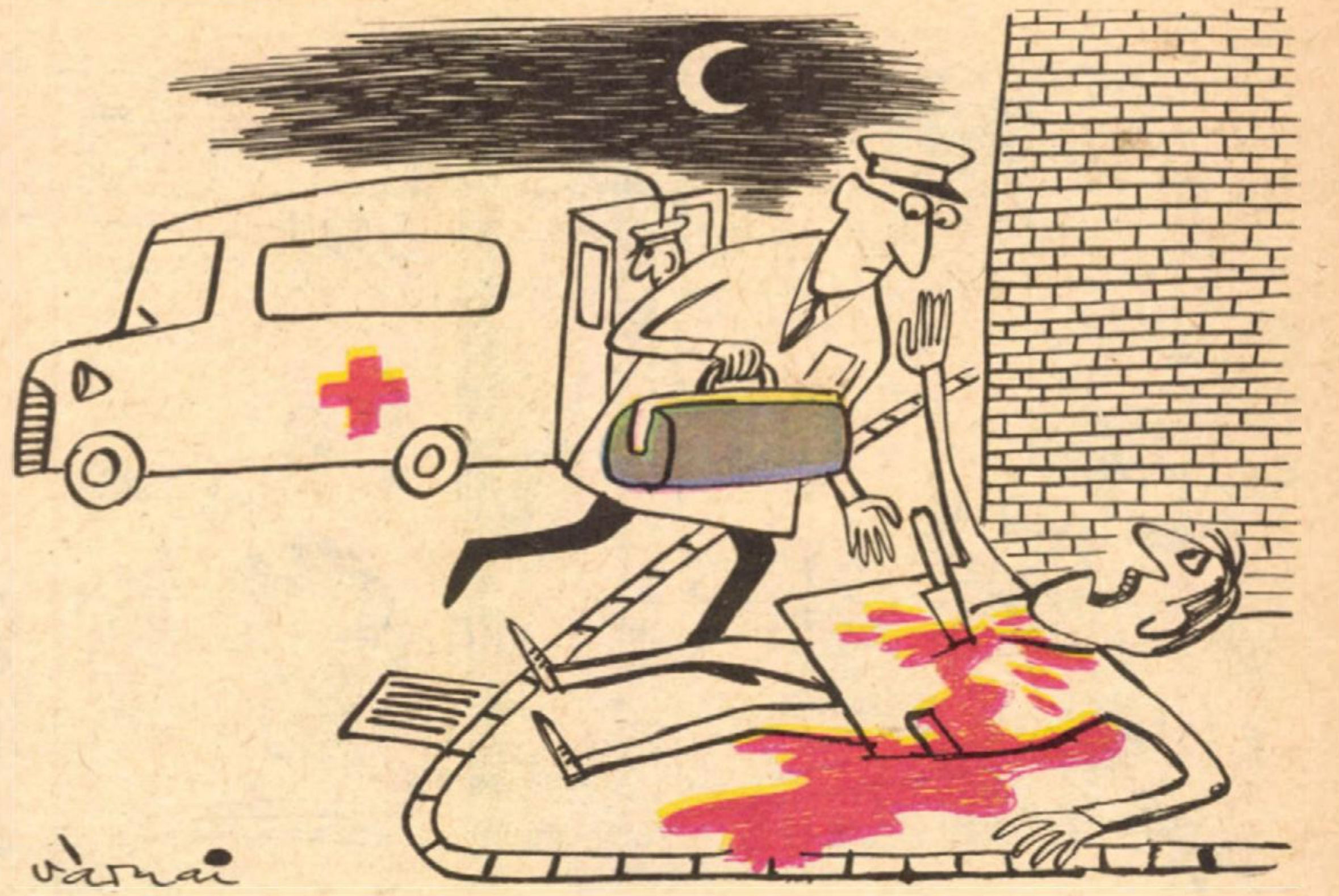

– Előbb mutassa az orvosi diplomáját . . .!

Balázs-Piri Balázs:

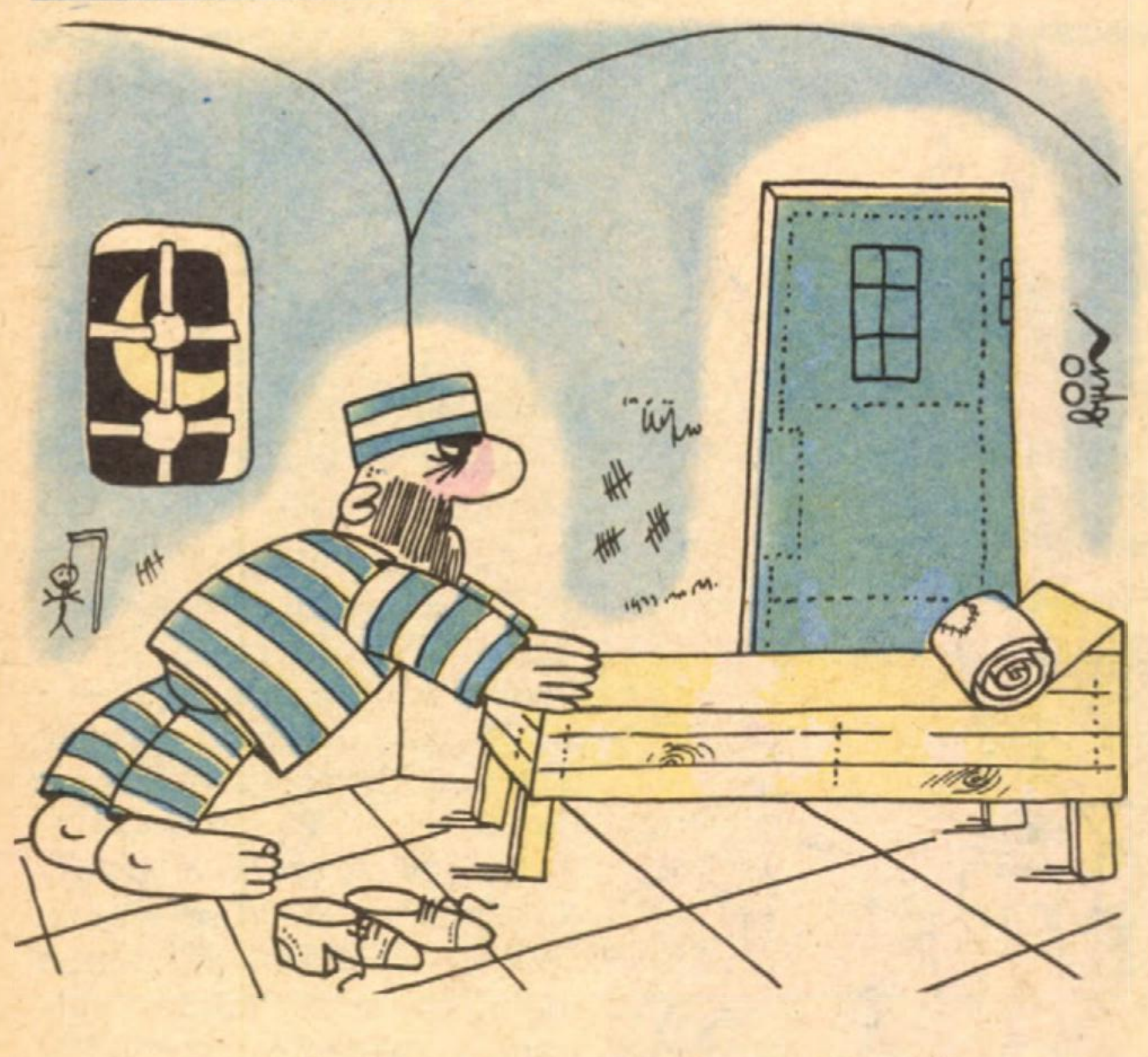

– Lefekvés előtt az ajtó elé tolni az ágyat!

Szür-Szabó József:

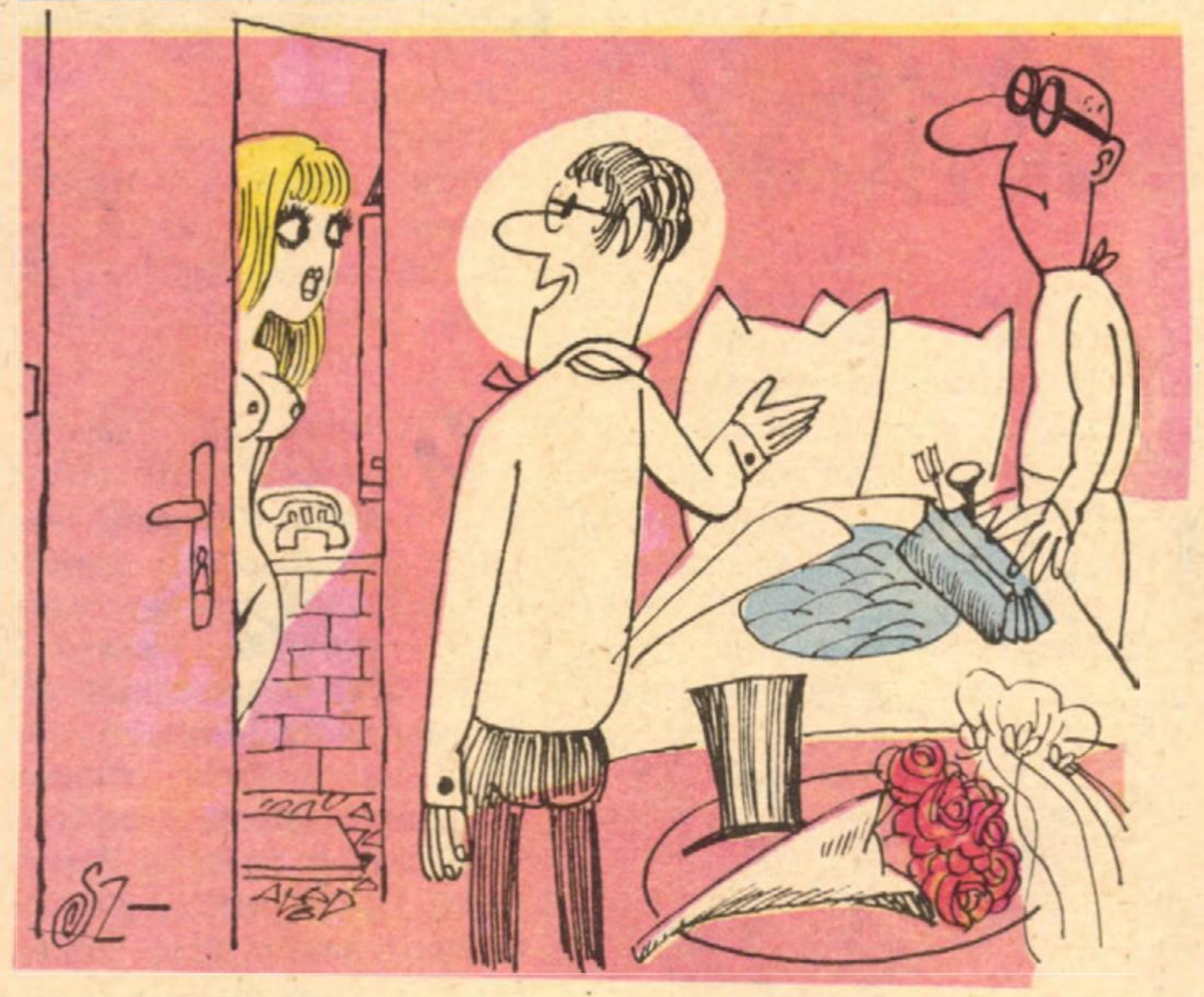

– Gyere, szívecském, már csak a szexvizsga van hátra!

Erdei Sándor:

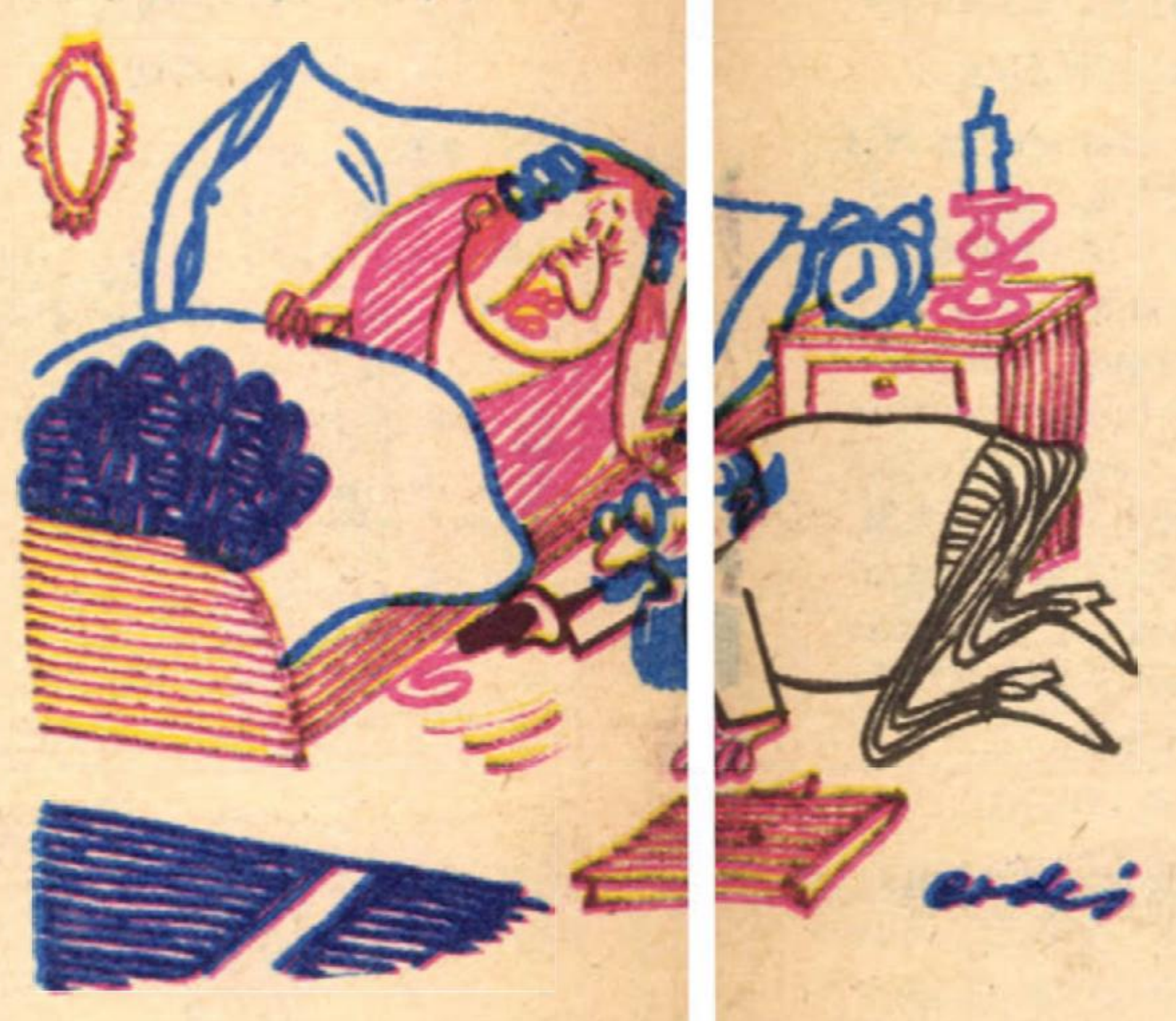

– Negyven évi házasság után féltékenykedni.

Fülöp György:

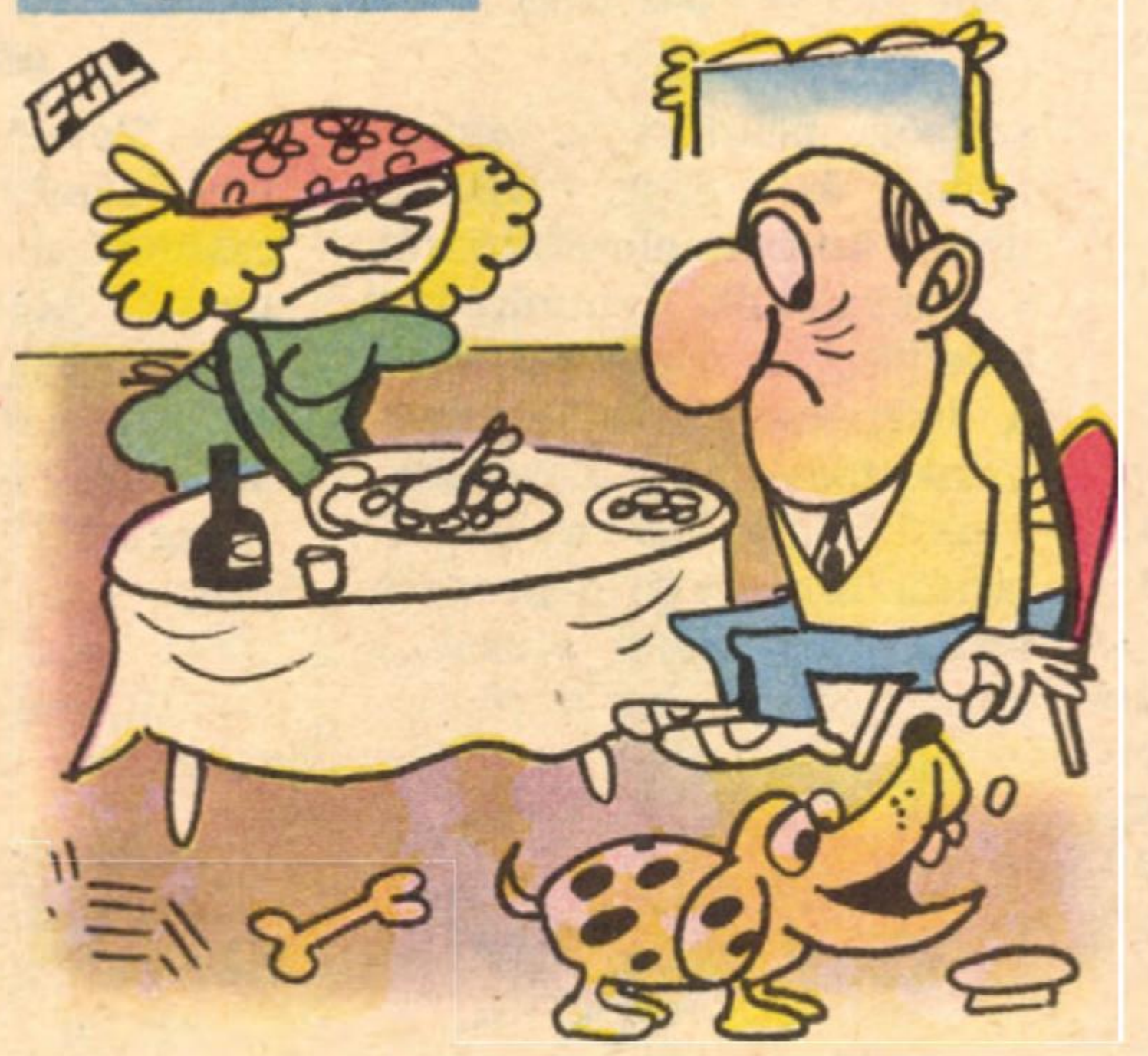

– Az első falatot a kutyával kóstoltatni meg . . .

Brenner György:

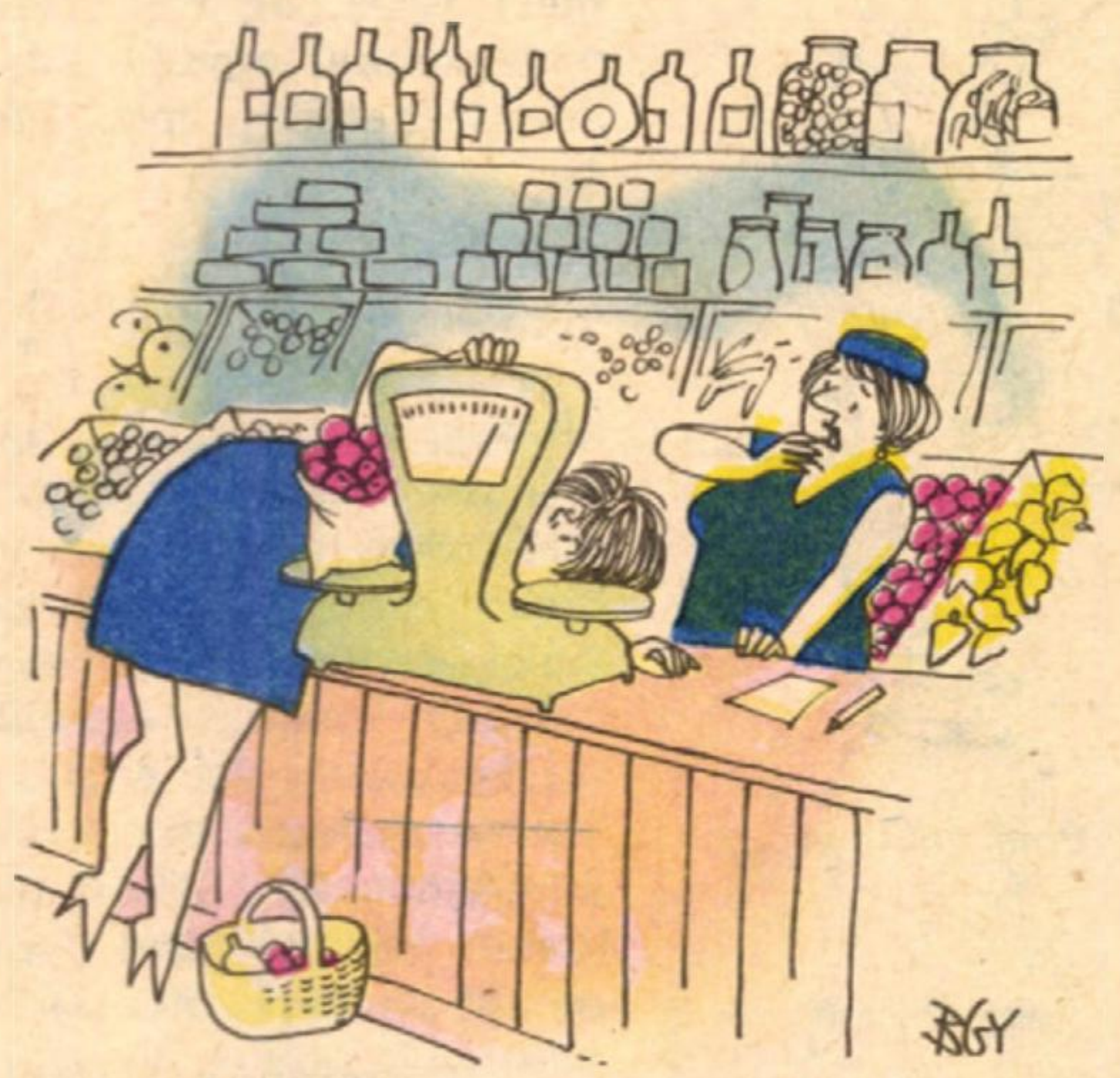

– Megnézem erről az oldalról is . . .

Vasvári Anna:

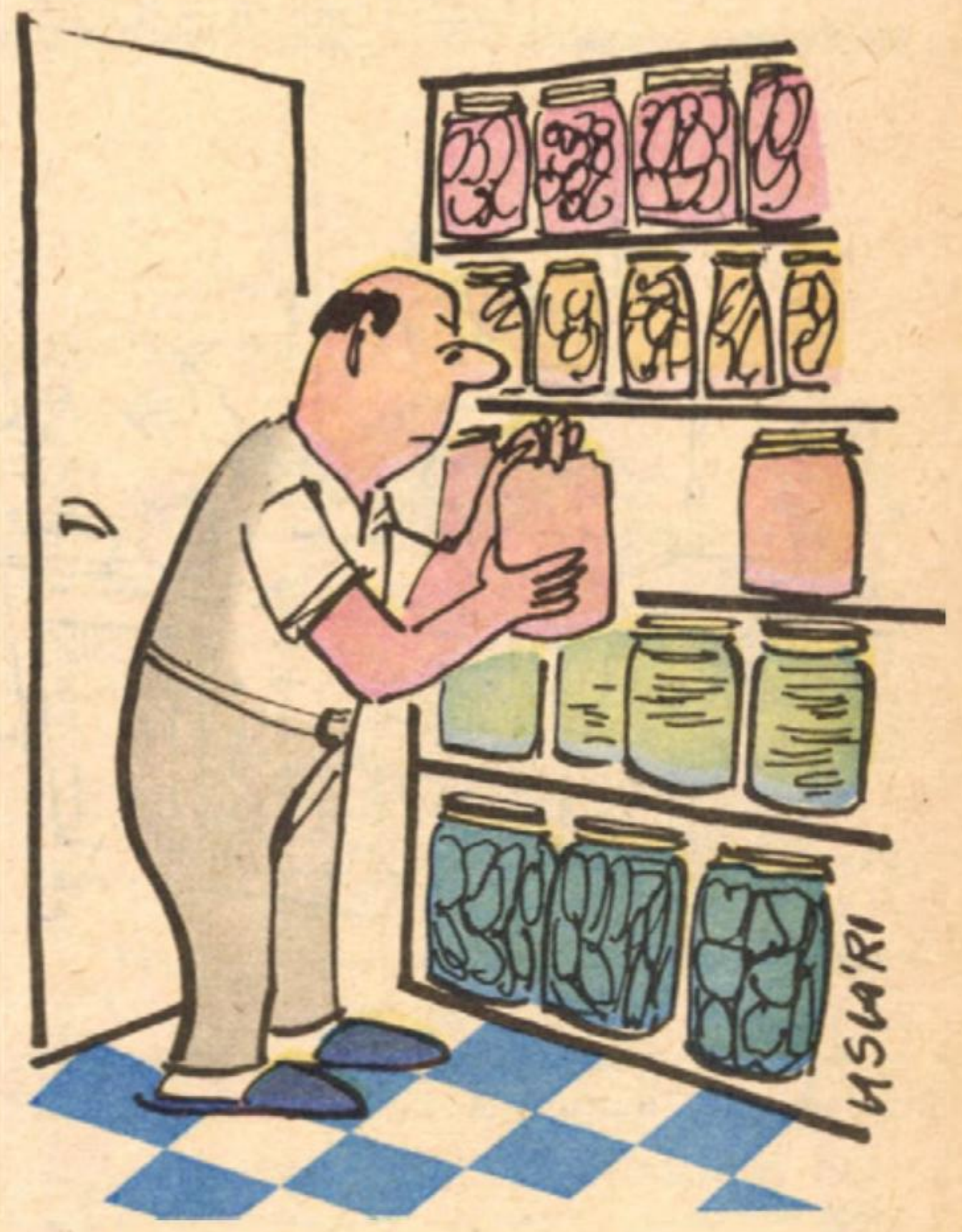

– A lekvárban keresni az eldugott kosztpénzt . . .

EB ÚR

Lakásom közelében, egy csendes kis utcában találkoztam vele. Az Ebbel. Nagy bajba jutnék, ha meg kellene határoznom az eb műfaját. Küllemét tekintve bozontos kis jószág. Két csillogó gombszeme alig látszik ki gubancos szőrének sűrű bozótja mögül. Orra hegyét is csak sejteni lehet zászlóként lebegtetett piros nyelve fölött. Lábai rövidek, körmei ápolatlanok, különös ismertető jele, hogy bár legjobban egy gombolyag tarka pamuthoz hasonlít, mégis a kóbor ebek családjához tartozik.

Amikor találkoztunk, szétterpesztett lábbal, felemelt fejjel szimatolt, aztán váratlanul nekem ugrott, vinnyogva, szűkölve körülugrált, a cipőmet nyaldosta és a nadrágszáramat harapdálta örömében.

Hamarjában nem tudtam, mit kezdjek ezzel a váratlanul felém áradó szeretettel. Megpróbáltam megértetni Ebbel, hogy nem vagyok azonos egyetlen szeretetre méltó emlékével sem, de Eb nem vette tudomásul okfejtésem, mert mindenütt a nyomomban loholt. Megvárt a közért előtt, egy fakír nyugalmával több mint két órát ült egy hivatal kapujában, majd egy ámokfutó hevületével száguldott az autóbuszom után, míg végül megsajnáltam, leszálltam és szigorúan kérdőre vontam: mit akar tőlem tulajdonképpen?

Eb nem felelt, viszont lihegve a lábam elé rogyott és emberi könnyeket sírt a cipőmre. Megértettem: itt nincs menekvés. Végigfutott bennem mindaz, amit valaha kutyahűségről, önfeláldozásról stb. olvastam, aztán lehajoltam és megsimogattam valahol, ahol a fejét gyanítottam.

Eb úr végighúzta azt a nedves pirosat a tenyeremen, ami a pamutgombóc egyik végén kilógott, ezzel polgárjogot nyert életemben és beköltözött lakásomba, amely egyáltalán nem volt felkészülve ilyen váratlan szaporulatra.

Eb úr könnyen és gyorsan beilleszkedett a családba. A beszámolókból tudom, hogy napközben úri Ebhez illően viselkedett, és csak akkor rohanta meg valamilyen érthetetlen izgalom, amikor beharsant az utcáról a ház előtt elballagó ószeres érces hangja. Mikor ez a hang váratlanul és élesen felsüvített, Eb úr szinte őrjöngve száguldott fel és alá a lakásban, majd bebújt az ágy alá és onnan vicsorgott vadul. Szegény ószeres mit sem sejtett ezekből a különös rohamokból, mert amilyen rendes ember, biztosan némán vonult volna el a mi házunk előtt. Ez viszont nekünk lett volna kellemetlen, mert ez az ószeres szabadított meg bennünket időközönként összegyűlt kacatjainktól, ócska cipőktől, elnyűtt ruháktól.

Eb úr nyugtalansága ezt a jó viszonyt veszélyeztette, bár amióta beugatta magát közénk, szerencsére egyszer sem kellett felhívni a derék ószerest, mert éppen Eb úr érkezése előtt néhány héttel két öreg öltönyömet és egy pár leértékelt cipőmet vitte el

Talán harmadik hete szorongtunk már Eb úr honfoglalása következtében a lakásban, mikor egy verőfényes vasárnap elindultam vele egy kis egészségügyi sétára a háztömb körül. A véletlen, amely nemcsak az irodalomban, de néha az életben is döntő szerepet játszik, éppen akkor sodorta utunkba a derék ószerest, aki e napon mint magánember némán poroszkált a napsütésben. Meglepetésemre Eb úr még így némaságában is ellenszenvesnek találta őt, és kitépve kezemből a pórázt, világcsúcsot javítva iramodott haza. A másik, de nagyobb meglepetés akkor ért, amikor a derék ószeres kivetkőzve magánemberi mivoltából, váratlanul üvölteni kezdett:

— Sanyi!... Sanyi!... Ide gyere, Sanyi! — Öröm, meglepetés és parancs keveredett ebben a kiáltásban, amely hétköznapi üzemi tenorját is túlharsogtá ércességével, és az izgalomtól kipirulva rontott nekem:

— Uram! — kezdte erélyesen — hogy került önhöz az én kutyám, a Sanyi?!

— A maga kutyája? — ismételtem sértetten —, vegye tudomásul, hogy Eb úr úgyszólván rám erőszakolta magát.

— Ez nem eb úr, hanem Sanyi, az én kutyám! — és erélyesen követelte, hogy adjam vissza Sanyit.

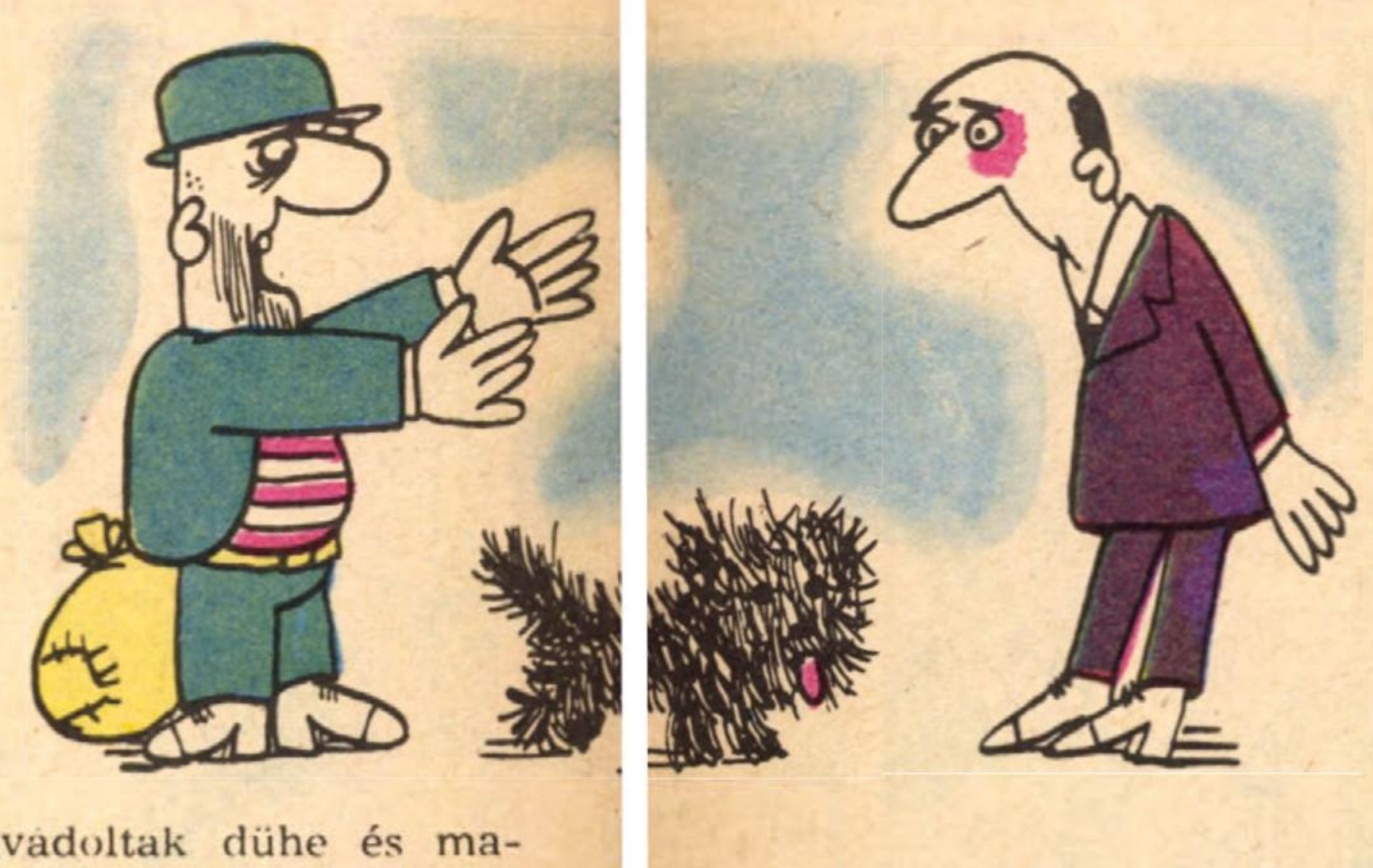

Elöntött az ártatlanul megvadoltak dühe és makacsul kitartottam Eb úrhoz fűződő tulajdonjogom mellett.

— Eb úr az enyém! — kiáltottam.

— Sanyi az enyém! — kiáltotta.

Ezt a tömör mondatot egyre magasabbra hangolva, együtt és külön-külön, sőt kánonban is még sokszor elharsogtuk, mert jobb érv nem jutott eszünkbe. Már emberek gyűrűztek körülöttünk, s mint ilyenkor szokás, megoszlottak kettőnk igaza mellett. Az ószerest izgalma fűtötte, engem a szégyen és makacsságom hevített. Végül valaki, aki megunta a nézelődést, megfogalmazta a békefeltételeket.

— Nézze, apuskám — mondta —, maga úriembernek látszik. Ne vitatkozzon, hanem csapjon oda egy húszast ennek a derék embernek, és pássz.

A jó ember, hogy jussát igazolja, 150 forintot követelt Sanyiért. Én, egyrészt, mert úriembernek látszom, másrészt, hogy makacsságomat győzelemre vigyem, kifizettem 100 forintot Eb úrért. Ezután, mint a diplomaták, mi is békésen söröztünk, és megpróbáltam kideríteni, miképpen került hozzám Sanyi, akit most már végképpen Eb úr néven ismer majd a világ és tart nyilván az adóhivatal.

Az ószeres, miután megesketett, hogy nem újítom fel kettőnk között a hadiállapotot, elárulta, hogy otthon ilyen korcstenyészettel foglalkozik. Amikor valamilyen „jobb házból" visz haza ruhát, akkor kiválaszt egy korcsot és rákapatja a frissen szerzett ruha szagára, és mély pszichológiával mindig valamilyen jó falatot göngyöl a ruhákba. Így a kutya megszokja, hogy ez a szag mindig pompás ízekkel párosul. Mikor az átképzés véget ér, a derék ószeres 24—30 óráig éhezteti az ebet, majd leteszi a kiszemelt lakás küszöbére, ahonnan már bottal sem lehet elűzni az ingerlő szagot szimatoló éhes kutyát. Íme a pavlovizmus népszerű alkalmazása.

Eb urat nekem szánta a derék idomár, és ezért a tőlem elvitt öltönybe csempészte a finom falatokat. Azon a napon, amikor Eb úr hozzám került, a derék ószeres meglátott az utcán, gyorsan lerakta az ebet a járdára, ő pedig egy kapu alá húzódva figyelte az idomítás csodáját.

Eb úr tehát nálam lakik, hűségesnek, odaadónak mutatkozik. De meddig?

Ha egy napon valaki valamennyi öltönyömet magával vinné, vajon Eb úr is elmenne a szag után? Miért is ültem le sörözni a derék ószeressel. Most azzal az érzéssel élhetném világom, hogy Eb úr személyes jó tulajdonságaimért ragaszkodik hozzám, míg így, egy pohár sör mellett, kiderült, hogy Eb úr csak az öltönyömet szereti.

Úgy látszik, még mindig ruha teszi az embert!

Szinetár György

ÜRHAJÓS-FELESÉGEK, HA TALÁLKOZNAK

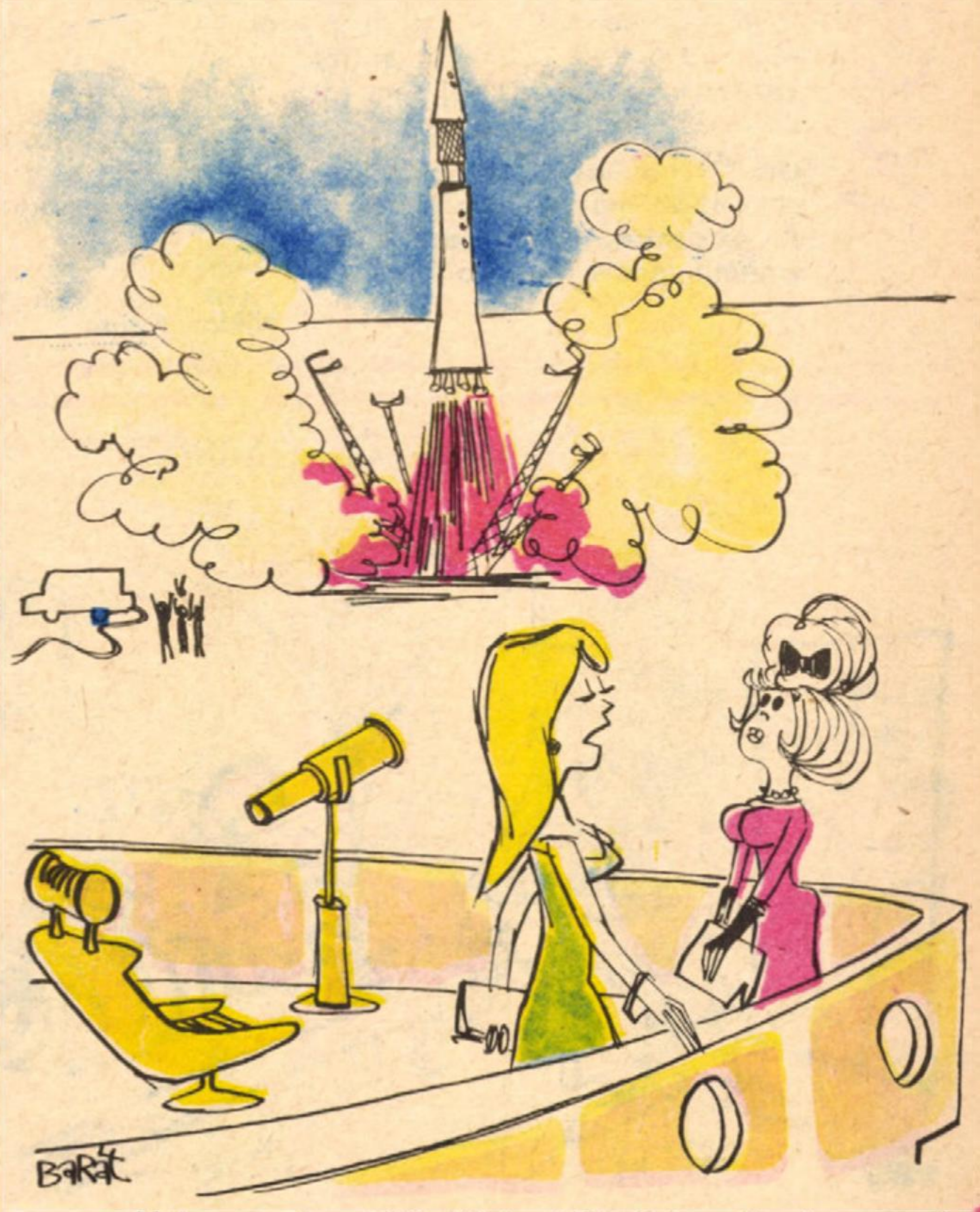

– Nekem csak a különélési pótlékról beszélt, de egy szóval sem említette a kilométerpénzt . . .

AZ ARANYBÁNYÁSZ

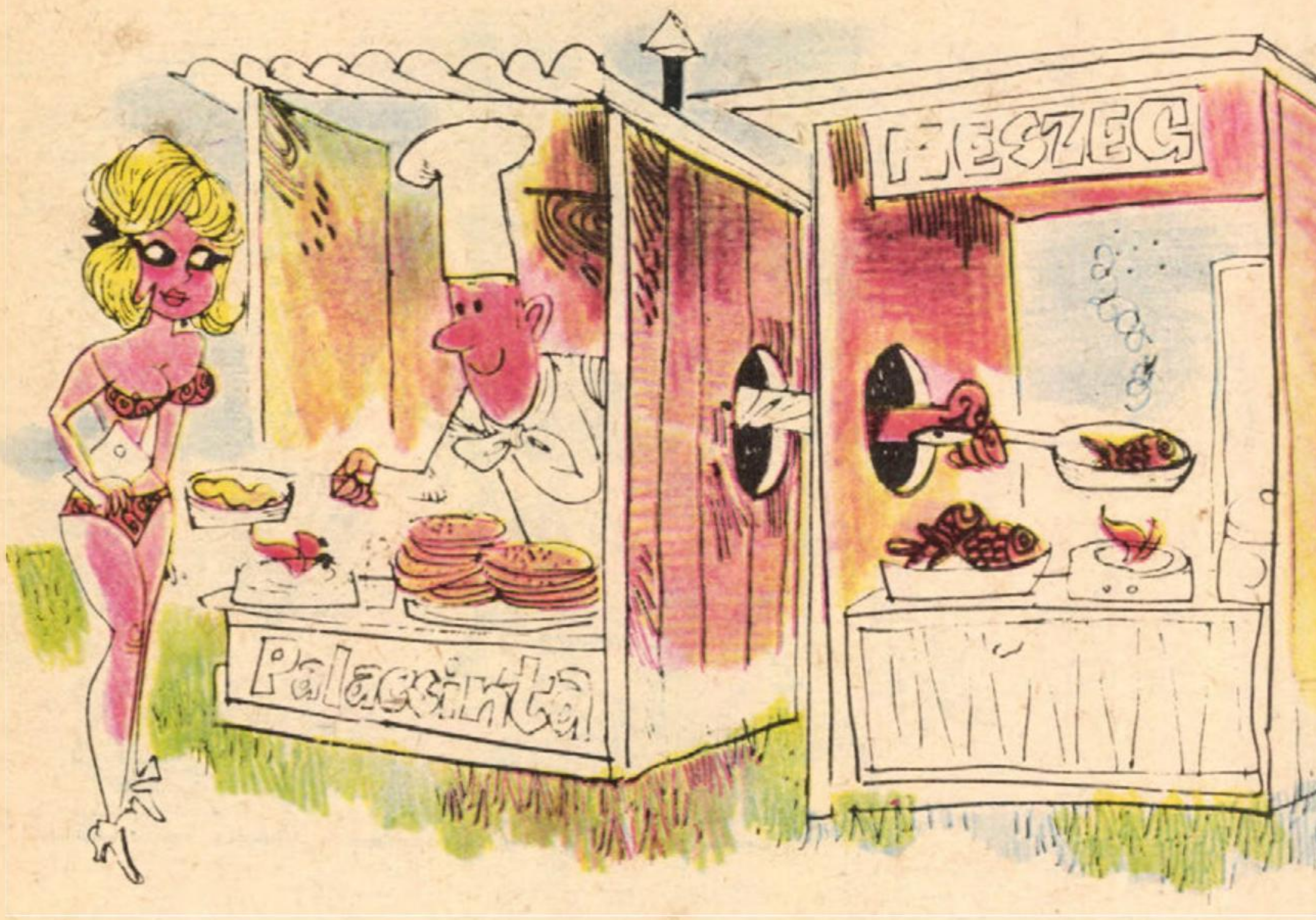

REMÉNYTELEN TÜRELEMJÁTÉK

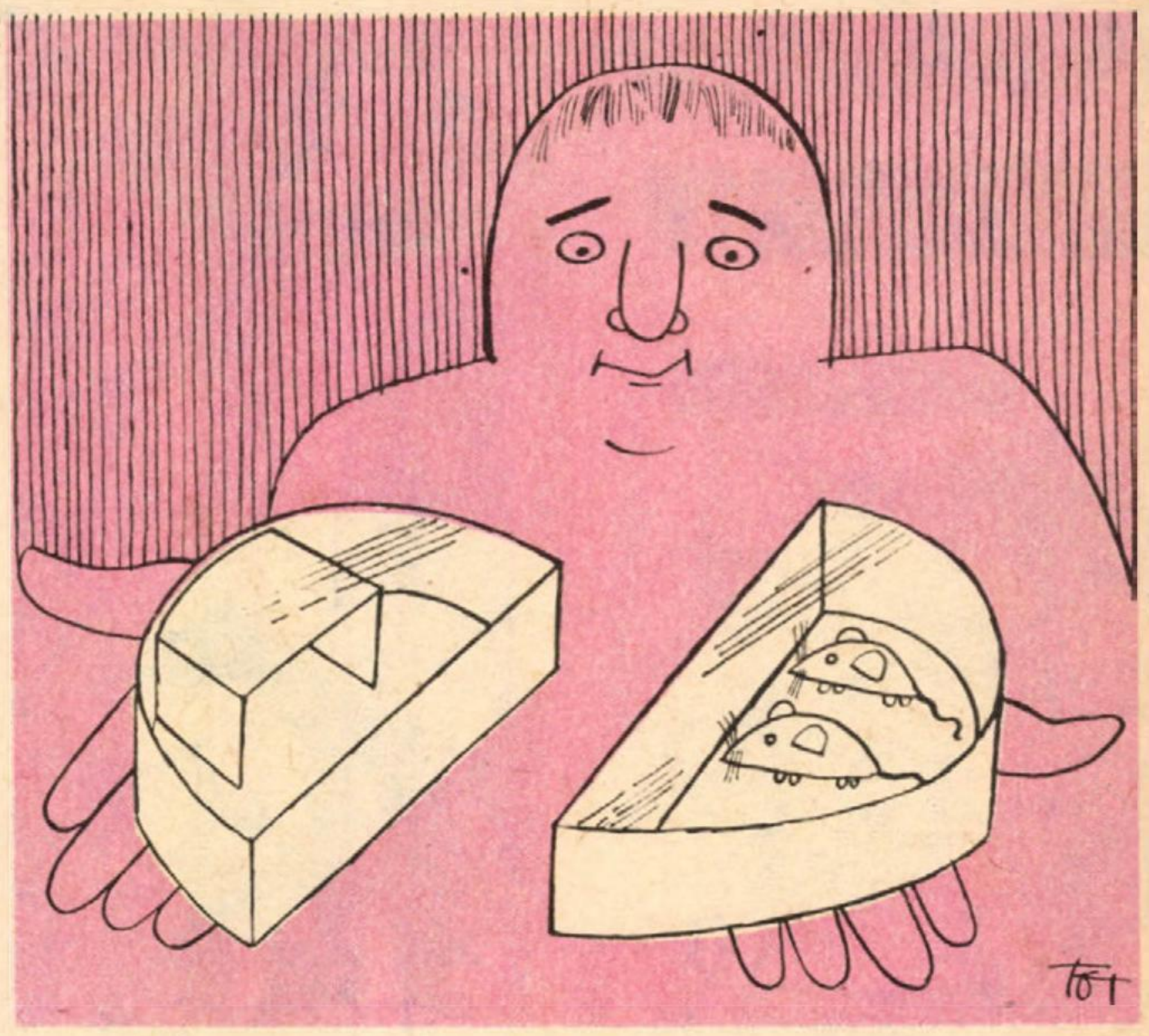

FELESLEGES IGAZOLÁS

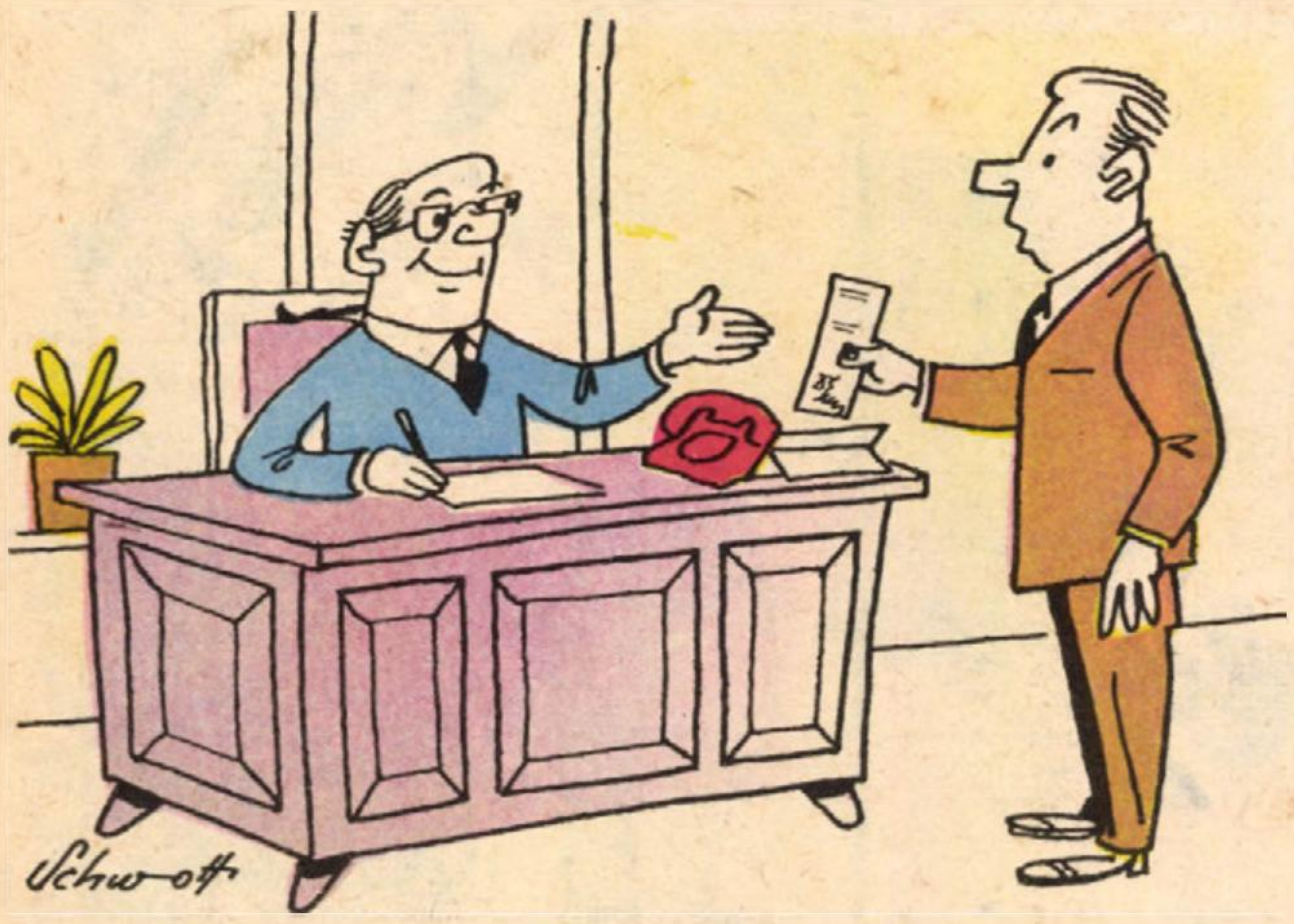

– Itt az orvosi bizonyítvány, hogy nem tudok dolgozni.
– Minek magának ehhez bizonyítvány?

RIGMUSOK

Eltűnt a pártfogó – már rég börtönben ül –,
ám pénzes pártfogoltja posztján van s derül . . .
Orcámon optimizmus fénylik, mint a zsír:
országunk élni fog – oly sok mindent kibír . . .!

*

– Jól odamondott! – vélik jobbról.
– Jól odamondott! – vallják balról.
– Ki fia-borja? – kérdik fentről.
Igaza van-é? – egy fej sem fől.

*

Uram, egy bús tollforgató
kér: hadd legyen **csak** olvasó . . .
Az **olvasólevél** a Lapban –
valamit mégis nyom a latban . . .

Niklai Ádám

Csábítás

Kávéházi közgazdászom, Pléh Vince, imigyen lelkesedett:

— Tudod, hogy imádom a focit, nemcsak azért, mert játék, de főleg azért, mert sokkal egyszerűbb és áttekinthetőbb, mint maga az élet.

— Érdekes — szóltam közbe, de ő folytatta.

— Itt van például a csábítások kérdése. Az újságok nemrég közölték az új átigazolási listákat, melyekből megtudtuk, hogy a fiúk közül ki megy és ki marad, melyik egyesület kit igazol és kit enged el. Természetesen csak most, a bajnokság után, mert idény közben senki nem mehet és senki nem jöhet.

— Mármint a fociban?

— Stimmel. Nem így az életben, főleg a gazdasági életben, ahol idény közben is jönnek-mennek a fiúk és a lányok, egyik helyről a másikra, és gyakran egy éven belül többször is elcsábulnak.

— Miért baj az?

— Azért, mert például a Videotonból vagy a Ganz-MÁVAG-ból nem lehet idény közben elvinni a szélsőt, beállóst, középpályást és éket, viszont idény közben elcsábíthatók a mérnökök, munkaügyi előadók, az esztergályosok, a diszpécserek, a tervesek, a lakatosok és a közgazdászok. Pedig, ha a Videotontól elmegy a sepregető, attól még nem vibrál a képernyő, de ha a főmérnököt csábítják el, esetleg már igen. Ha az Egyetértésből ebédidény közben kilép egy pincér, számomra nagyobb csapás, mintha a kapusuk vacsoraidény közben leáll vagy lefekszik, és ha az Elektromostól ék helyett a szerelőt csábítják el az NB I B-be, akkor én is a sötétben tapogatódzom, mint a szövetségi kapitány.

— Ez csak elmélet.

— Tévedsz. Ismerek NB I-es főmérnököt, akit elcsábítottak a lángossütők, beállós betűszedőt, aki gebines a Volánnál, főkönyvelőt, aki mint benzinkutas sepreget az Áfornál, és igazgatót, aki mert félt, hogy szabadlistára teszik, most bedolgozó a Spartacusnál, mégpedig idény, sőt tervidény közben.

— Ki fogjuk bírni!

— Persze, hogy kibírjuk, hogyne bírnánk ki, de azért jól lenne, ha a gazdasági életben is megszűnne a csábítás, és ott is csökkenne a leállás, a lazsálás és a kilépés.

— És erre mikor kerülhet sor? — kérdeztem.

— Ha majd a Munka Törvénykönyvét is a Magyar Labdarúgó Szövetség írja alá — mondta Pléh Vince, és olvasni kezdte a Magyar Nemzet álláshirdetéseit.

Miklósi Ottó

A SZABADULÁS PILLANATA

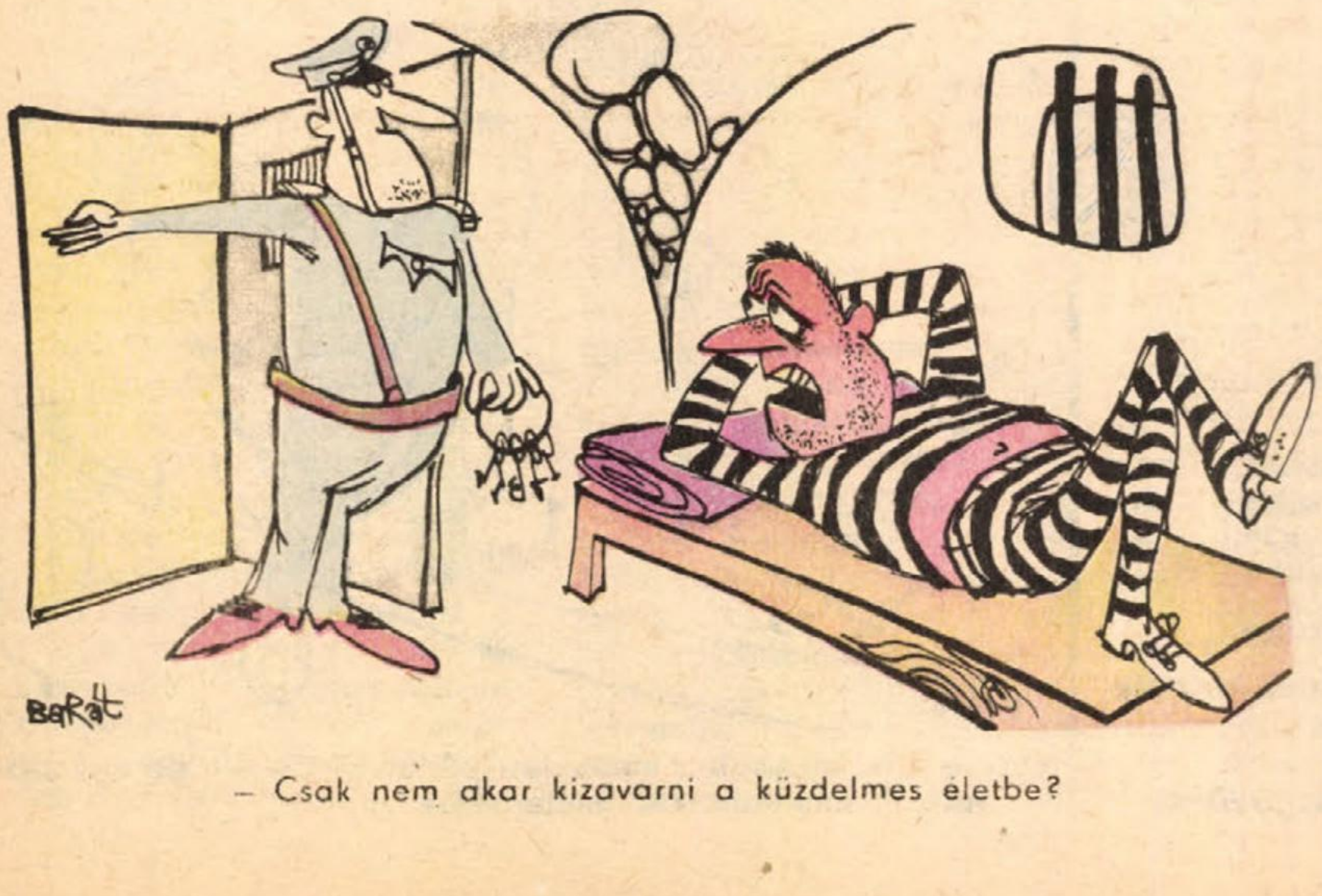

– Csak nem akar kizavarni a küzdelmes életbe?

A NAGY MUTATVÁNY

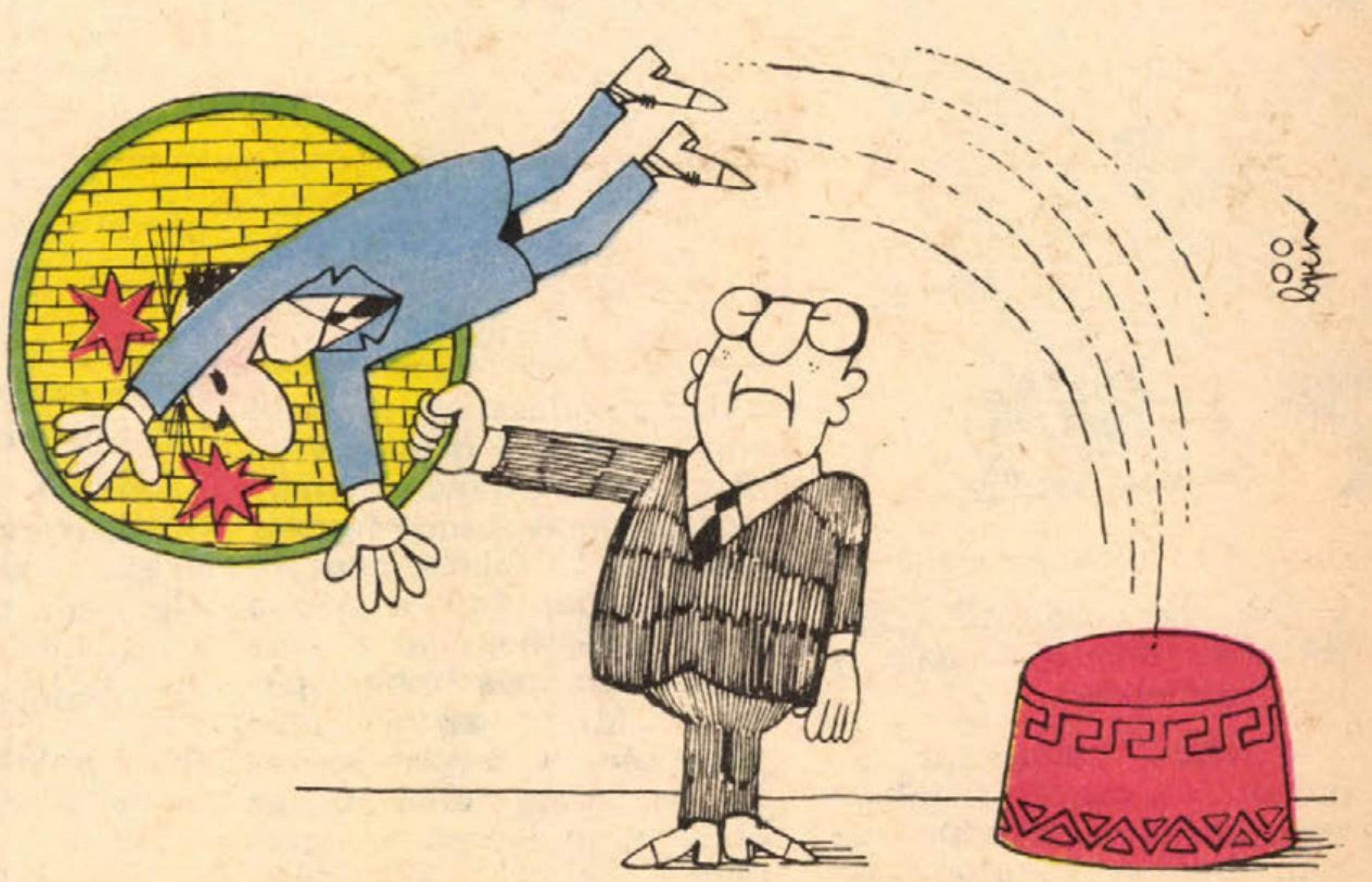

NEURÓZIS

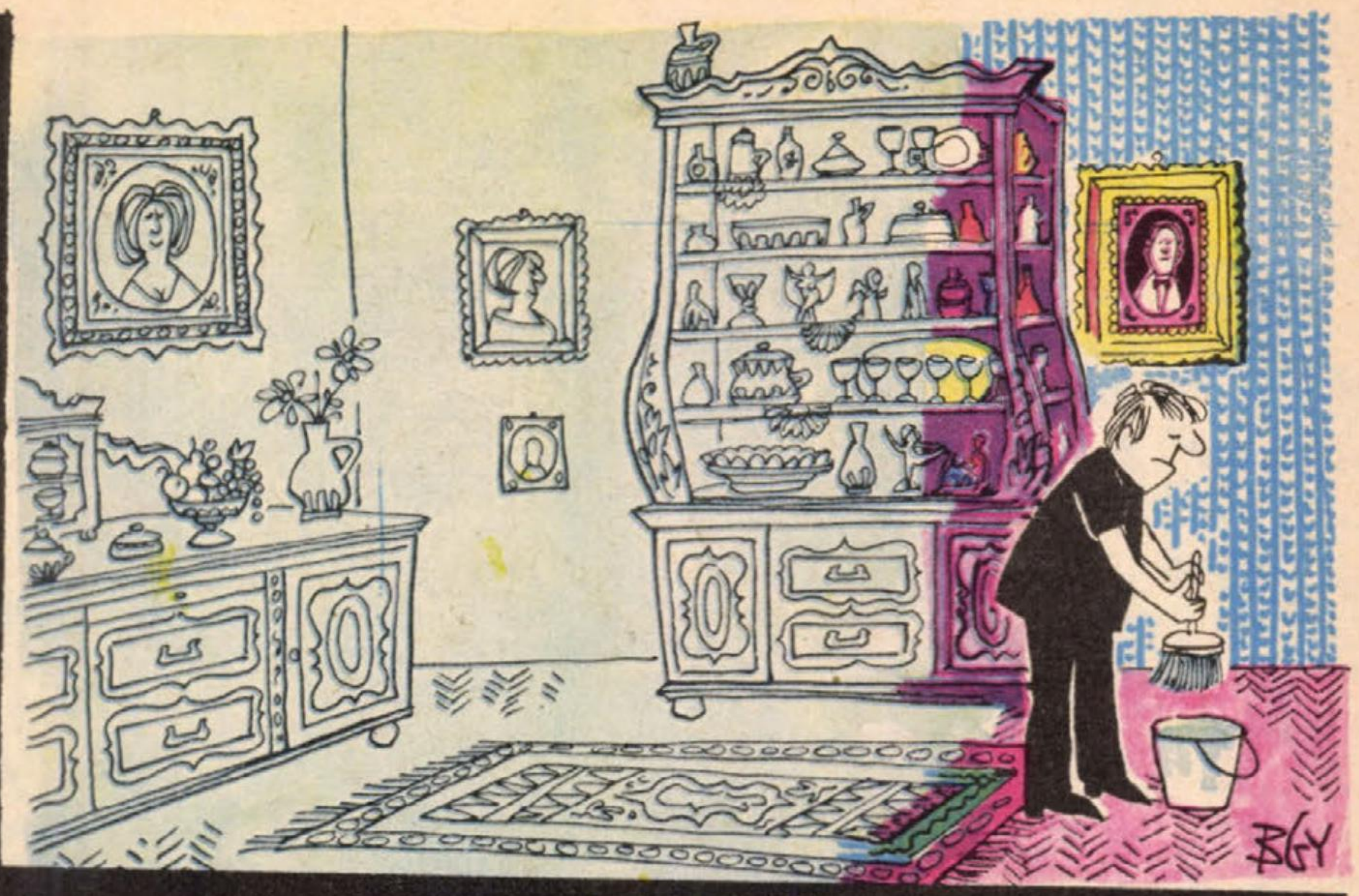

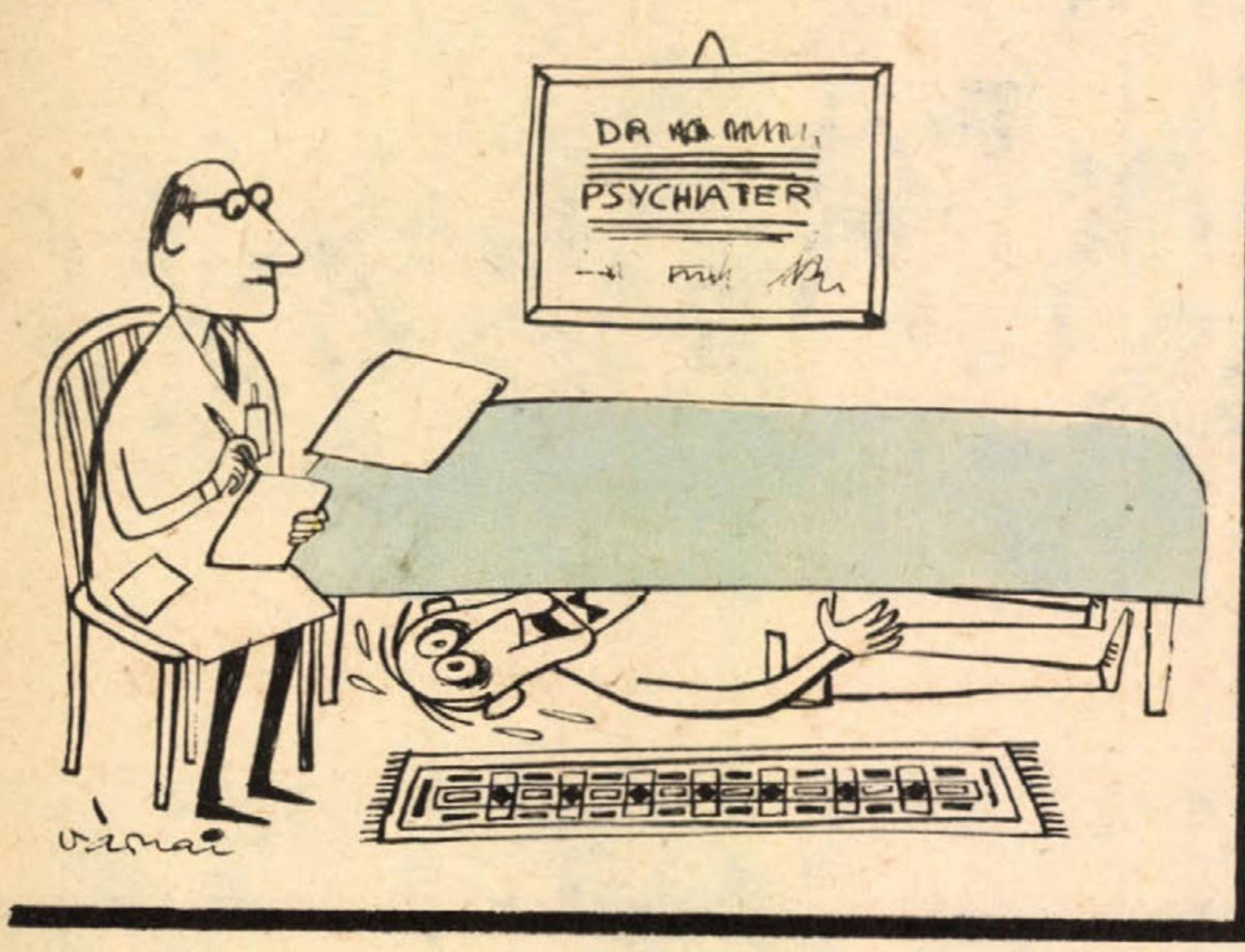
DR
PSYCHIATER
várnai

VÁRNAI,
BRENNER,
BALÁZS-PIRI,
DALLOS,
HEGEDŰS,
FÜLÖP,
SZŰR-SZABÓ

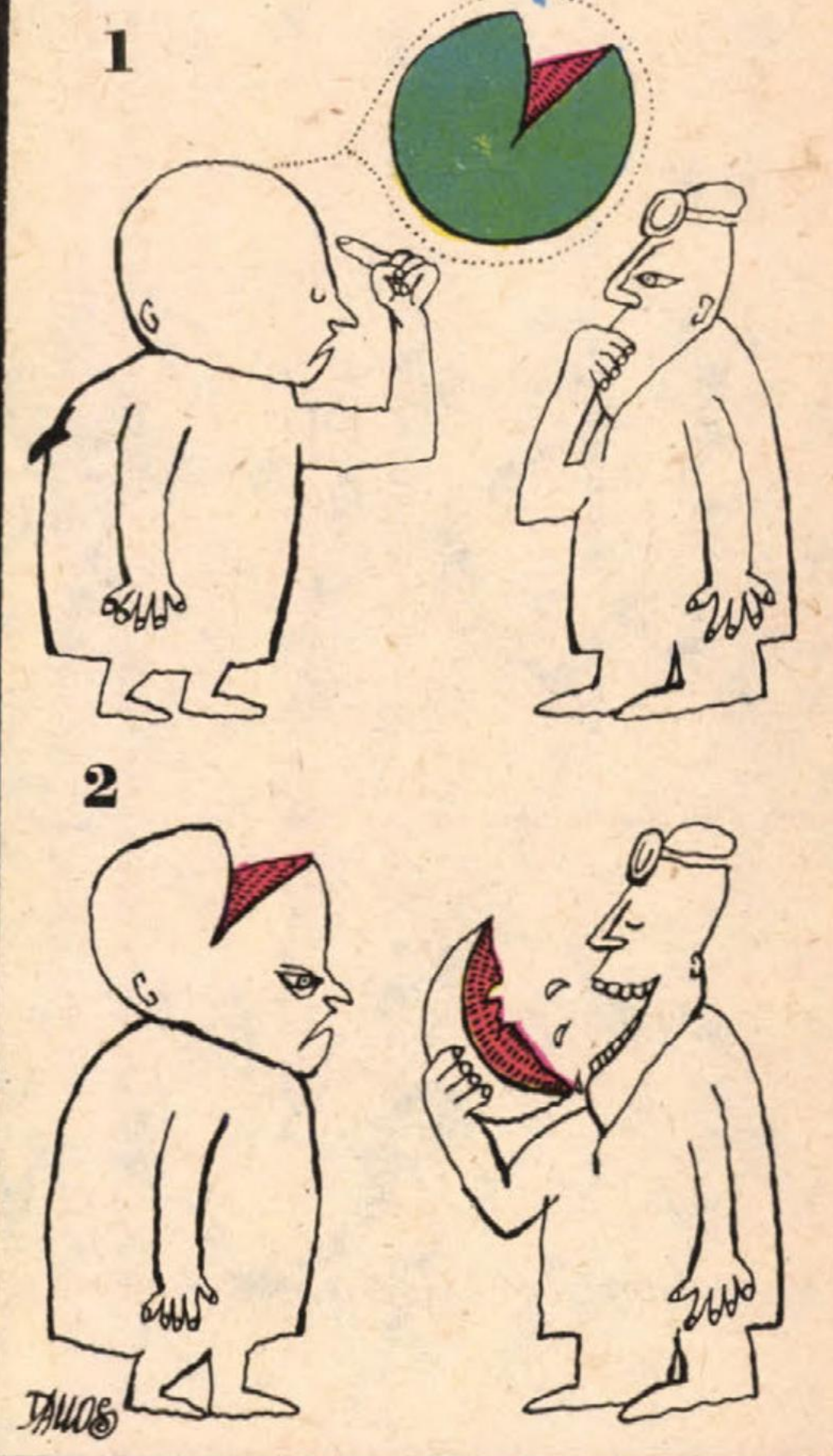

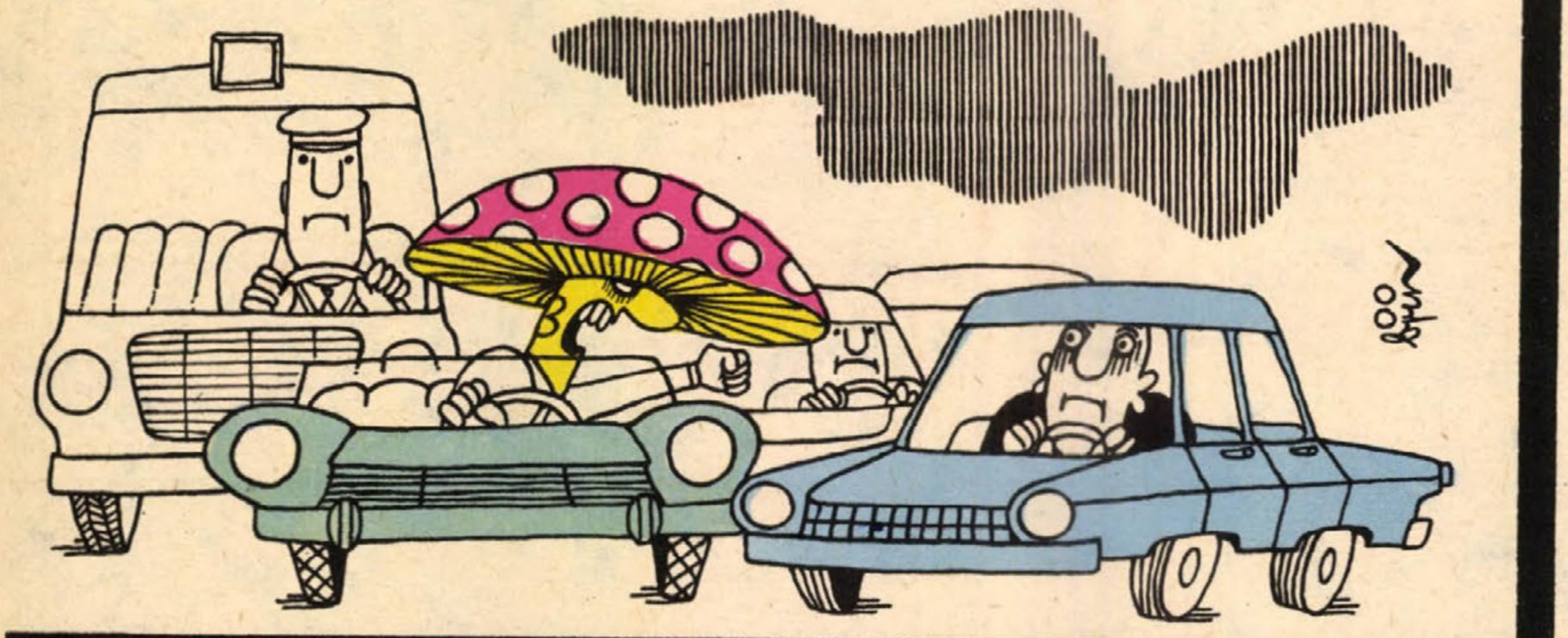

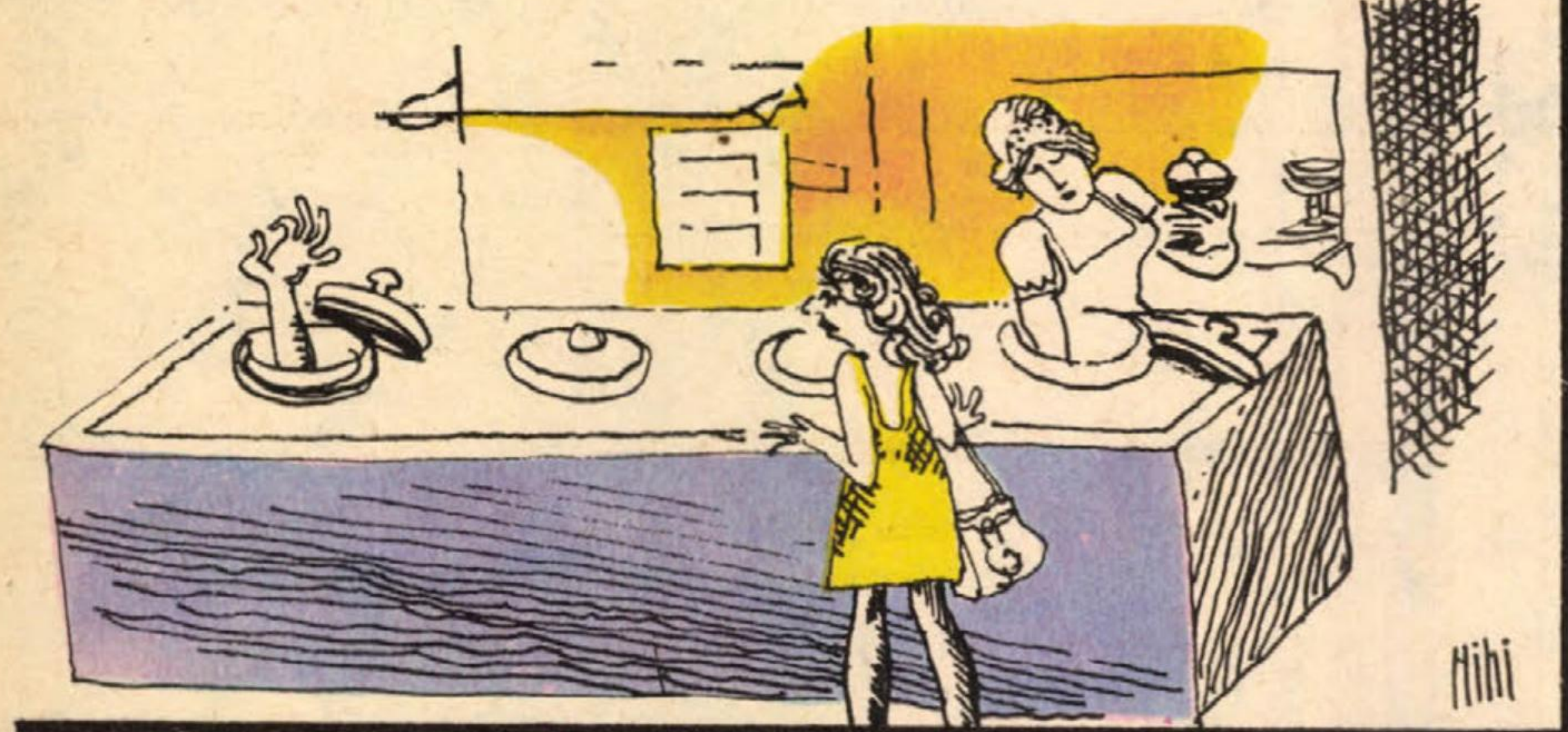

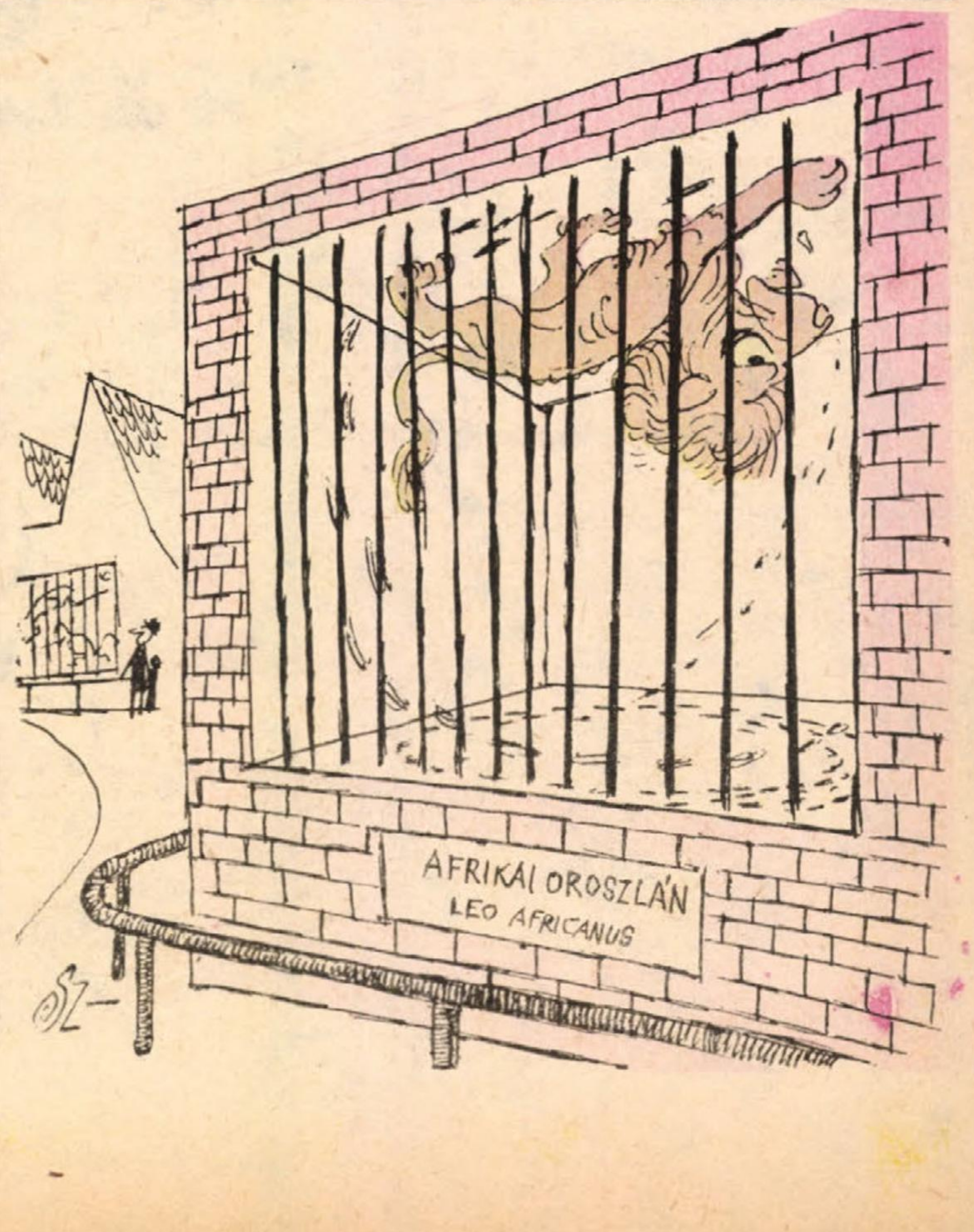
AFRIKAI OROSZLÁN
LEO AFRICANUS
SZ

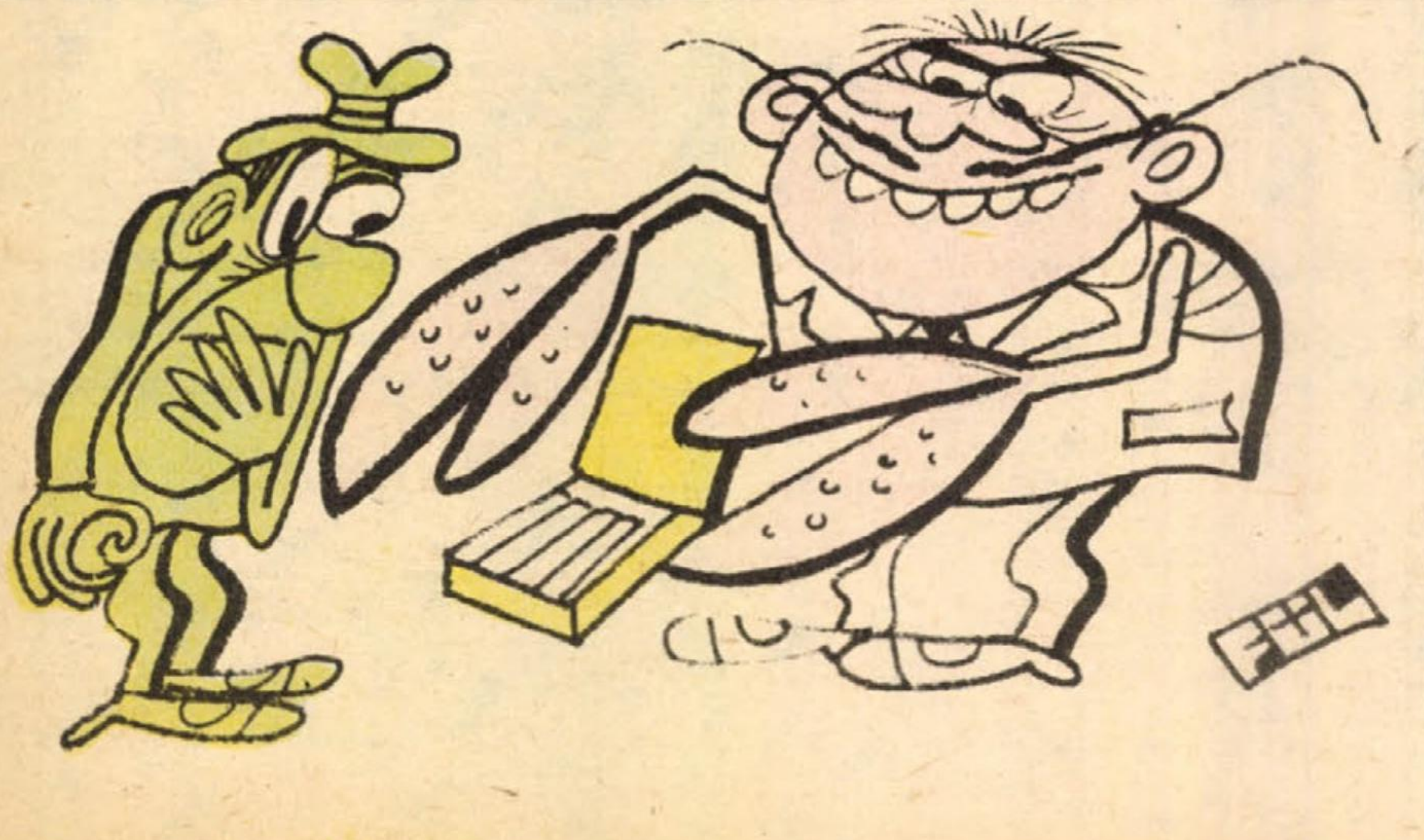

IMPORTHUMOR

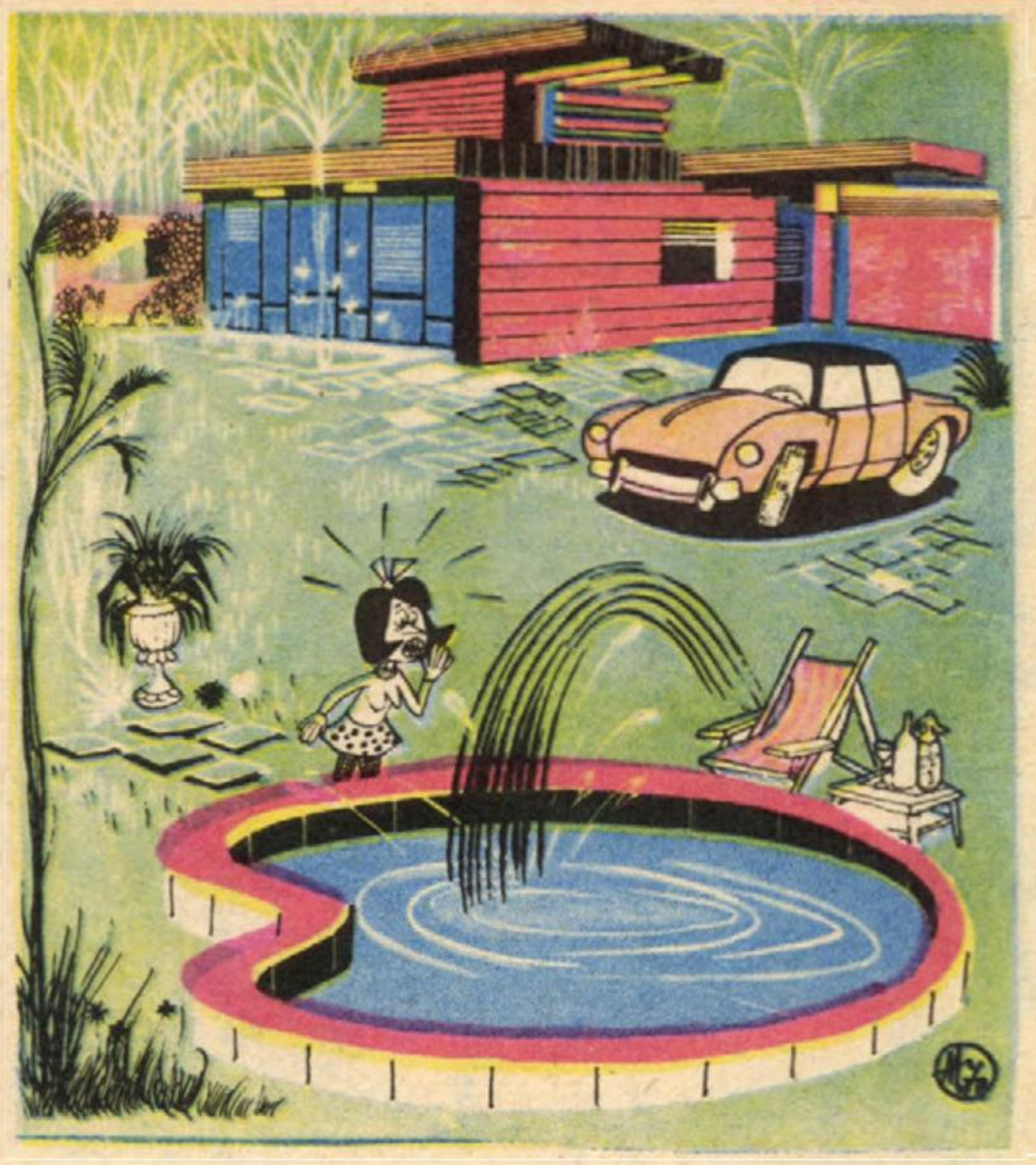

– Gyere ki! Nem a népi ellenőrzéstől jöttek!

ÖSZINTE JELZŐTÁBLA

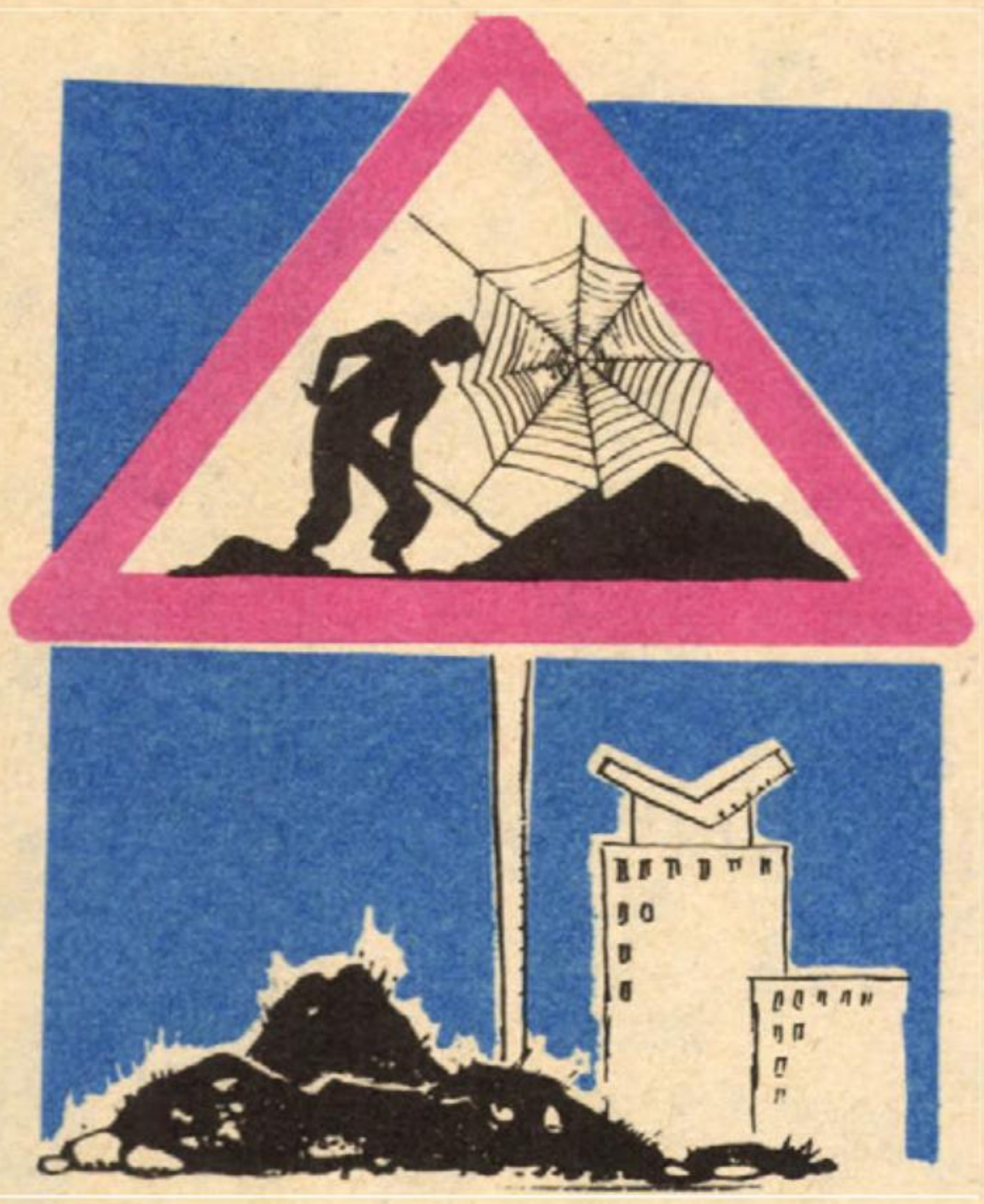

(Rajzok a bukaresti „Urzicá”-ból)

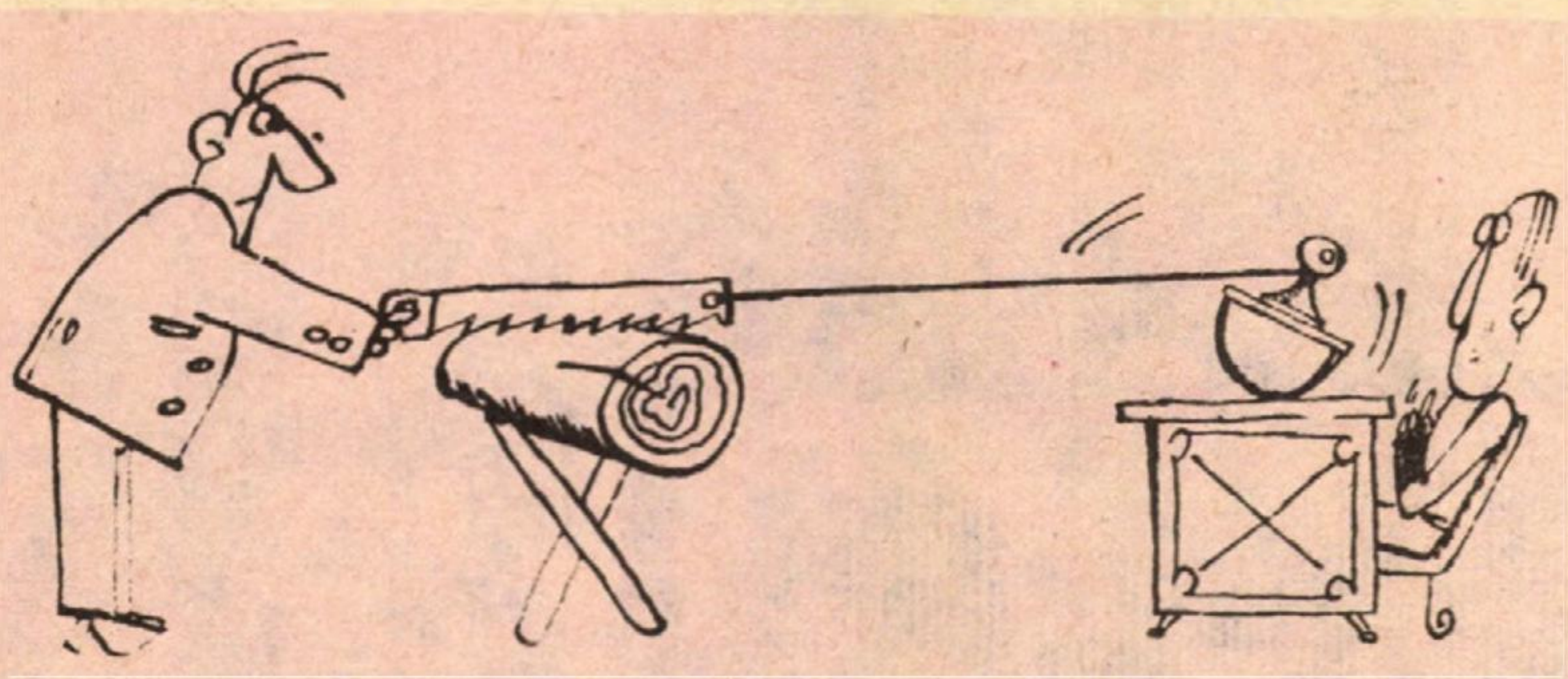

ÜZEMSZERVEZÉS

(„Sztrsel”, Szófia)

MEGBIZHATO POSTA

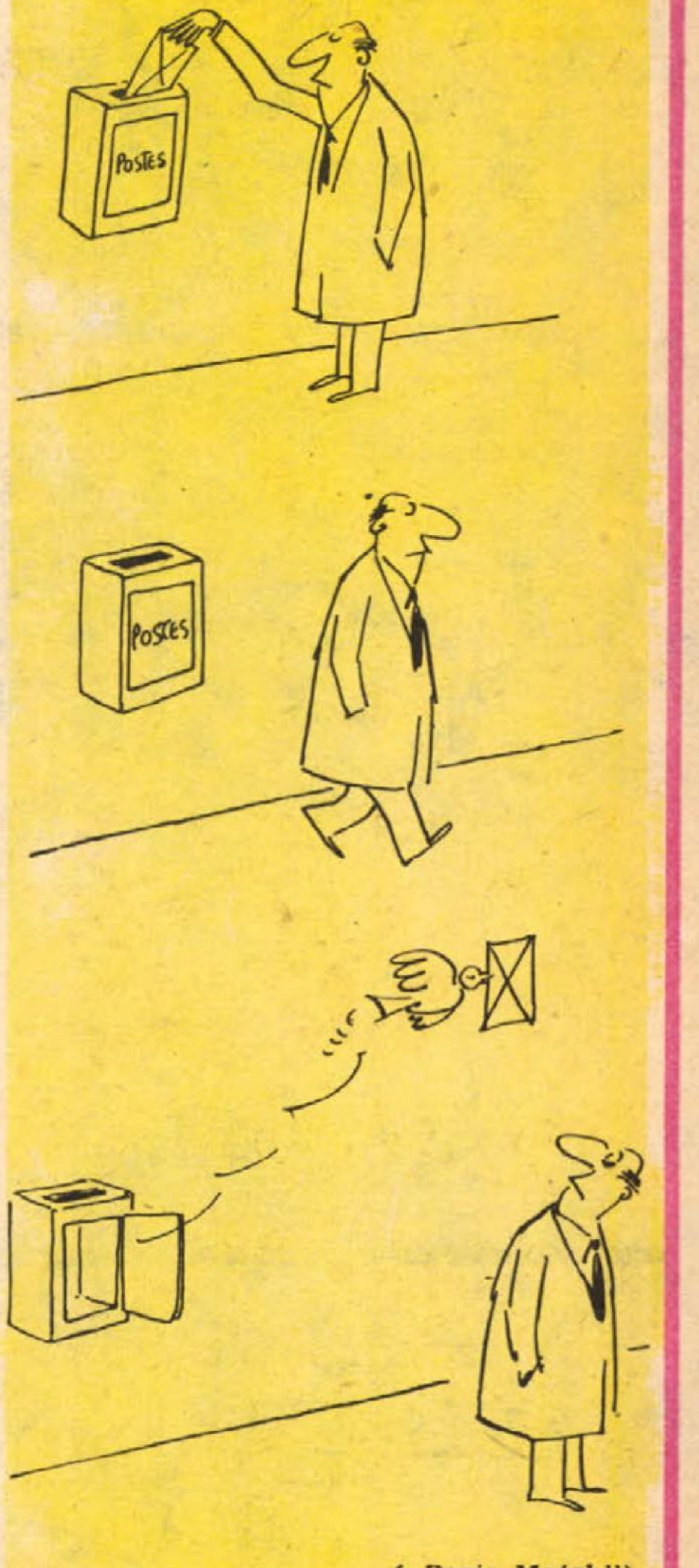

(„Paris Match”)

VÁLLALATI ULTIPARTI

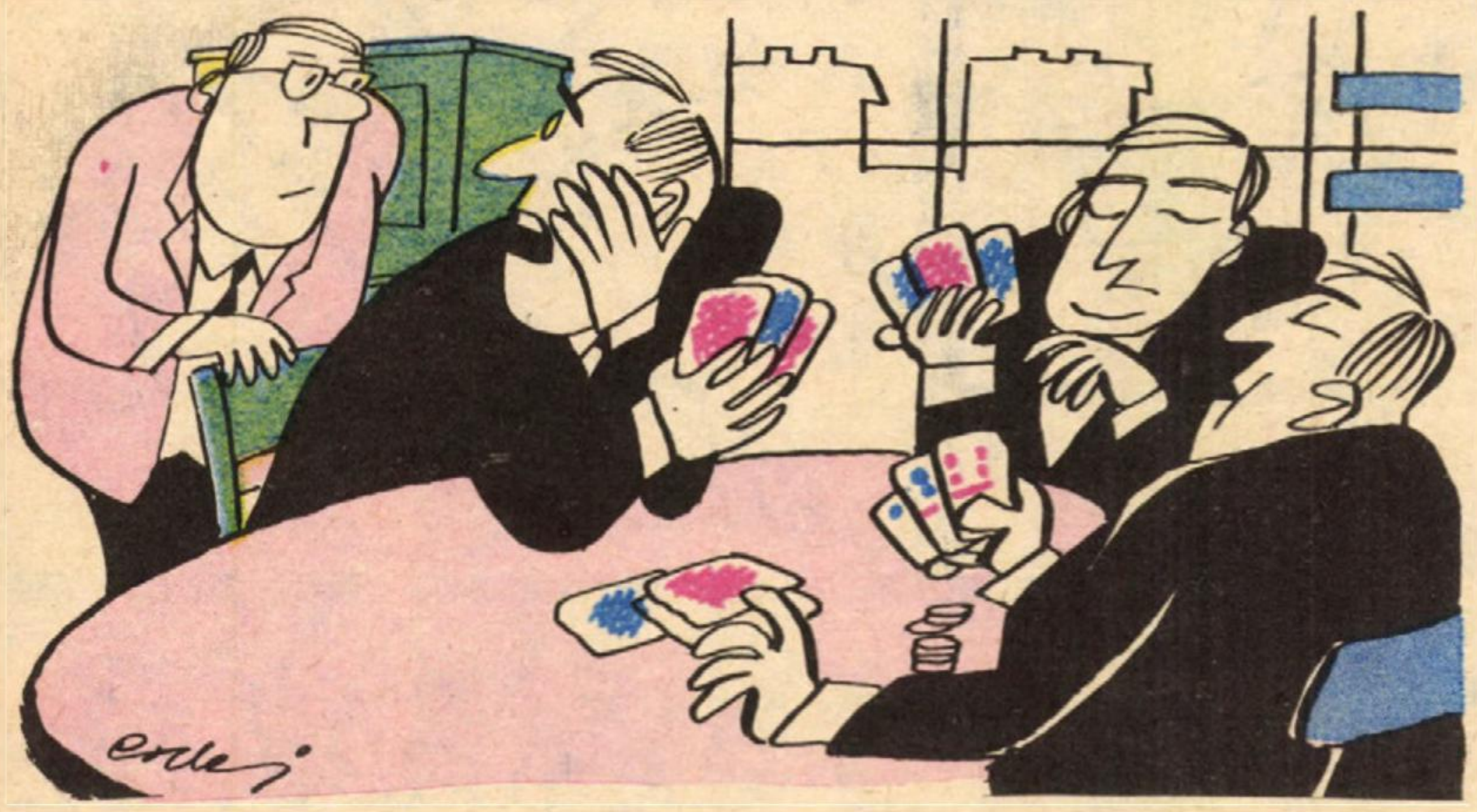

– Nézze már meg, főkönyvelő kartárs, hogyha kontrázok, van-e rá fedezetünk?

BÖVÜL A VALASZTÉK

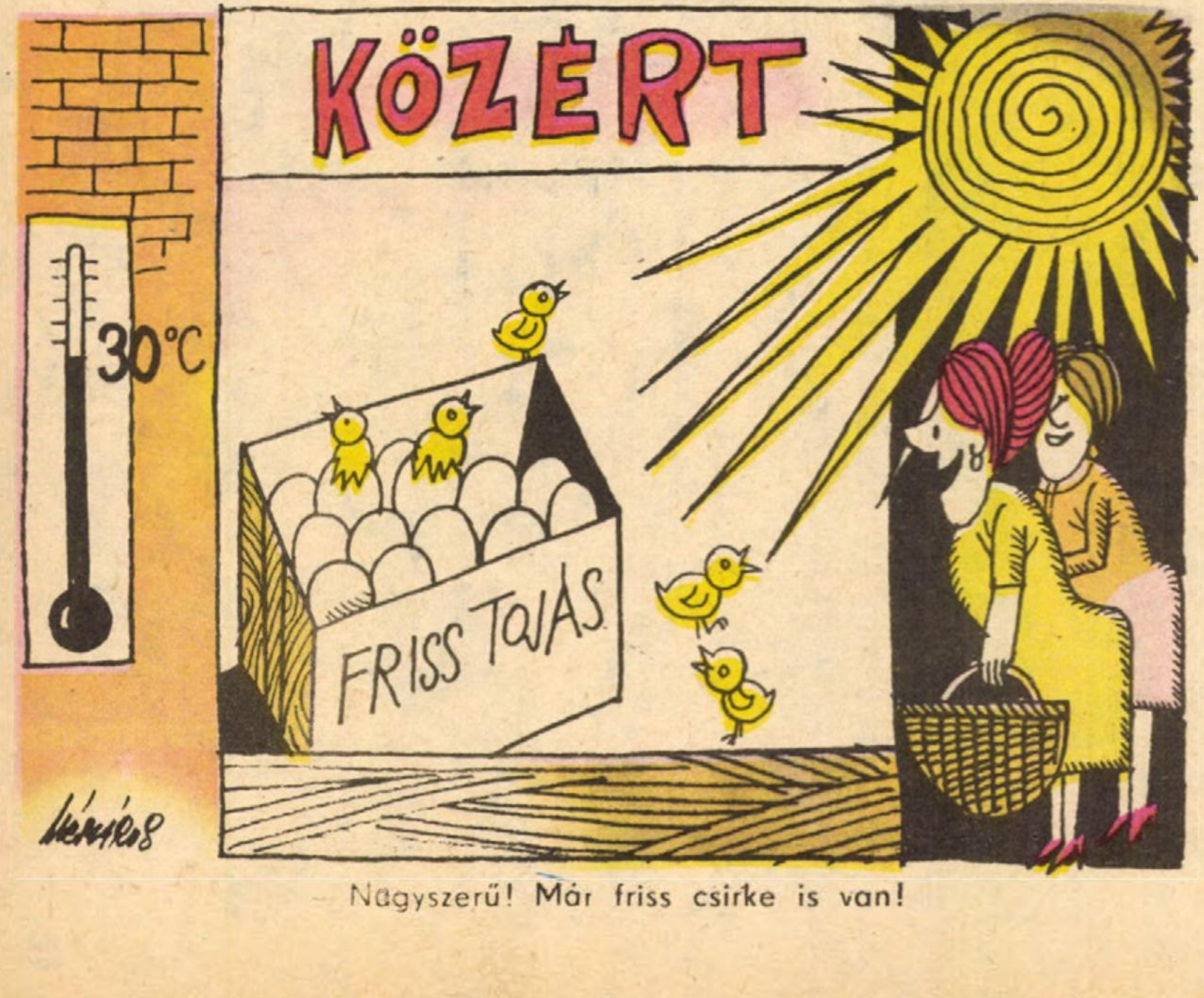

Nagyszerű! Már friss csirke is van!

NEMDOHÁNYZÓ SZAKASZ

A termelési értekezlet résztvevői feszült figyelemmel hallgatták Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár nehéz sorsú igazgatójának beszámolóját:

— Tisztelt hallgatóim! Köztudomású, hogy a Föld lakossága kétfelé van osztva: dohányzókra és nemdohányzókra. A két tábor élesen szemben áll egymással. Örömmel állapítom meg, hogy nálunk,

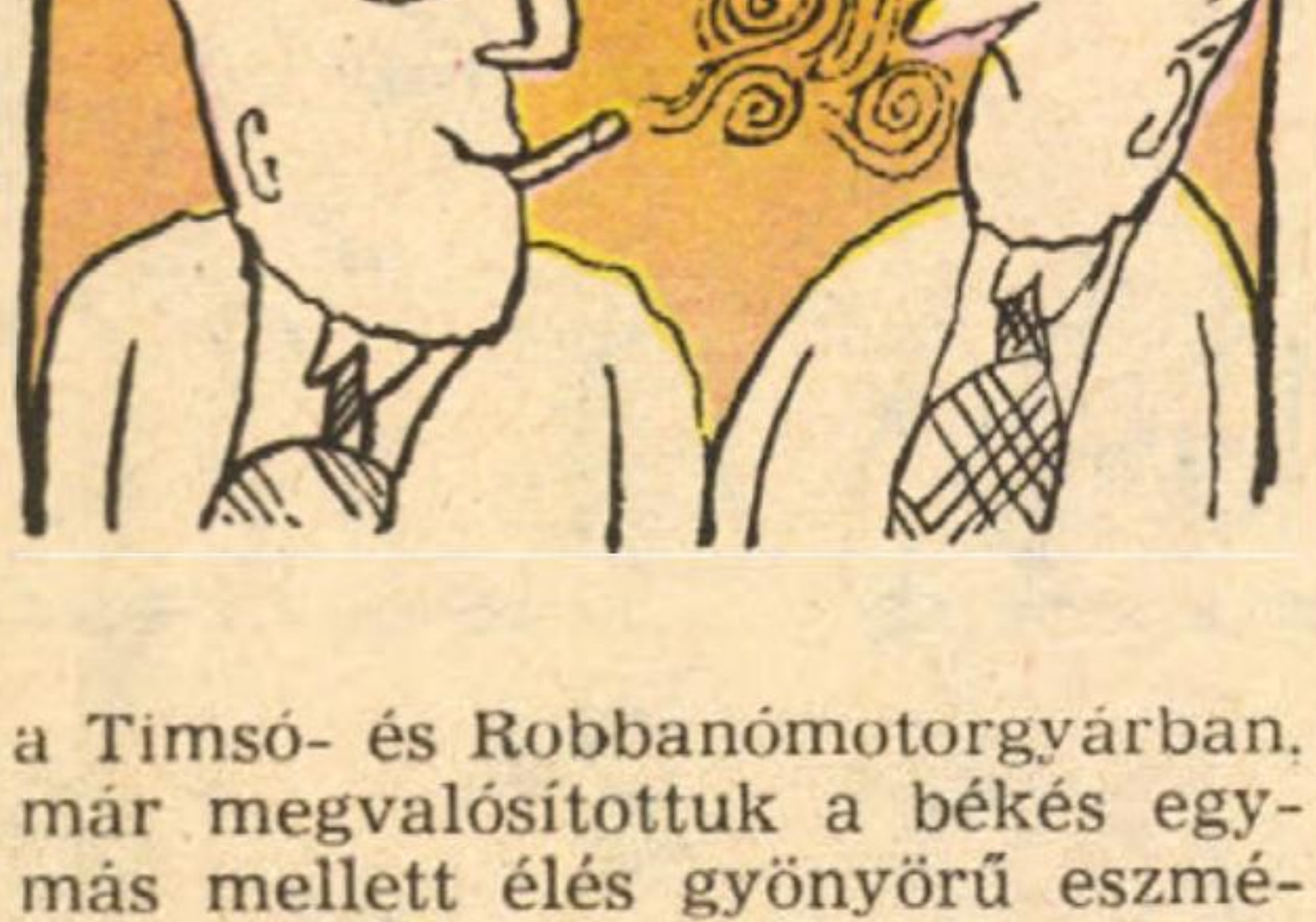

a Timsó- és Robbanómotorgyárban, már megvalósítottuk a békés egymás mellett élés gyönyörű eszméjét. A példát a MÁV-tól kölcsönöztük. A nemdohányzó szakaszok mintájára a mi munkahelyünkön sterilen elkülönítik egymástól a bagósokat és a nikotin esküdt ellenségeit. Ha új dolgozót veszünk fel, a munkaügyis első kérdése: — Dohányzik-e, s ha igen, mióta? Dohányzott-e már 1956 előtt is? Esetleg hol dohányzott a második világháború alatt?

Ha az illető nemdohányos, a reggeli műszakba kerül, ahol kivétel nélkül csak savanyúcukrot és negrót kedvelők végzik felelősségteljes munkájukat. Senki sincs arra kényszerítve, hogy amikor kollégája rágyújt, ő is kénytelen legyen magába szívni a vacak, büdös cigarettafüstöt. A reggeli műszakban a legfelsőbb szintig senki sem dohányzik. Még én sem. Kristálytiszta, ózondús levegő árad a Timsó- és Robbanómotorgyárban egészen délután kettőig, amikor is elkezdődik a második műszak. Ilyenkor az én szerepemet átveszi Sehoda kartárs, a napi nyolcvan ciarettát szívó igazgatóhelyettes. Pirike is átadja a helyét Sárikának, a délutáni titkárnőnek, aki naponta huszonöt Csongor szivart szív. A munkatermek, a folyosók, a hivatali szobák néhány perc alatt kéken gomolygó füstbe burkolóznak. Kedélyes köhögés, krákogás teszi meghitten barátságossá a délutáni műszakot. Nálunk külön-külön mester oktatja a dohányos és a nemdohányos ipari tanulókat. A nyugdíjasok búcsúztatásánál is figyelembe vesszük az elhatárolást. Van bagós nyugdíjasbúcsúztató és nikotinmentes búcsúztató. Íme, a mai termelési értekezletünkön is hermetikusan elzárt üvegfal választja el a két tábort, mindent elkövetünk dolgozóink érdekében. De sajnos meg kell mondanom, hogy timsókészítményeink gyenge minősége miatt orrot kaptunk a nemdohányzó minisztertől és az erős dohányos miniszterhelyettestől egyaránt. Az értekezletet ezzel bezárom. Kedves szaktársak! Kérem, gyújtsanak rá és továbbra is tartózkodjanak a dohányzástól — fordult a két tábor felé Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár balsorsú igazgatója.

Galambos Szilveszter

JÓKEDVRE DERÍTI...
...a
F
FINOM
K
KÁVÉ
K
KEVERÉK

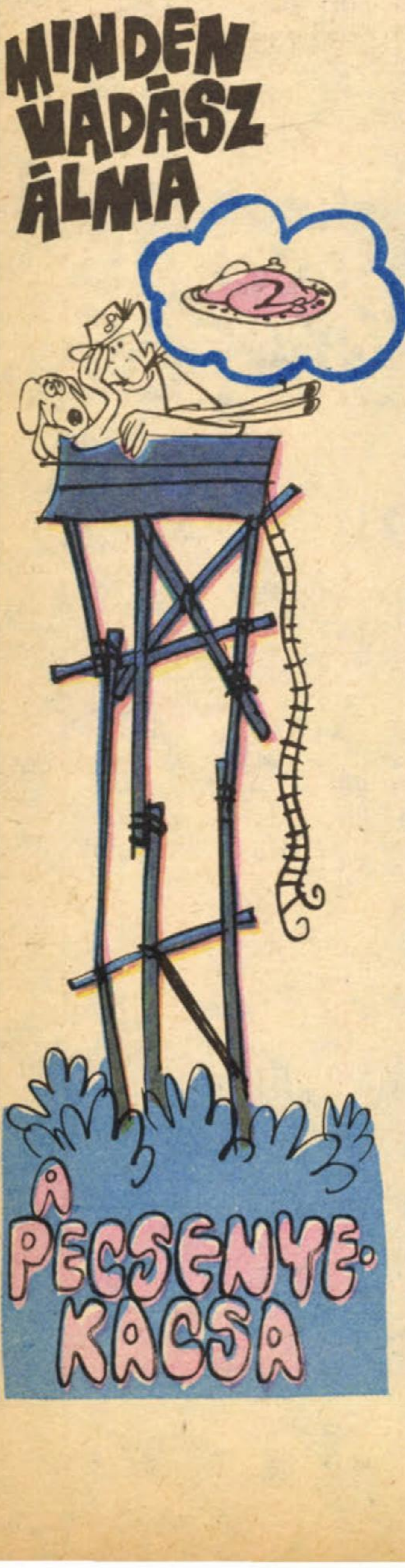

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

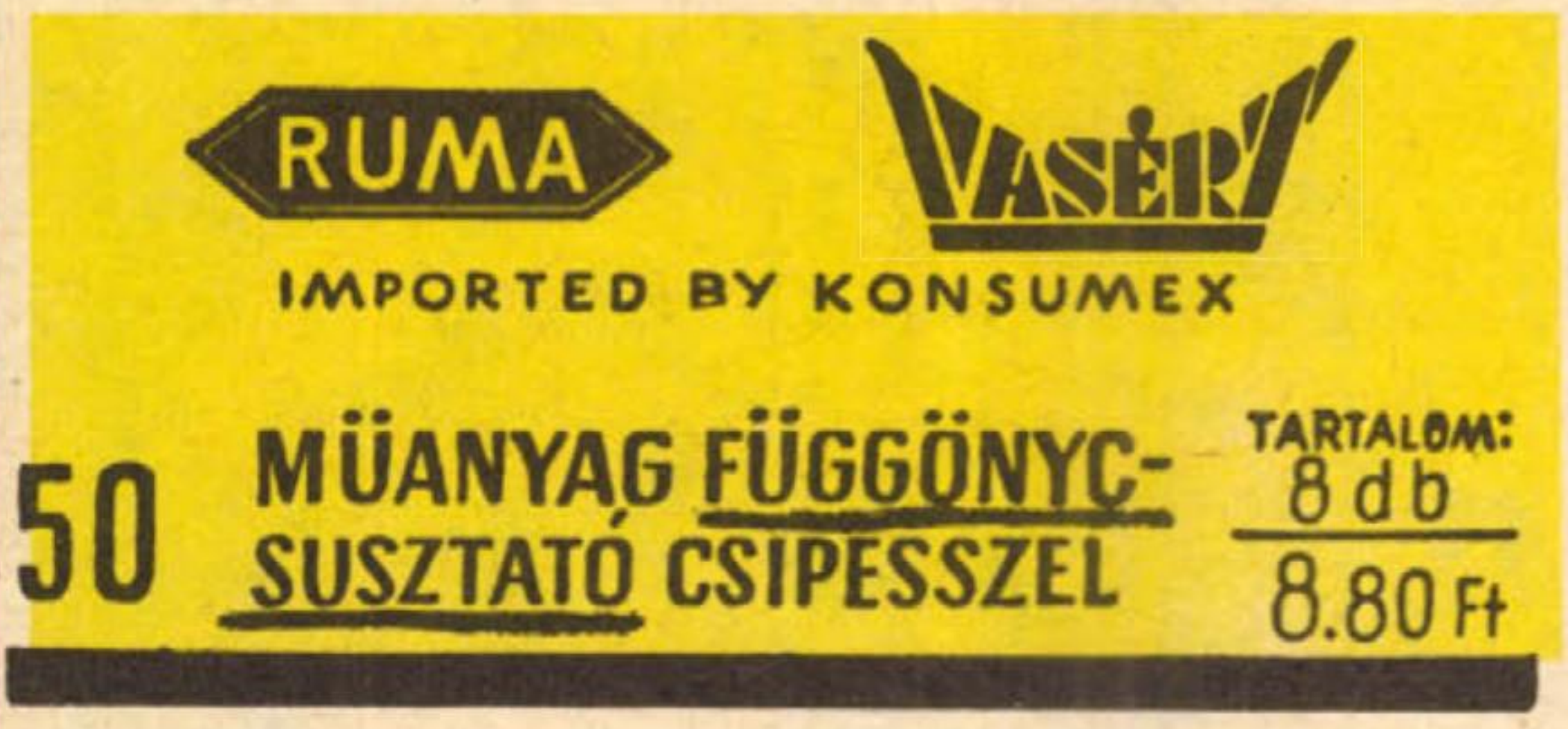

RUMA VASÉRT

IMPORTED BY KONSUMEX

50 MÜANYAG FÜGGÖNYC-SUSZTATÓ CSIPESSZEL

TARTALOM: 8 db

8.80 Ft

Elválasztás, ó! Ez még a „pedz-dzék"-nél is merészebb!

(Beküldte Herhoff Ágostonné, tatai olvasónk)

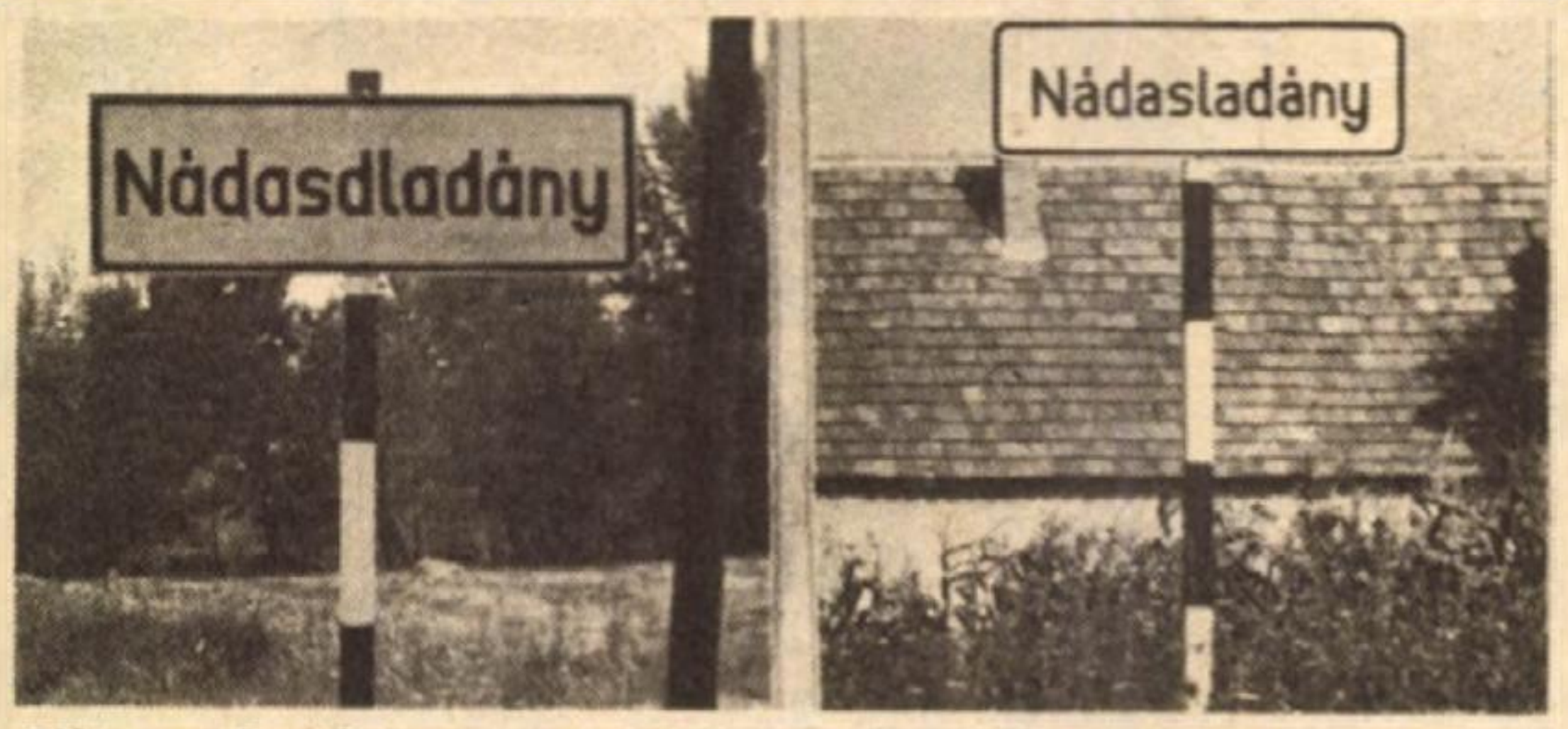

Vita a határban: melyik az igazi? Talán, ha megkérdeznék a nádasdladányiakat...

(Fényképezte Balogh Imre, Székesfehérvár)

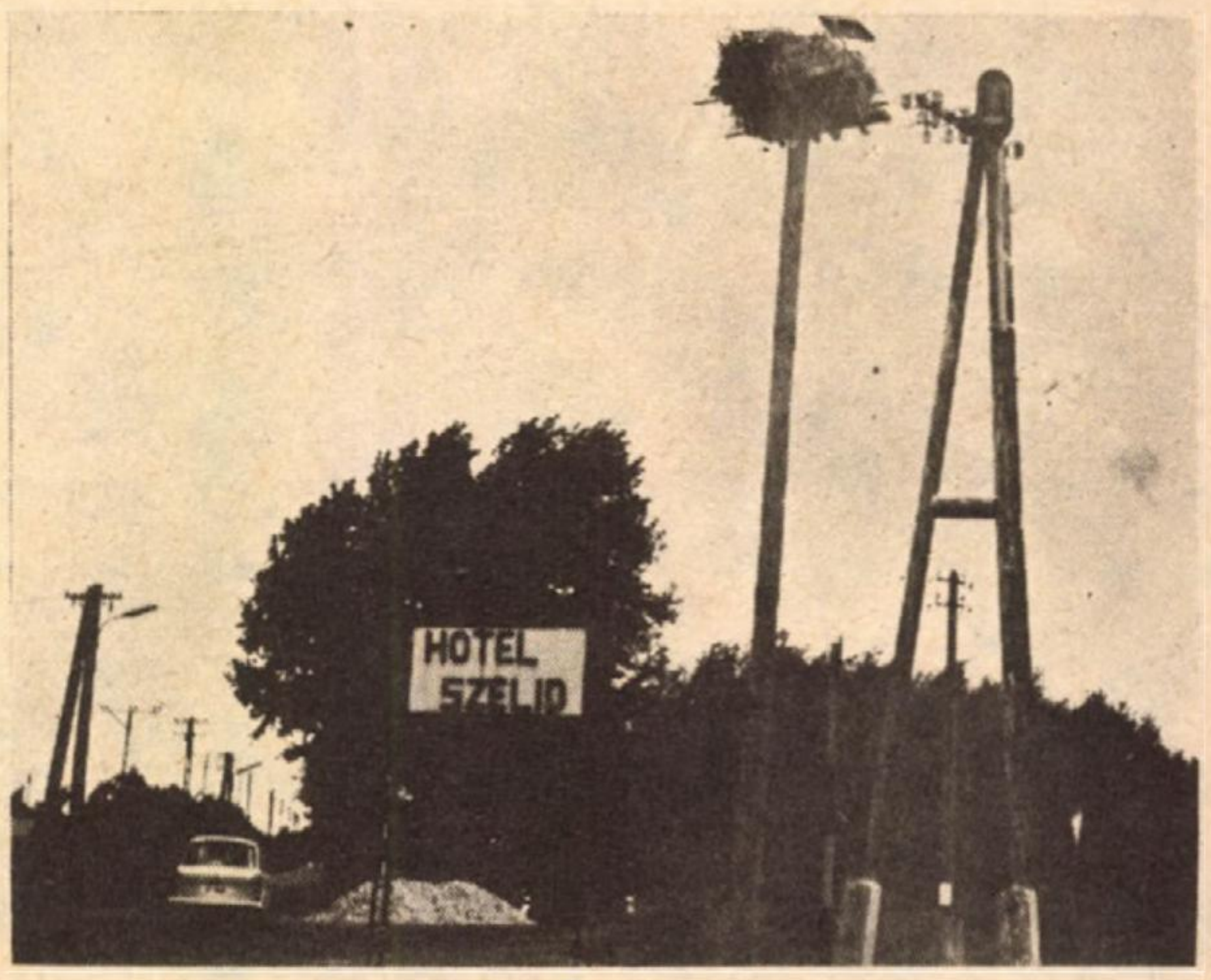

Árva gólya áll magában... közvetlenül a Hotel Szelid táblája felett. Még mondják, hogy jó hotelnek nem kell cégér...

(Fényképezte Apaczeller István, Bonyhád)

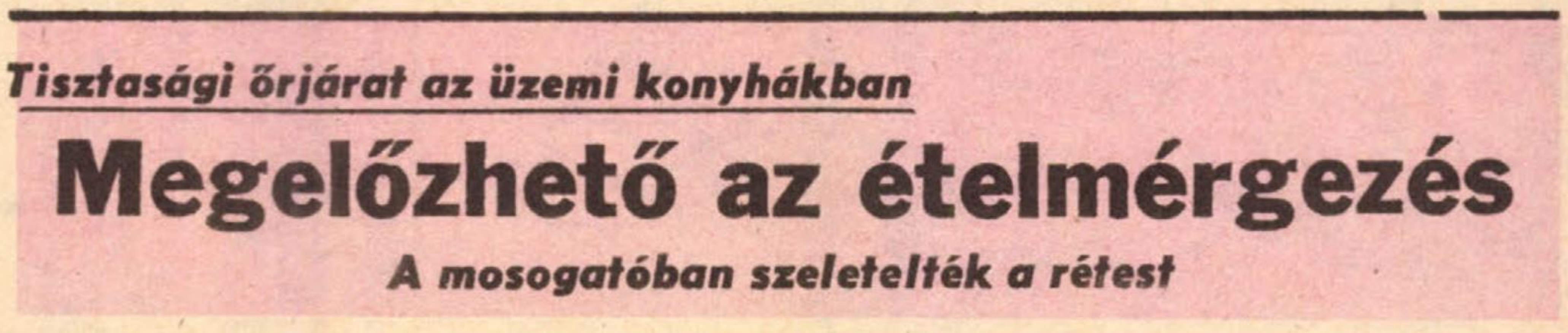

Tisztasági őrjárat az üzemi konyhákban

Megelőzhető az ételmérgezés

A mosogatóban szeletelték a rétest

Ki hitte volna? Ez igazán örömhír!

(A Népszavából kivágta: A. B., Budapest)

ITT AZ ÓSZERES!

Ószeres, ószeres! — dalolják a házban, nem operaházi szinten. — Mindent veszek, használt ruhát, cipőt, mindent veszek!

Ez az én emberem — ujjongok —, elhasználtam, meguntam egy sereg holmit, csak a helyet foglalják, itt meg helybe fizetik érte a szép summát.

S hívom is fel a bátyót, aki édesen mosolyog. Úgy látszik, érzi, hogy nagy üzlet lesz: ő is jól jár, én is, kvittek vagyunk.

Hanem az első ruházati cikk nem hozza transzba. Pedig igen jó figurájú pulóver, gyapjú, meleg, csinos, ha nem éppen gyönyörű.

— Nyár van — mondja figyelmeztetőleg —, más nincs?

— Hát már hogyne volna — készségeskedem, s elé teremtek egy zakót. Szép kék, kékebb a kéknél.

Ő némi szemrevételezés után így szól:

— Szürke nincs?

Istenem, a gondolataimban olvas, van szürke is.

Hosszas vizsgálódás után:

— Nadrág nincs hozzá?

Hát nem gondolatolvasó? Nadrág is van hozzá. Mire hatalmas sóhajok után:

— Más nadrág nincs hozzá?

— Persze hogy van más nadrág is hozzá. Egy zakóhoz két nadrág, nekem ez az elvem.

Csaknem belebújik a nadrágba, majd rázza a fejét és mondja:

— Más öltöny nincs?

— Dehogy nincs — elégítem ki az óhaját, s máris emelek ki egy újabbat a szekrényből, meg se nézi, úgy mondja:

— Ennél másabb öltöny nincs? Ez agyonhasznált.

Na, olyan agyonhasznált nem lehet, hiszen alig hordtam, de ő ismét kitalálja gondolatomat:

— Meg nem is divatos.

Most előszedek egy divatosat. De erről meg kiderül, hogy túl divatos. Mire megsajnál és mentőkérdést tesz fel:

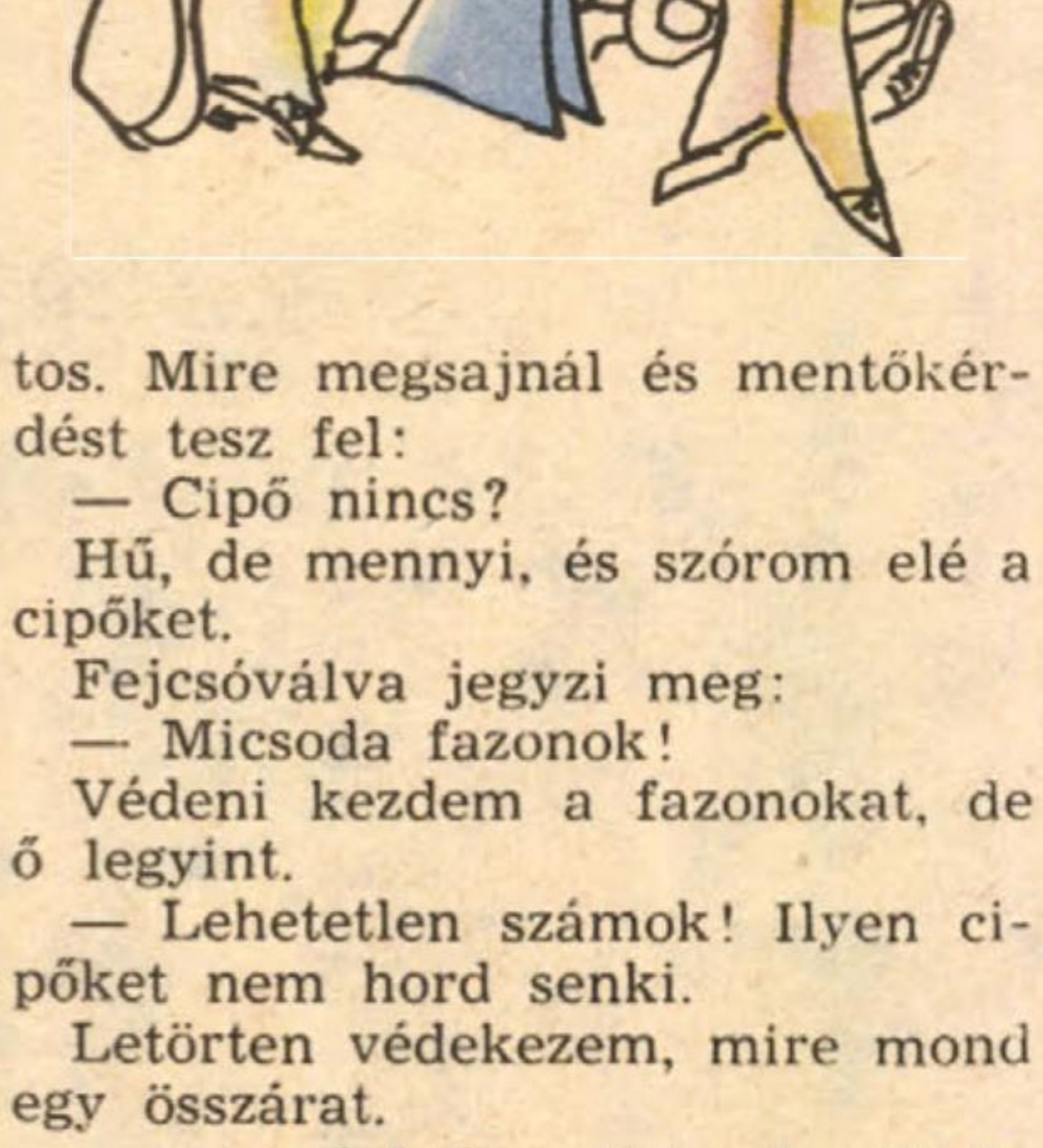

— Cipő nincs?

Hű, de mennyi, és szórom elé a cipőket.

Fejcsóválva jegyzi meg:

— Micsoda fazonok!

Védeni kezdem a fazonokat, de ő legyint.

— Lehetetlen számok! Ilyen cipőket nem hord senki.

Letörten védekezem, mire mond egy összárat.

— A cipőfűzők többe kerültek.

— Újonnan, de ezek használtak.

Ismét visszatér az öltönyökre:

— Talán van még valami öltöny.

Volna, sőt van. Egy szép barnát teszek eléje. Kimerítő tanulmányozás után zsörtölődve mondja:

— Csak ne volna olyan molyrágta. Rémes, mit műveltek ezzel a molyok! — És mutatja.

Én csak az ujját látom. De azt nem rágta meg a moly, csupán nikotinos.

Úgy látszik, nehezen lesz üzlet, vagy ha lesz, csak az ő számára lesz — aggodalmaskodom, amikor csöngetés szakítja meg a további tárgyalást. Áh, a jó kis szabóm hozza az új öltönyt.

S mielőtt fizetnék, persze felpróbálom. Óh, mint az álom.

Nem vág, nem szorít, passzentos. Homlokcsókkal búcsúztatom a mestert.

Az új öltöny rajtam marad. Az ószeres is gusztálja, s közben fitymálva mondja:

— Micsoda szín! Micsoda szabás!

Tiltakozom:

— Nekem tetszik.

Az ószeres visszakozik.

— Azért persze én is megvenném. Mondjuk egy ezresért.

Na, most már végképp kiborulok.

— Ezresért? És ezt ki meri ejteni a száján? Hallatlan, amikor látta, hogy 2800-at fizettem érte.

Ő azonban közömbös marad:

— Egen, az újért. De ez már használt. Lehet, hogy alig használt, de használt. Vagy nem veszi észre, hogy most is használja?

Nagy S. József

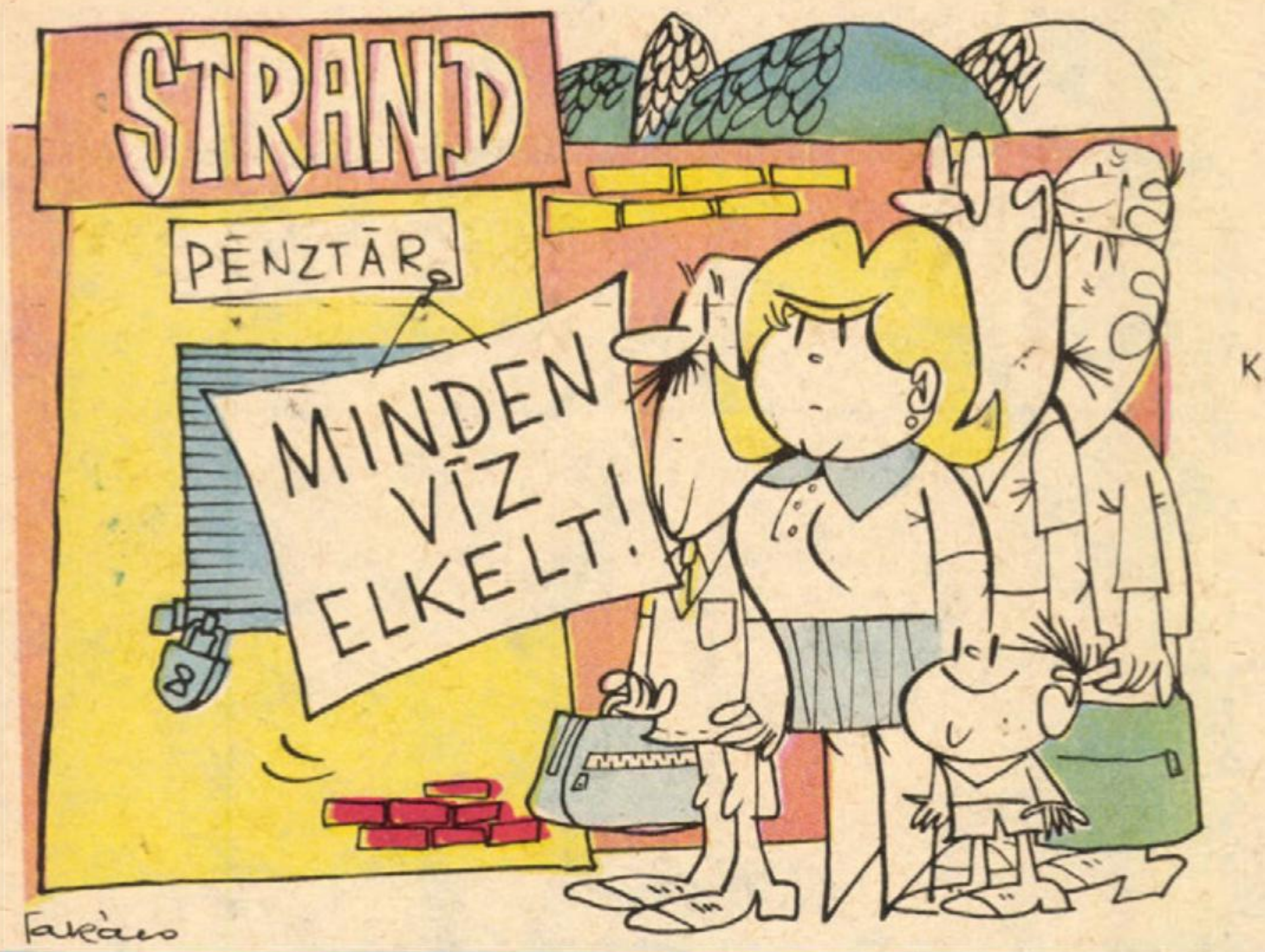

KANIKULA

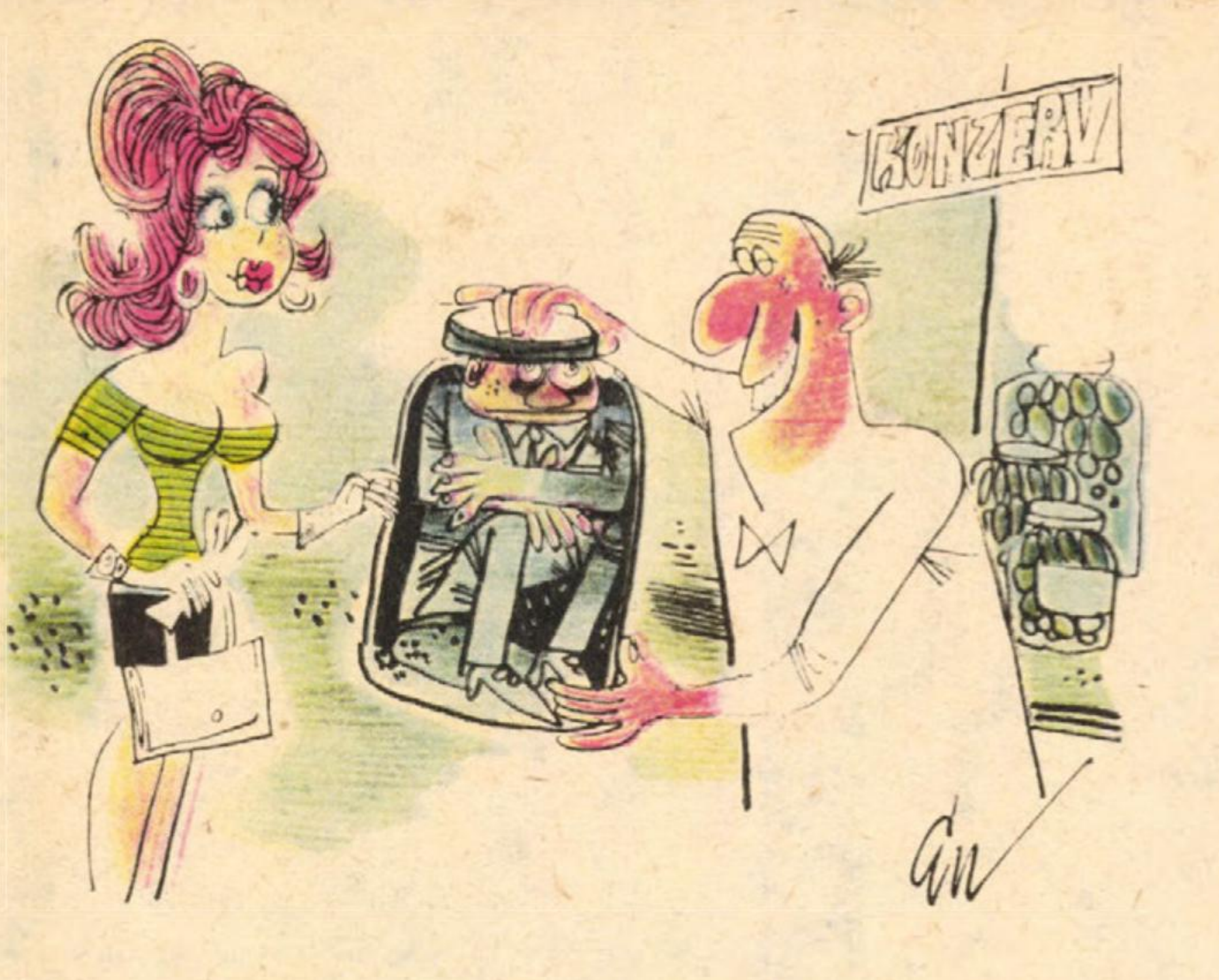

UBORKASZEZON

– Újdonságunk a **házilag savanyított férj.**

Régi dal... Régi dal...

Metró... aluljáró... felüljáró... gyorsforgalmi út... áthidalás... több szintes kereszteződés — Budapest napról napra növekvő forgalmat valahogyan meg kell oldani!

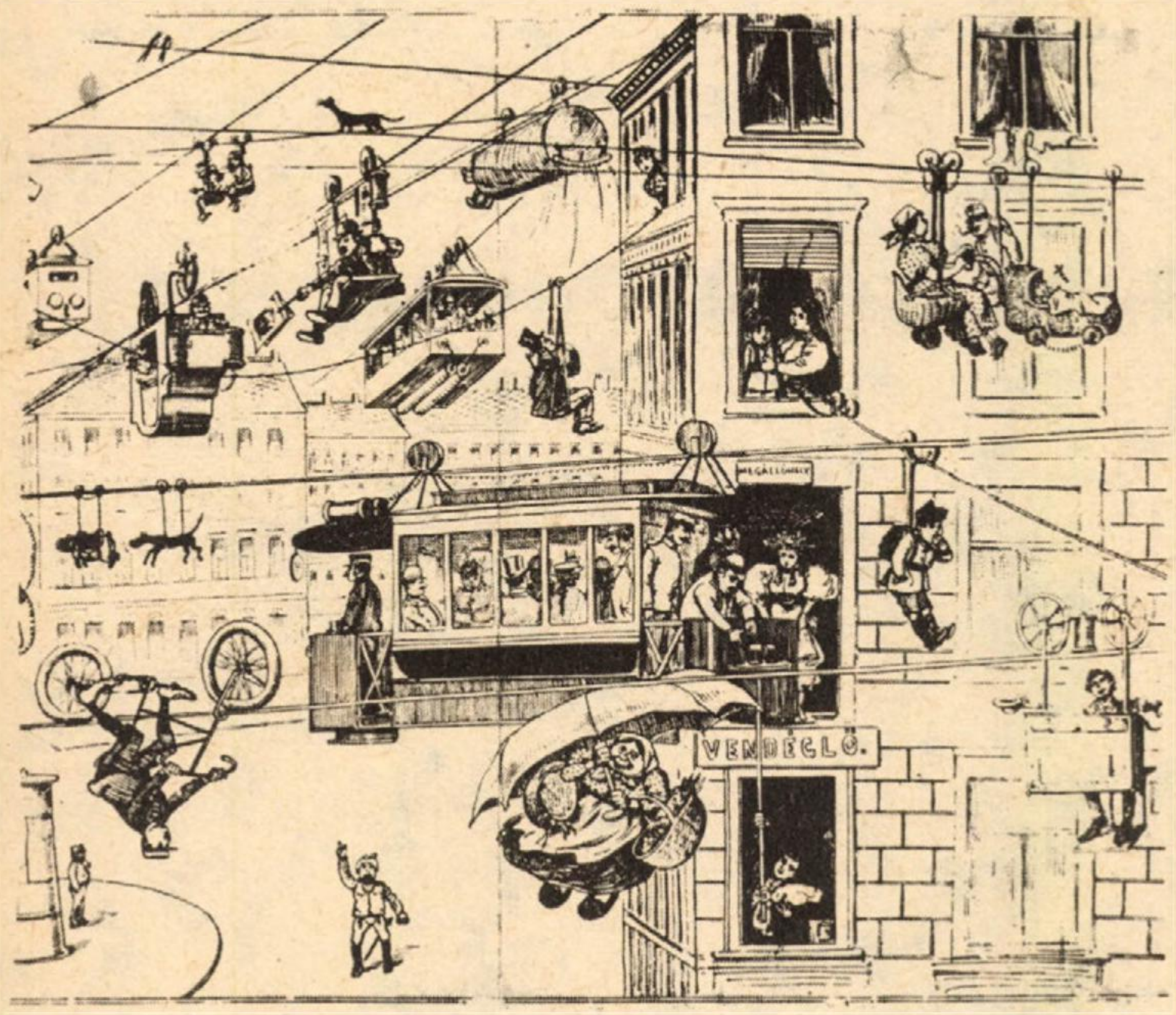

Meg kell oldani, mert a gyalogosok megállítják az autókat, az autók megeszik a gyalogosokat, az utasok összepréselődnek, az autóbuszok és a villamosok kirepednek, viszont a házsorok közötti, utcának és úttestnek nevezett területeket sínek ide-oda helyezésével, árkádosításával csak icipicit lehet növelni. Van megoldás? Van megoldás. Mindig volt megoldás.

Hetven esztendővel ezelőtt Budapest „napról napra növekvő forgalma" szintén súlyos problémákat okozott. A „vadul vágtató" bérkocsikat és „robogó lóvasutakat" felváltotta az automobil és a villamos. Elszaporodtak a kerékpárok. Még kocogott a verklis, topogott a kofa, de már megjelent a sajtókommunikáció rohanó heroldja: a rikkancs és a Köztisztaság nagyágyúja: az öntözőkocsi. Irtózatos sürgés-forgás lehetett a századfordulói fővárosban, mert egy nekiszabadult technikai fantáziájú rajzoló — mint tökéletes megoldást — levegőbe emelte az egész köz- és magánforgalmat.

A házak között kifeszített huzalokon közlekedik: a kalapozó kintornás, a napernyős kofanéni, a fejjel lefelé kerekező biciklista, az iskolásfiú, a villamoskocsi, a libegőn levegőző és kutyáit sétáltató öreganyó, a „géperejű bérkocsi", a rikkancs, a látogató gavallér, az öntözőkocsi, a bakakísérettel gyereket sétáltató dada, sőt, mint a kép bal felső sarkában látszik: föld felett szalad a földalatti villamos is...

Az utca mélyéből az ős közlekedési rendőr dirigálja a légiforgalmat, hogy a huzalon csúszó járművek-emberek össze ne ütközzenek.

Az egészben csak az a különös, hogy egyetlen egy hordár áll lenn a hirdetőoszlop mellett, egyébként az utcák teljesen üresek.

Tanulság: kerülni kell a túl tökéletes megoldást.

b. i.

KÜZDŐSZELLEM

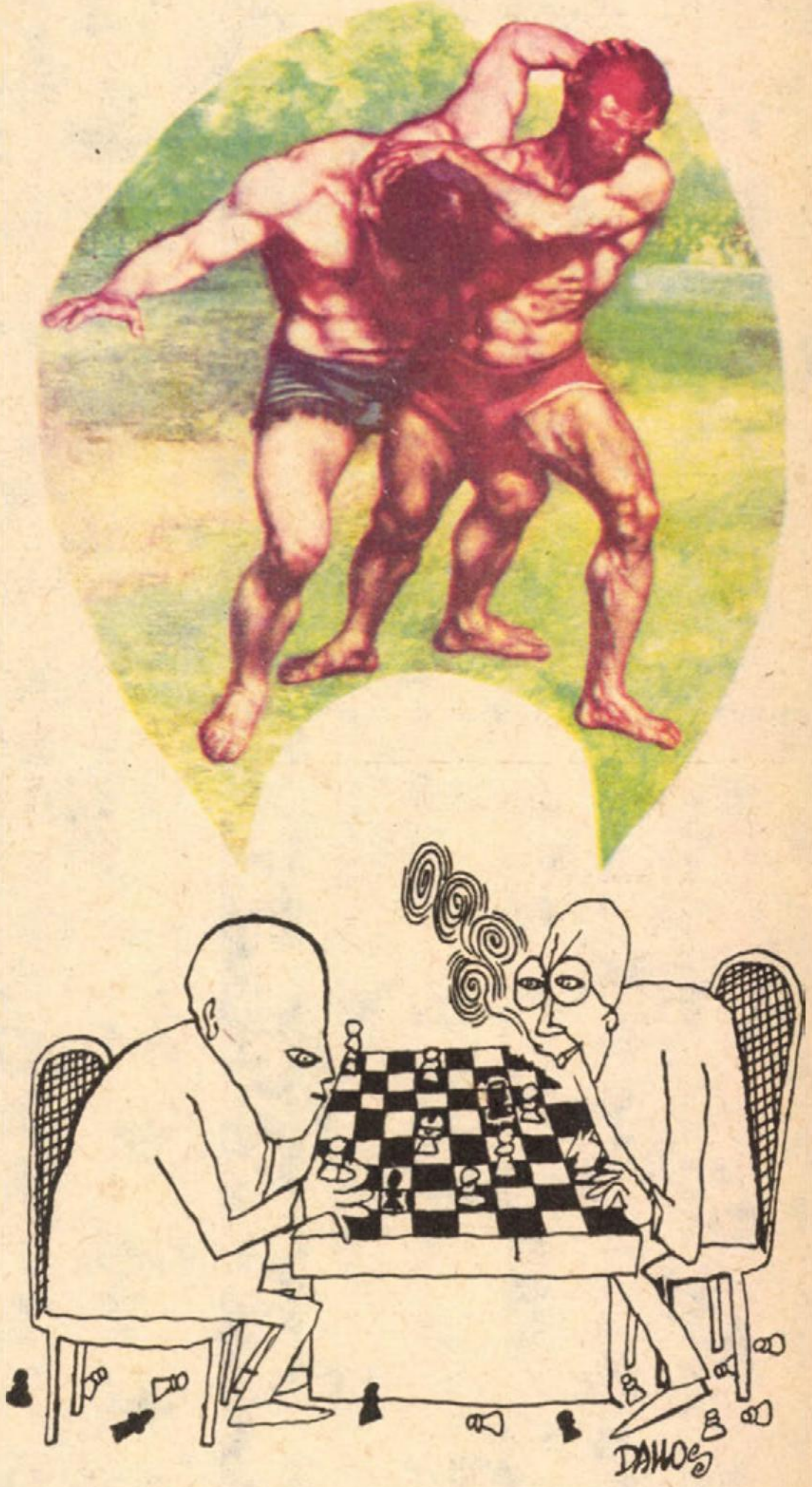

GYAKORLOTT VÁSÁRLÓ

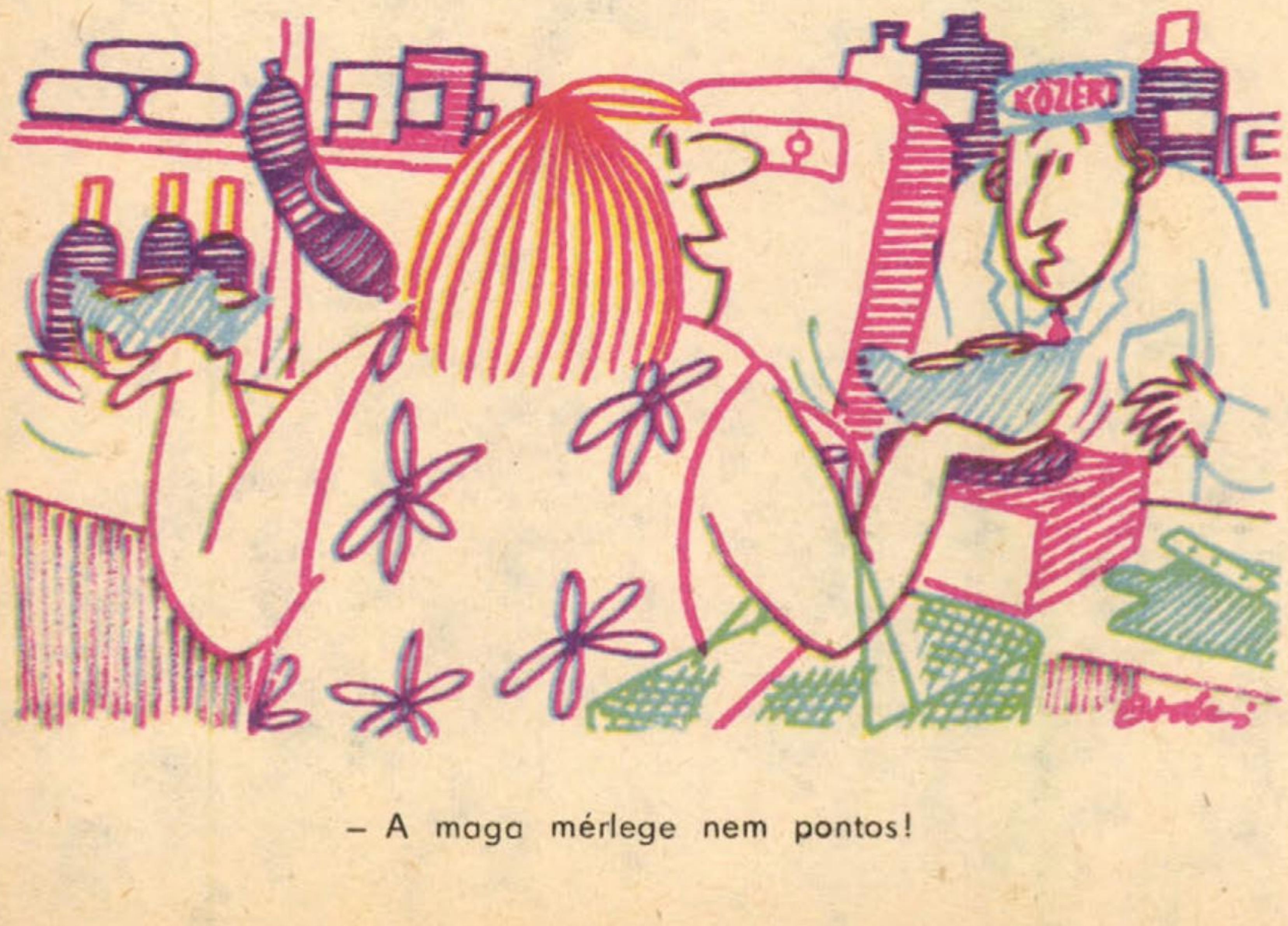

– A maga mérlege nem pontos!

REMÉNYTELEN VITA

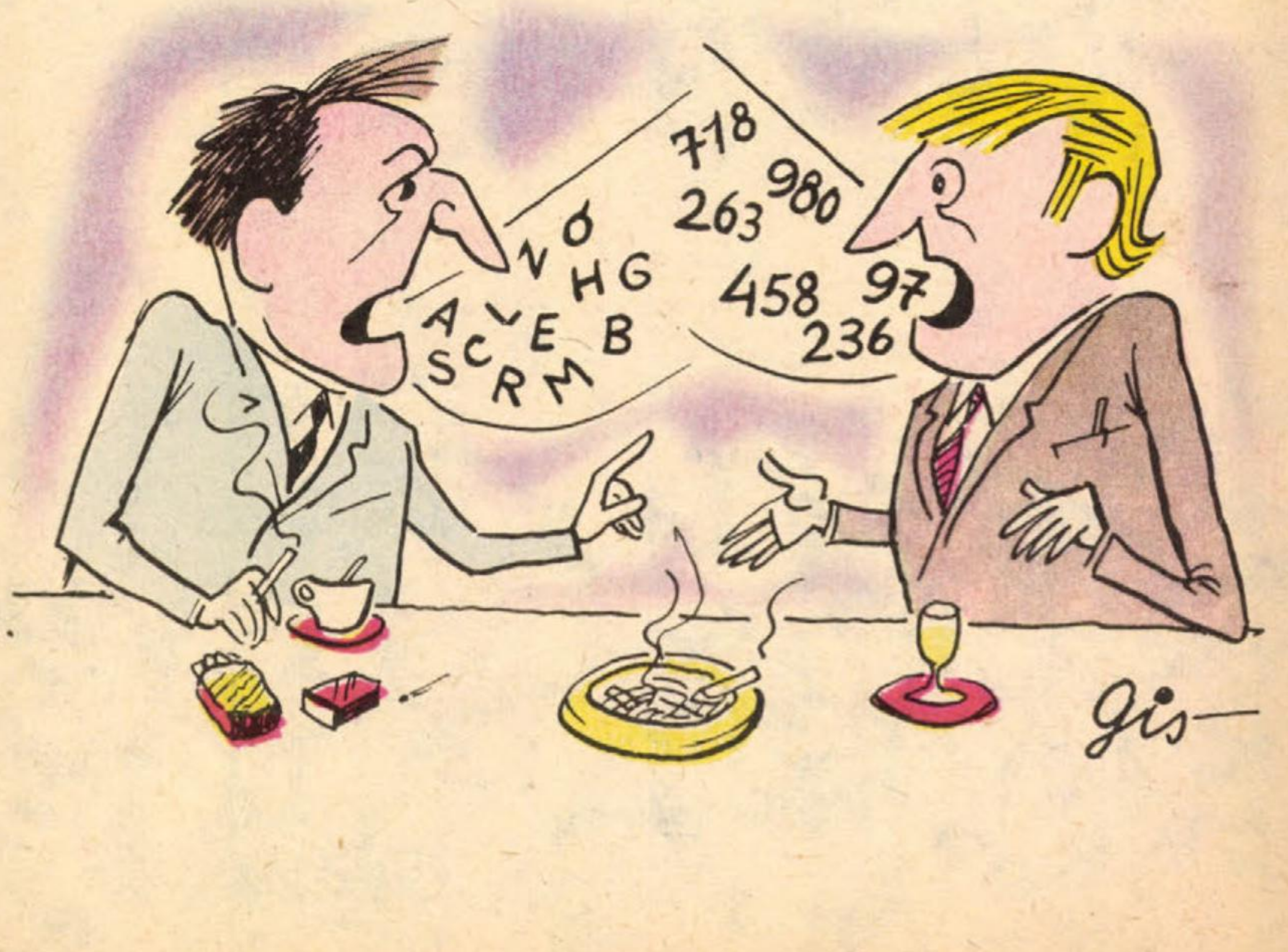

ELŐKELŐ HELY

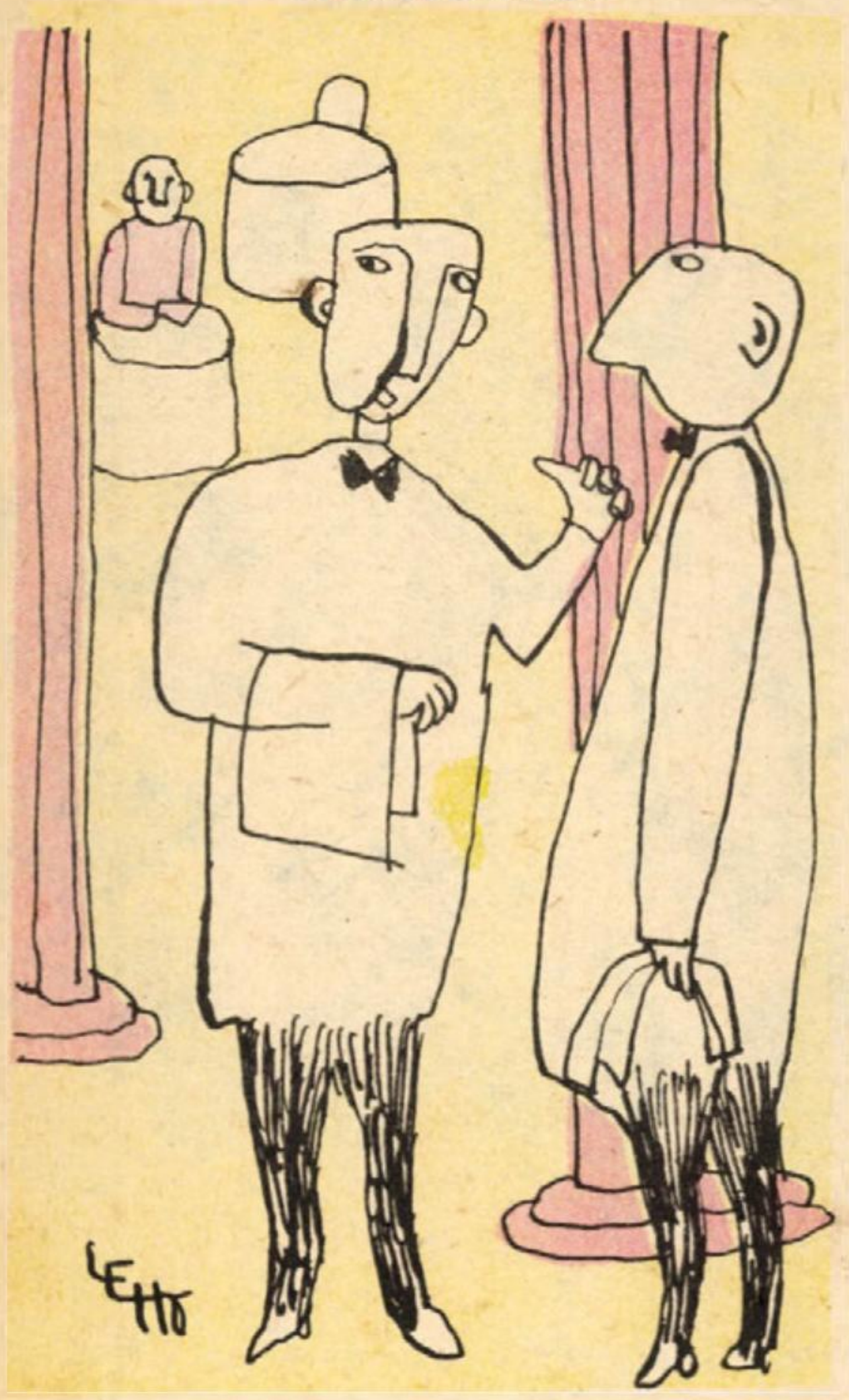

– Nem elég, hogy magyar, még hideg sört is kér! . . .

RÉBUSZ

188. rejtvényünk megfejtése:

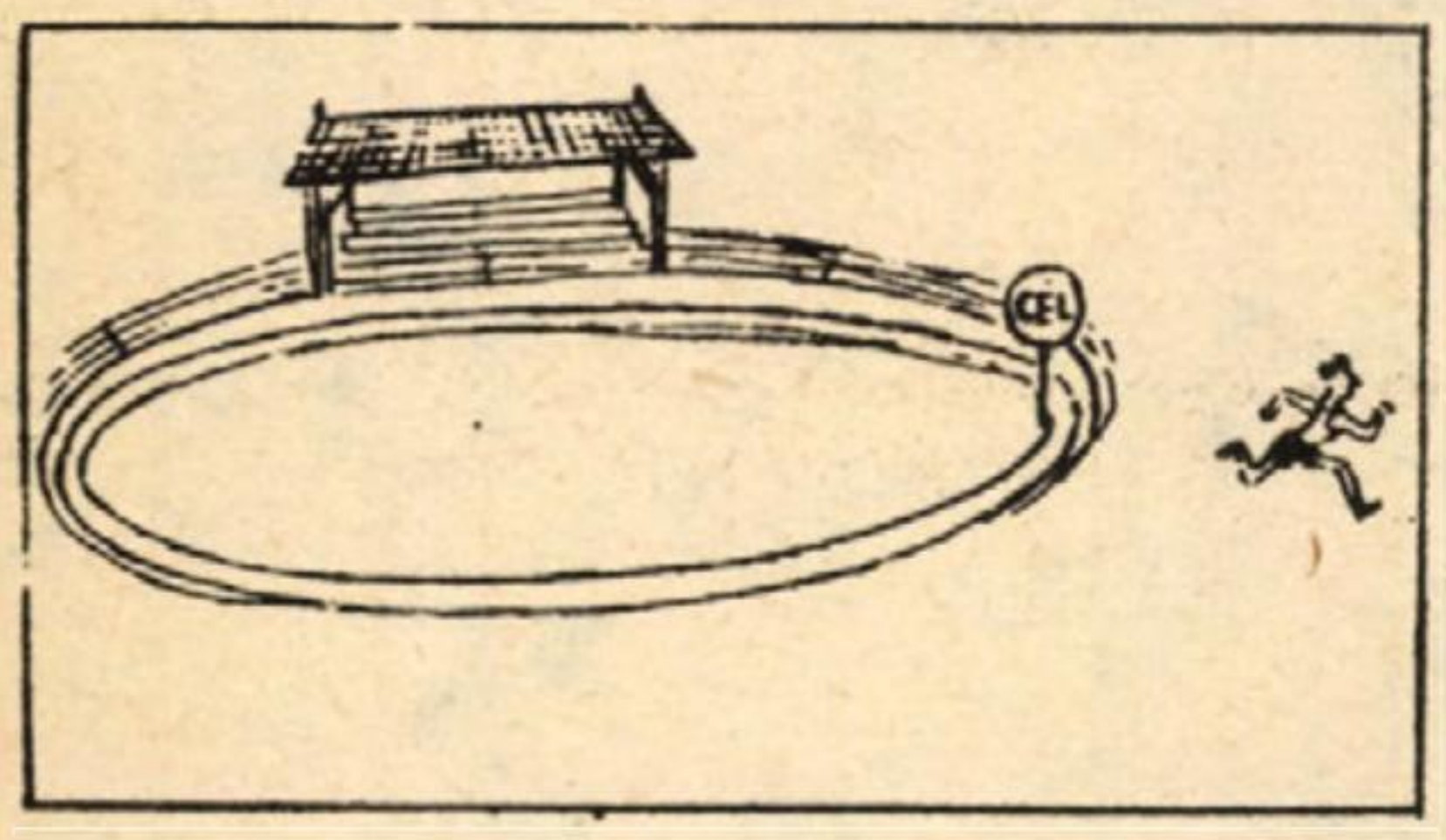

Pályafutás

A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Tenkely Tibor, Mezőtúr, Fóti u. Villgép., dr. Székely Ágnes, Nyírbátor, Járásbíróság, Szó József, Bp. I., Iskola u. 37.

190. REJTVÉNYÜNK

ŐSE RABLÓGYILKOS

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb augusztus 23-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.3311 2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

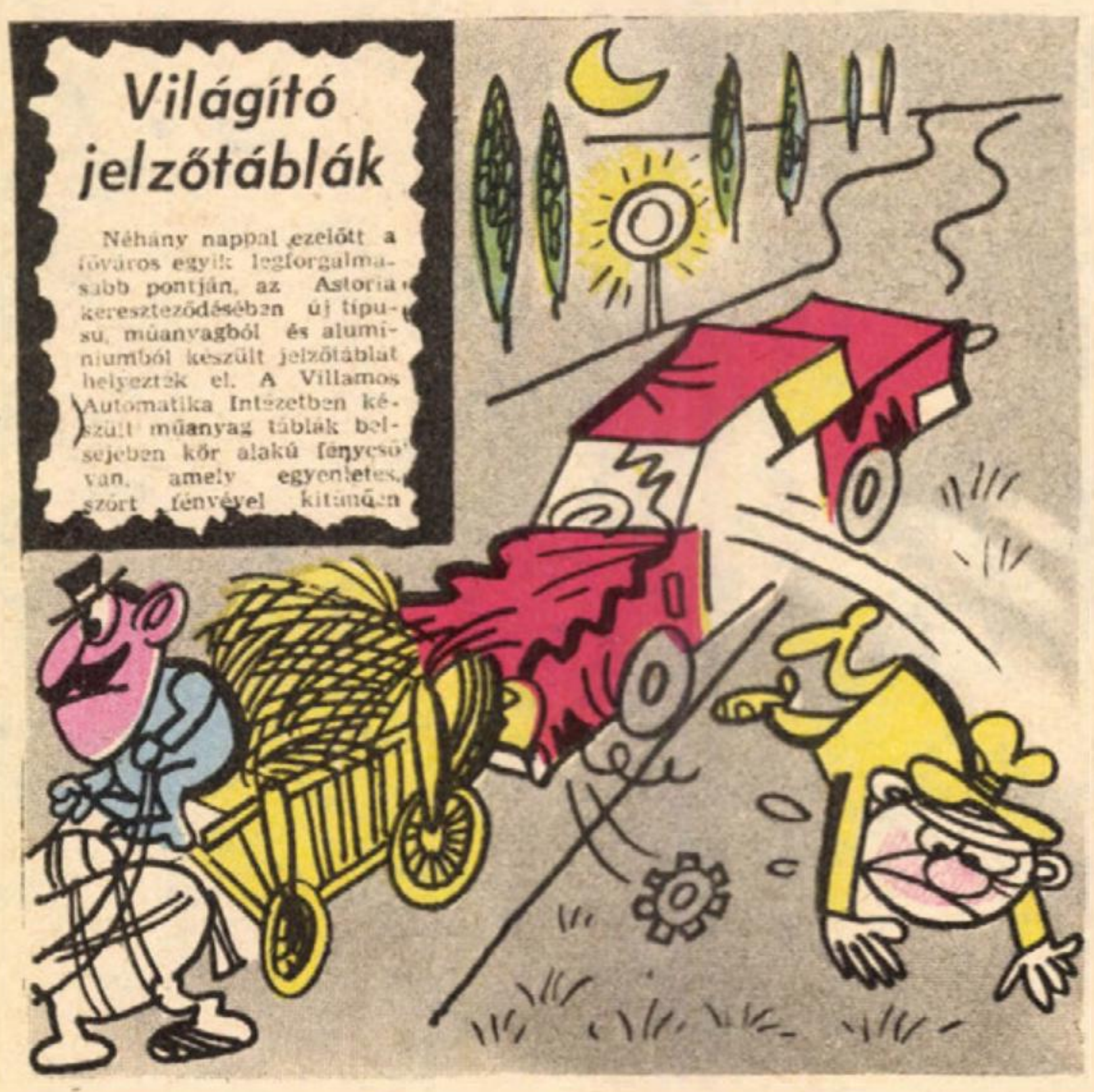

Világító jelzőtáblák

Néhány nappal ezelőtt a főváros egyik legforgalmasabb pontján, az Astoria kereszteződésében új típusú, műanyagból és alumíniumból készült jelzőtáblát helyeztek el. A Villamos Automatika Intézetben készült műanyag táblák belsejében kör alakú fénycső van, amely egyenletes, szórt fényével kitűnően

– Pompas, most már csak a világító szekereket kéne feltalálni!

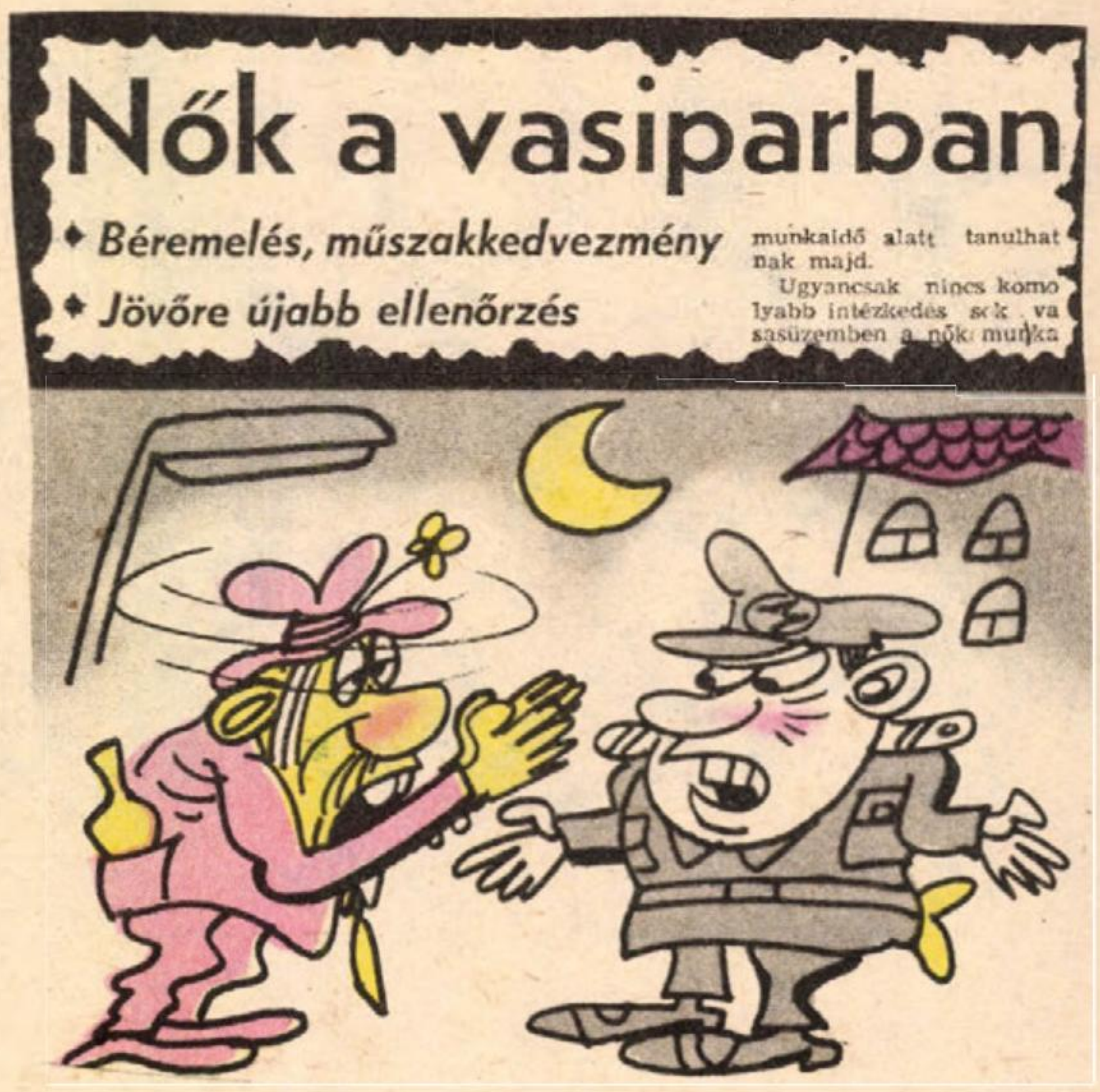

Nők a vasiparban

◆ *Béremelés, műszakkedvezmény*

◆ *Jövőre újabb ellenőrzés*

munkaidő alatt tanulhatnak majd.

Ugyancsak nincs komolyabb intézkedés sok vasüzemben a nők munka

– Biztos úr, kísérjen engem haza.
– Miért?
– A feleségem kazánkovács.

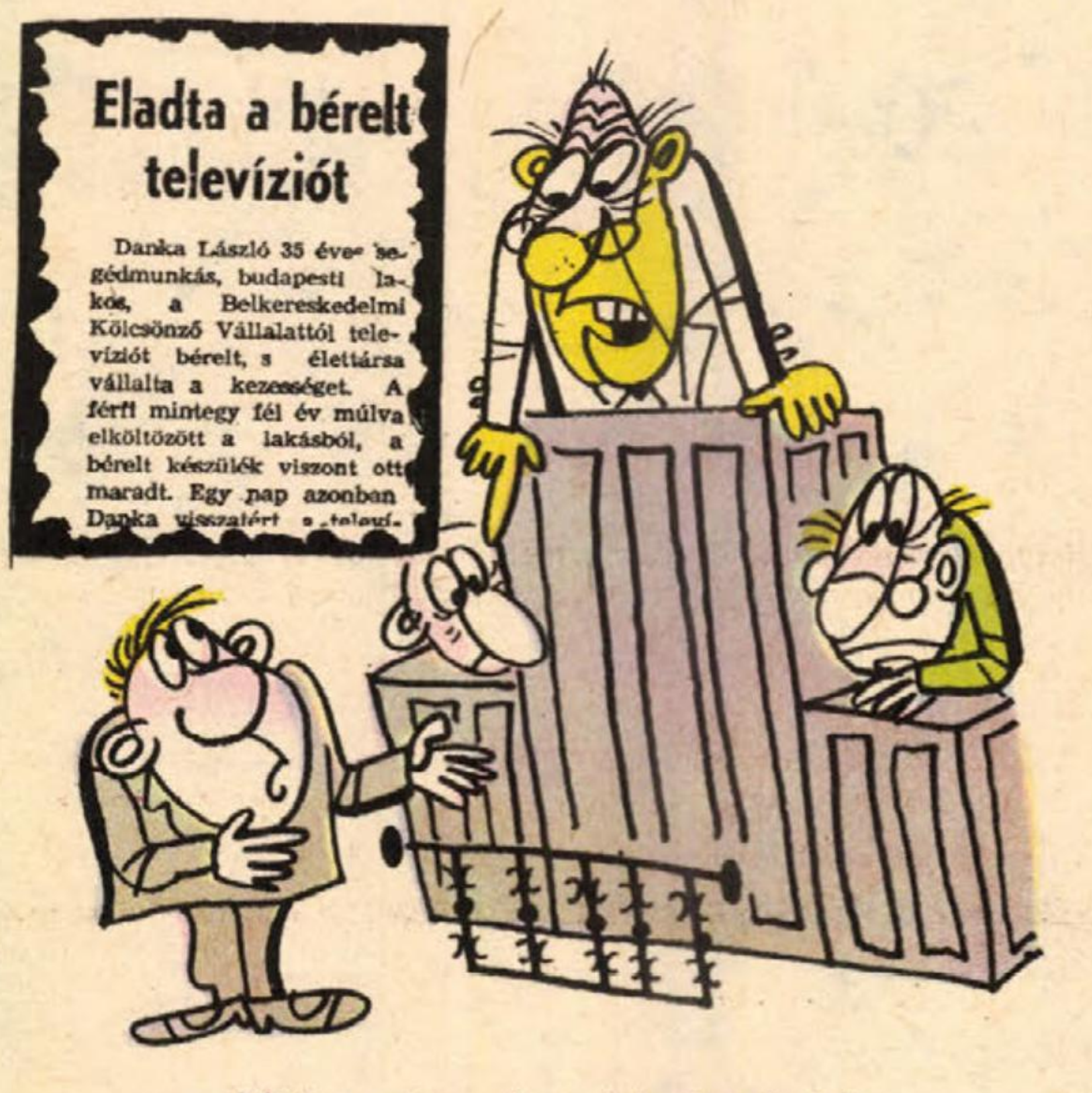

Eladta a bérelt televíziót

Danka László 35 éves segédmunkás, budapesti lakos, a Belkereskedelmi Kölcsönző Vállalattól televíziót bérelt, s élettársa vállalta a kezességet. A férfi mintegy fél év múlva elköltözött a lakásból, a bérelt készülék viszont ott maradt. Egy nap azonban Danka visszatért a televí-

– Miért adta el a bérelt tévét?
– Látta, bíró úr, a múlt heti műsort?

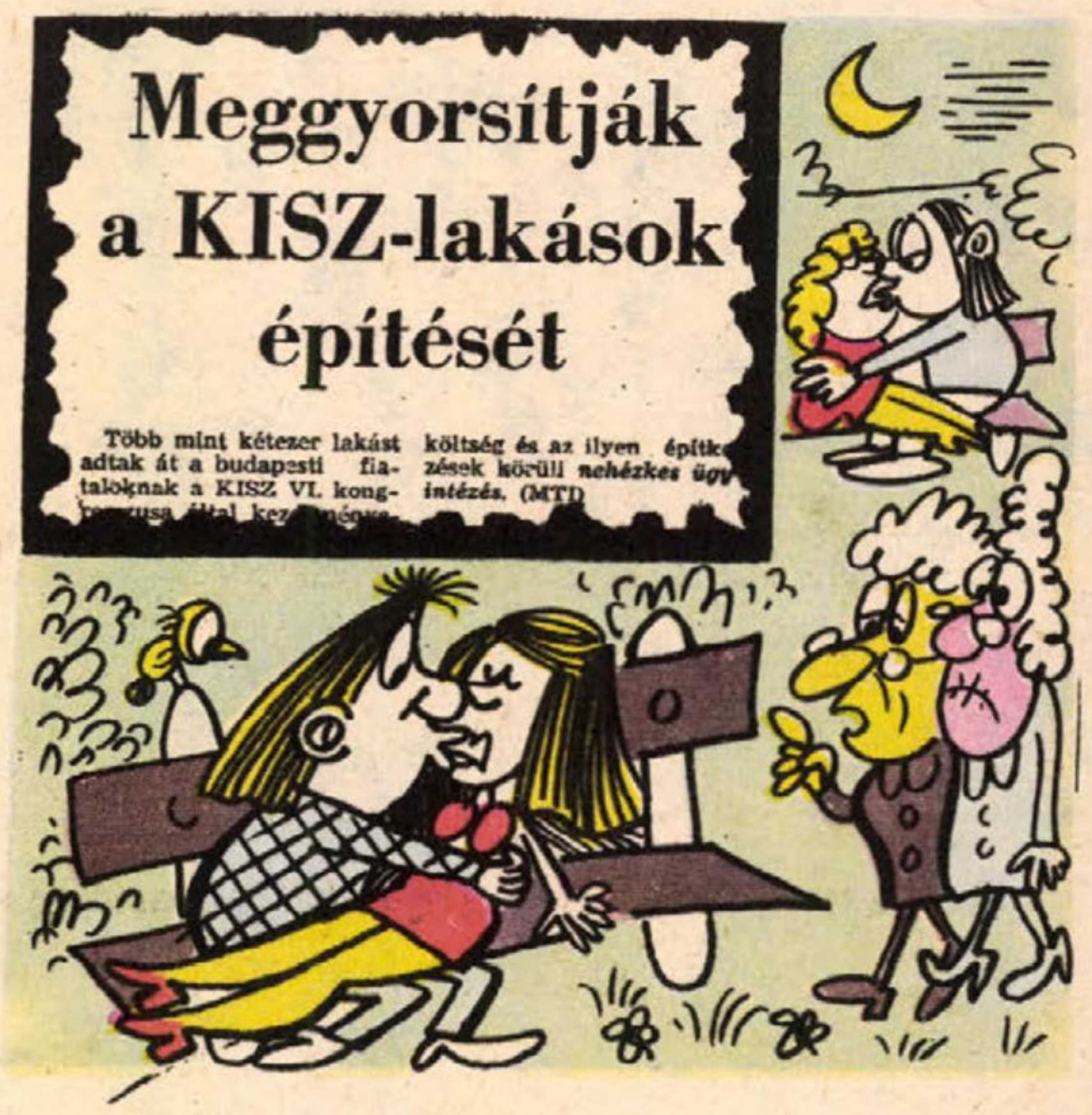

Meggyorsítják a KISZ-lakások építését

Több mint kétezer lakást adtak át a budapesti fiataloknak a KISZ VI. kongresszusa által kez

költség és az ilyen építkezések körüli *nehézkes ügyintézés.* (MTI)

– Itt az ideje! . . .

SZILÁNKOK

ÜZLETBEN

— Mit parancsol a kedves vevő?

— Mindegy. Az a fő, hogy a pult alól legyen.

PANASZ

— Sajnos rossz alvó vagyok. Sokszor már hajnali négykor álmatlanul forgolódom — mondta Béla, aki állandó éjszakai műszakban dolgozik az egyik üzemben.

STRANDON

— Kérek egy kabint. Legalább addig, amíg találok valahol egy albérletet.

TÁBLA

Gyakori felirat intézmények, üzletek bejáratánál: Köszönjük, hogy becsukta az ajtót. Most az egyik, ügyfelekkel foglalkozó hivatal ajtaján ezt olvastam:

KÖSZÖNJÜK, HOGY KI SEM NYITOTTA AZ AJTÓT!

MAGÁNY

— Kétségbeejtő. Ingyen használhatnám a hivatali telefont és nincs kivel beszélgetnem!

MEGNŐNEK A GYEREKEK

Ha ez így megy tovább, lehet, hogy a dédunokáink már három méter magas kamaszok lesznek. Micsoda nagyszerű kosárlabdázó-utánpótlás!

PÉNZ

— Csodálatos lenne, ha a nők a pénzem miatt szeretnének. Ez ugyanis azt jelentené, hogy van pénzem.

UTÓPIA

Az lesz a szép idő, ha majd külföldről kell importálni rosszakarót.

G. Sz.

VÉGE A NYARALÁSNAK

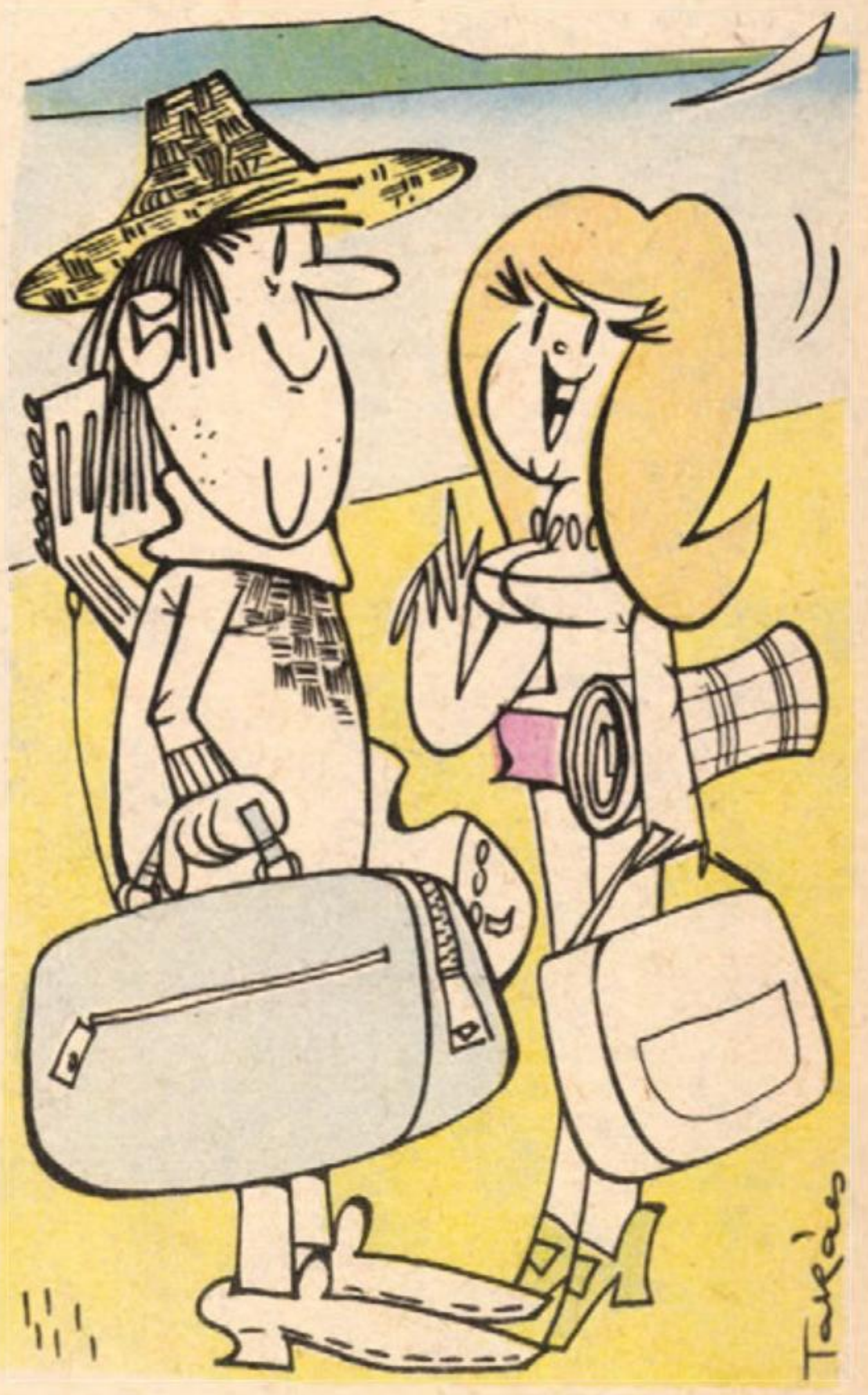

– Ugye, jövőre újra szerelmesek leszünk egymásba?!

NYÁRI RÉMÁLOM

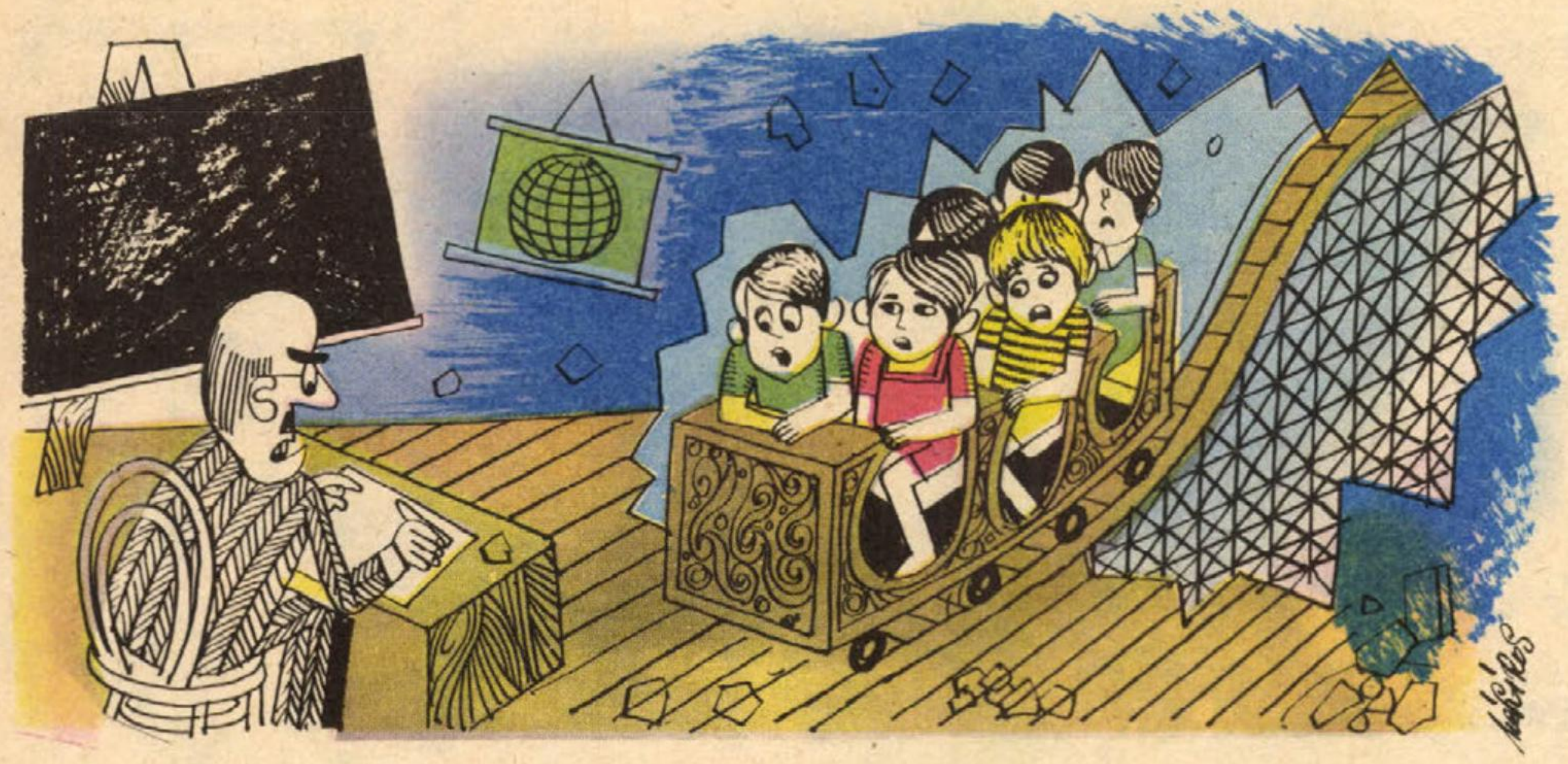

NYÁRI KIKAPCSOLÓDÁS

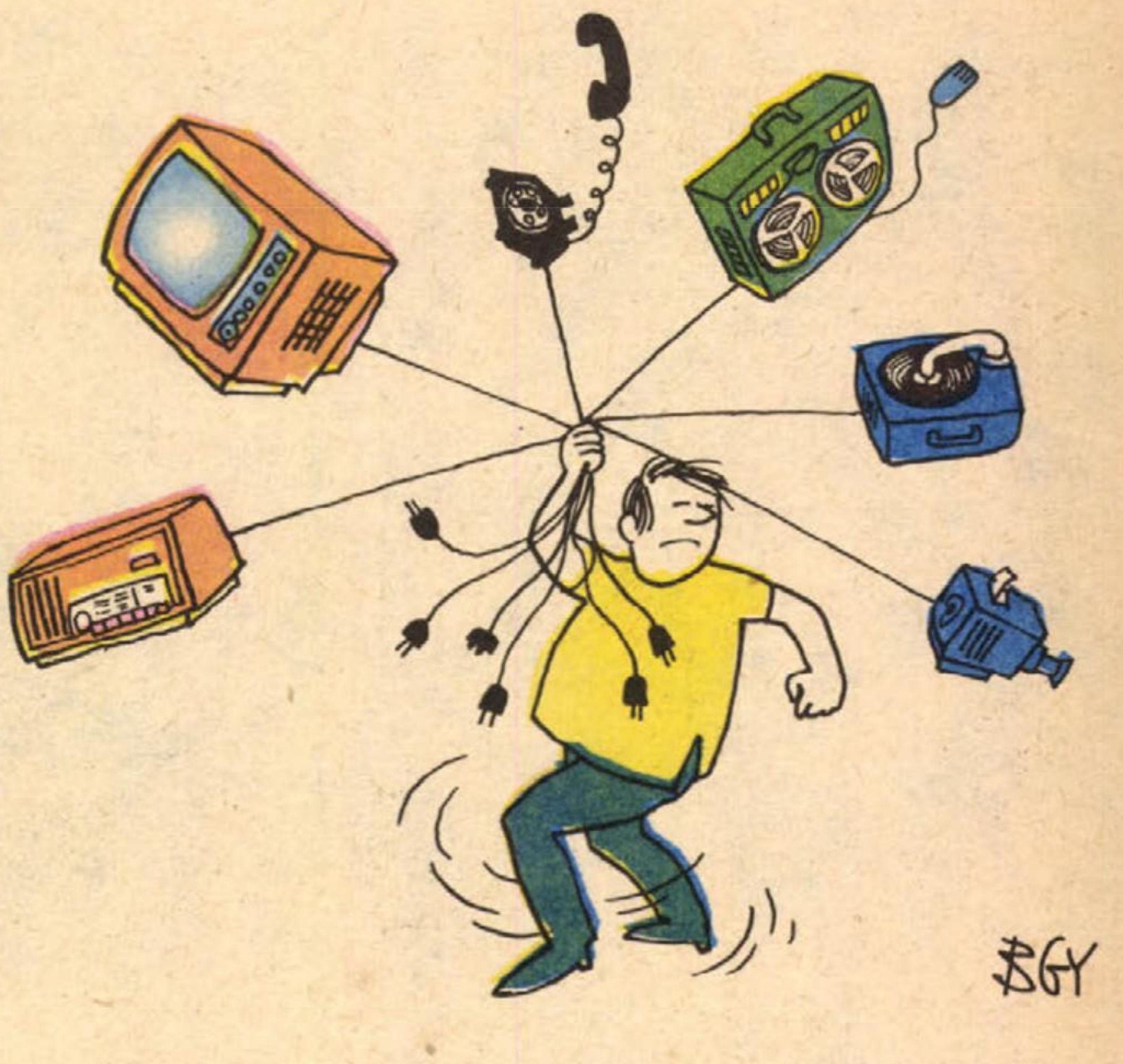

KÁNIKULAI LIBEGŐ

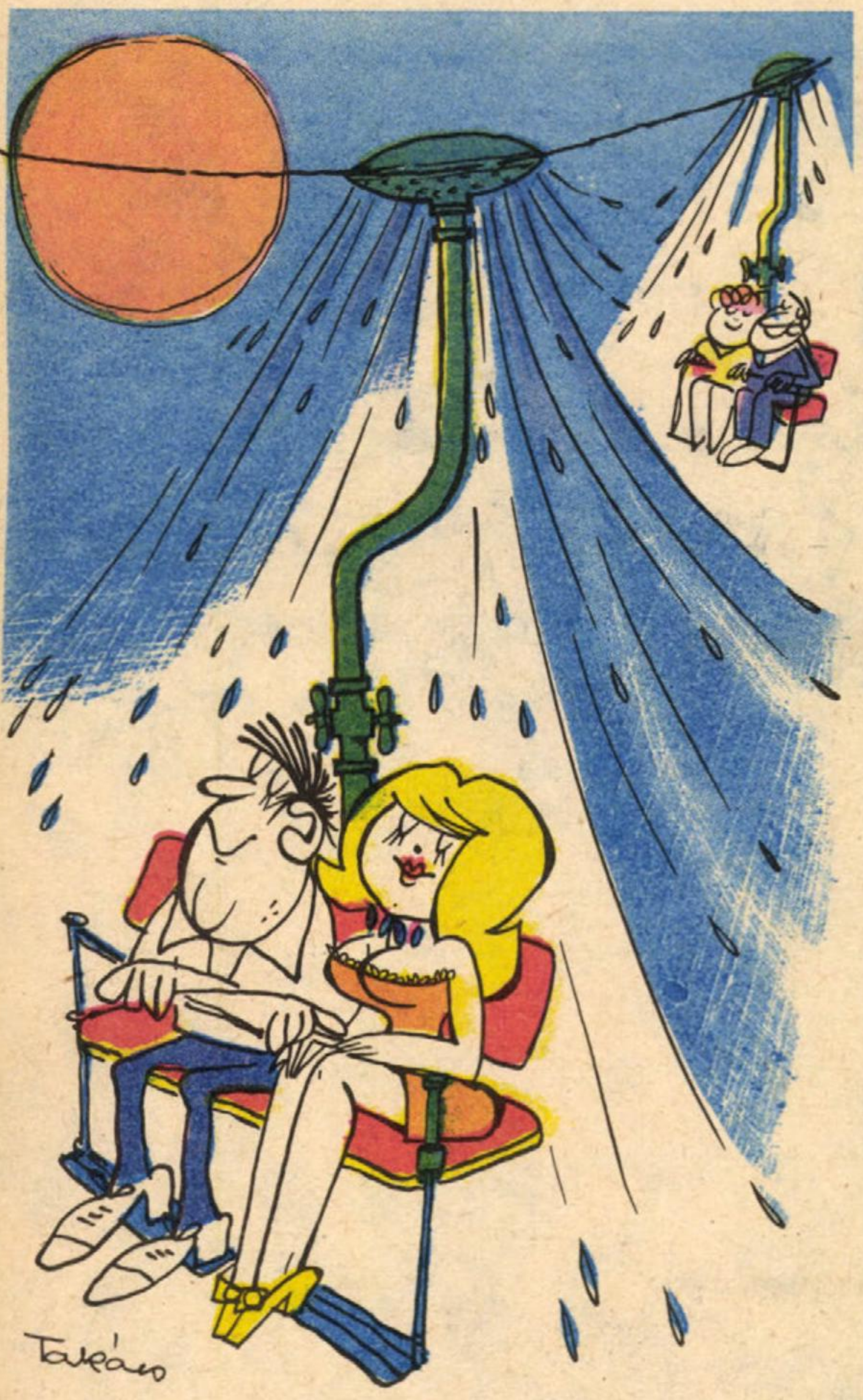

Tintacseppek

PIPACSOK

A kópé szél mit súg és mit csacsog
búzavirág fülébe, nem tudom, de
fülig pirultak el a pipacsok.

KÉPTELEN BALESET

Kislány esett el az utcán,
kificamodott a lába.
Képzeljék csak, nem vigyázott
s megbotlott a szoknyájába.

ÖNKISZOLGÁLÓ

Mint törzsvendégek, balkonunkra
járnak
galambok, gerlék, verebek.
E büfében a szünnap a vasárnap.

KEZESSÉG

„Isten fizesse meg!" – az alamizsnát
így veszi át, ki fillérekre les.
Ha kérnek, adjál, ámde sose vizsgáld:
a kezességről tud-e a kezes?

Bródy László

LAKÓTELEP, ÜZLETEK NELKÜL

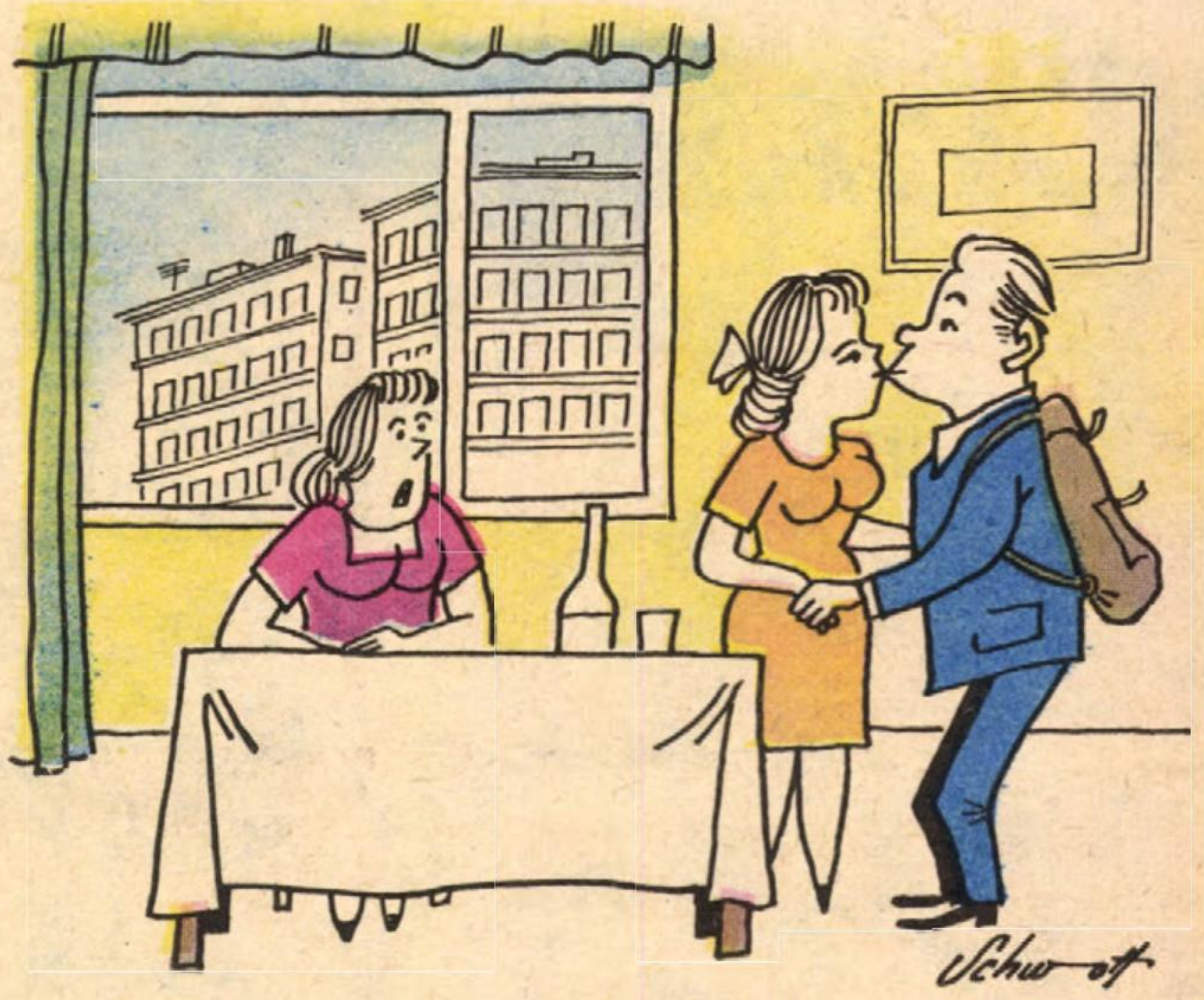

– Hová megy a férjed?
– Bevásárolni . .

FIZETÉSNAPON

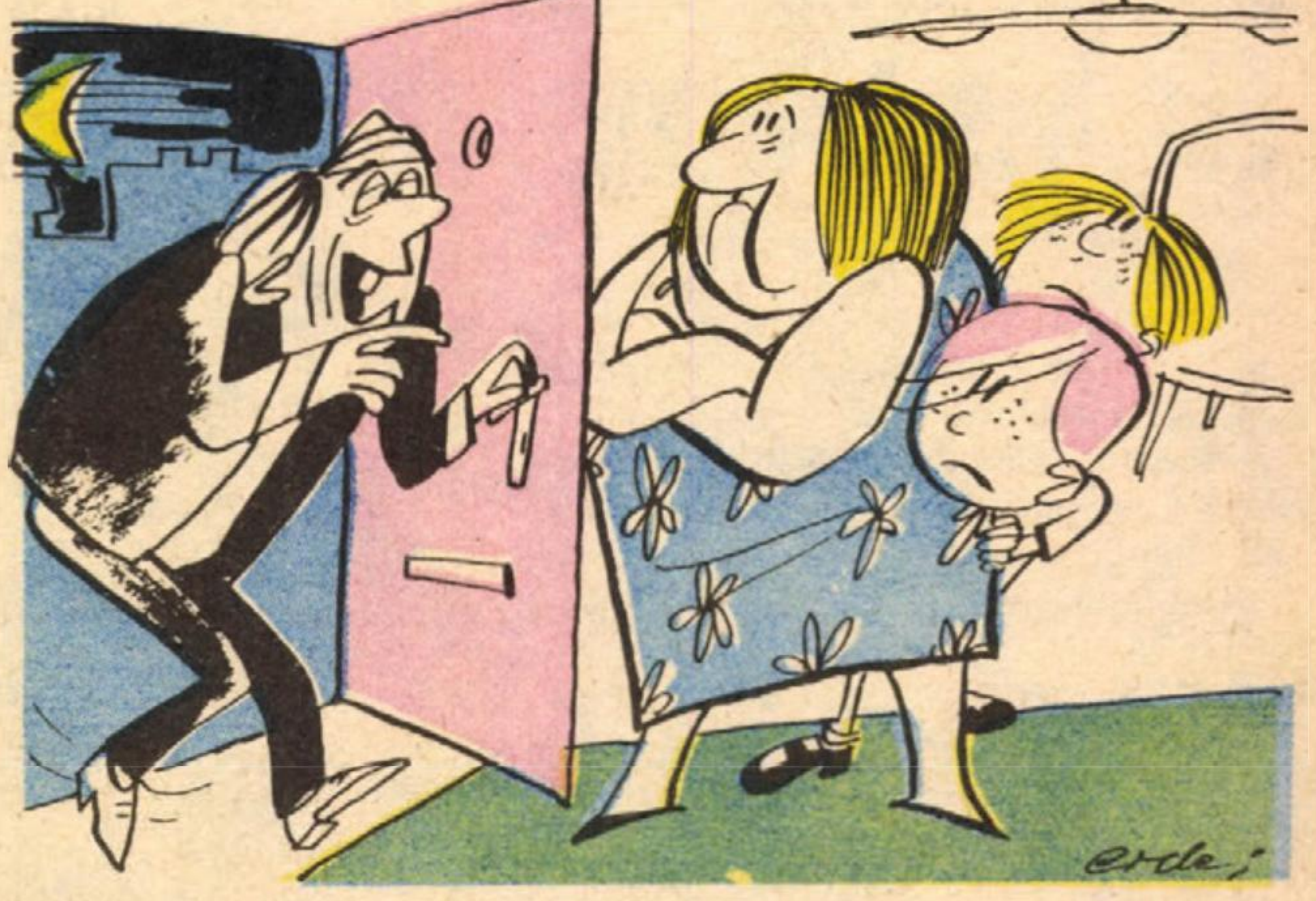

– Hát nem te mondtad valamikor, hogy akkor is hozzám jönnél, ha egy vasam sem lenne . . .

ÉRDEKLODO

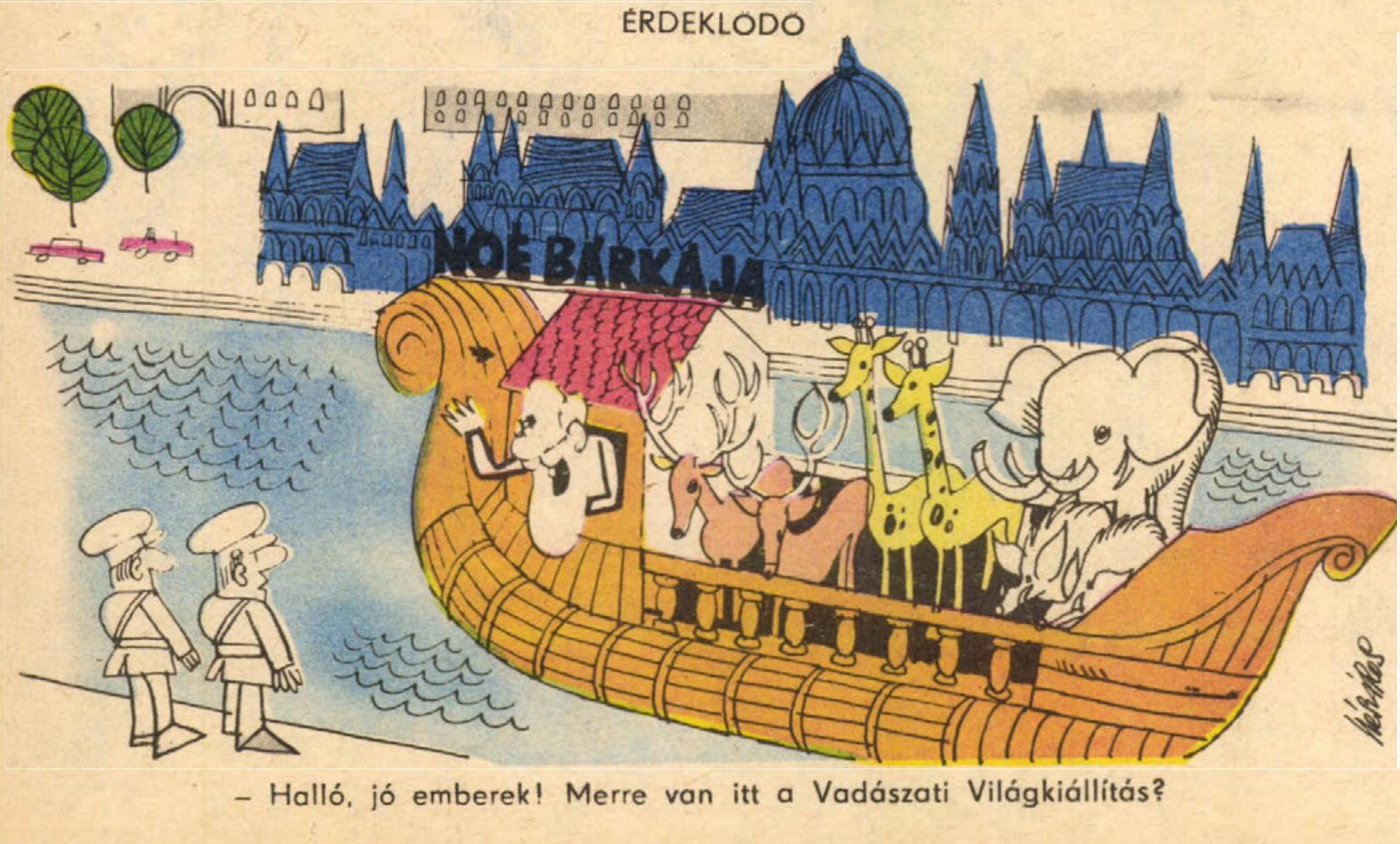

– Halló, jó emberek! Merre van itt a Vadászati Világkiállítás?

UDVARIAS JAPÁNOK

A japán udvariasság (ha nem is háború közben) közmondásos. Ezt a hiedelmet támasztja alá az a kis hír is, amely a japán fővárosból származik. Az egyik helyi választáson a bukott jelöltet küldöttség kereste fel. A küldöttség tagjai bocsánatot kértek a jelölttől, hogy nem rá szavaztak. Mentségükre azt hozták fel, hogy a tiszteletre méltó jelöltet teljesen alkalmatlannak találták a bizalomra. Vigasztalásul azonban egy kis pénzt gyűjtötték össze neki, angol pénzre átszámítva (a hírt a londoni „Daily Mirror"-ban olvastuk) 1150 fontot. Nem tudni, mit mondott a bukott jelölt, de talán ezt:

– Köszönöm a belém helyezett bizalmatlanságot!